

வாஸினாஸீ நூடகம் எழுதுவது எப்படி?

கலாபூஷணம் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

நாலாசிரியரது படைப்பு
இலக்கிய சேவையின்
பொன்விழா மலர்

கலாபுஷணம்
அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

கடையிற்சுவாமி வீதி,
நீராவிடி,
யாழ்ப்பாணம்.

நூலின் பெயர் : வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?
 பதிப்பு : முதலாம் பதிப்பு.
 ஆண்டு : 2003 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்.
 நூலாசிரியர் : கலாபுஷணம் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை
 B.A. (இலங்கை) Dip.in.ed.
 உரிமை : ஆசிரியருக்கு.
 பக்கங்கள் : 160 + XII = 172
 விலை : ரூபா 150.00
 அச்சிட்போர் : கங்கை ஓவ்செந் பிறண்டேர்ஸ்.
 நாவலர் ரோட் யாழ்ப்பாணம்.
 கிளை: 781 கே.கே.எஸ் ரோட் யாழ்.

Title : The Art of Writing Radio Plays.
 Author : Kalabushanam, Araliyoor N. Sundarampillai.
 Edition : First, November 2003.
 Copy wright : Author.
 Pages : 160 + XII = 172
 Price : Rs 150.00
 Printers : Gangai Offset Printers
 Navalar Road, Jaffna
 Branch : 781, K.K.S Road, Jaffna.

சுமர்ப்பணம்

அரால் தெற்கு - கீழக்கு கீராமத்தன்
 கீராம விதானையாராக இருந்தவரும்
 அரால்கீ கீராம சபையின்
 முதலாவது தலைவராக இருந்த காலத்தில்,
 ஊரவர்களது ஒத்துழைப்புடன் அரால்
 தெற்கு - வடக்கு வீதியை அமைத்தவரும்,
 எனது மைத்துனருமான
 அமரர் இராமசாமி நாகலிங்கத்திற்கு
 இந்த நூலை காண்க்கை

வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

இது எனது 17வது நூல். பத்தாவது நாடக நூல். ஏழாவது வானொலி நாடக நூல். முன்பு “நாடகம் எழுதுவது எப்படி?” என்ற முதலாவது தமிழ் நூலை எழுதினேன். அது விற்று முடிந்து விட்டது. எனவே இப்பொழுது “வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி” என்ற முதலாவது தமிழ் நூலை எழுதுகிறேன். தமிழகத்திலும் சரி, இலங்கையிலும் சரி, வேறு எவரும் இந்த நூலைகளை எழுதவில்லை! அப்படி யாராவது எழுதியிருந்தால் அந்த நூல்களை எனக்கும் தந்துதவினால், மிகவும் நன்றி உடையவனாக இருப்பேன்!

நான் எழுதி வெளியிட்ட பல நூல்களின் பல பிரதிகள் இன்னமும் விற்று முடியாமல் இருக்கின்றனதான். அதற்காக இந்த நூலை அச்சு வாகனம் ஏற்றாமல் விடலாமோ? நான் எழுதாவிட்டால், வேறு யார் இதை எழுதுவது? யாருக்கு அந்தத் தகுதி இருக்கிறது?

இறைவன் எனக்கு நாடகம் எழுதும் ஆற்றலைத் தந்தான். அவற்றை அரங்கேற்றுவதற்கு ஒரு நண்பர் குழாமையும் தந்தான். பின்பு, அவற்றை ஒலிபரப்புவதற்கு இலங்கை வானொலியைத் தந்தான். அந்த நாடகங்களை நூல்களாக வெளியிடுவதற்கு பண உதவி புரிய, ஒரு தம்பியையும் தந்தான். இறைவன் இவ்வளவு தாராளமாக எனக்கு அருள் பாலித்திருக்கும் பொழுது, நான் இந்த நூலை வெளியிடாது விடலாமோ?

வானொலி நாடகம் பற்றிய எல்லாக் கலை நுணுக்கங்களையும் நான் இந்த நூலில் தந்துள்ளேன் என்று கூறமாட்டேன். எனக்குத் தெரிந்த சிலவற்றையே தந்துள்ளேன். எல்லாவற்றையும் எழுத்தில் வடித்துவிட முடியாது. சில என்னுடன்

கூடப் பிறந்தவை. சில உணர்வில (Feeling) இருக்கின்றன; சில எழுதிக் கொண்டு போகும் பொழுது 'பளிச் பளிச்' சென்று தோன்றும். நீங்களும் எழுதிப் பார்த்தால் அதை உணர்வீர்கள்!

நான் வெளியிட்ட ஏனைய வானொலி நாடக நூல்களிலும் விமர்சன நூல்களிலும் வானொலி நாடகம் பற்றிய கட்டுரைகளும் விளக்கக் குறிப்புகளும் தந்துள்ளேன். அவை எல்லாவற்றையும் இந் நூலில் மறு பிரகாரம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. மிகவும் இன்றியமையாதவற்றை மட்டும் சுருக்கமாகத் தந்துள்ளேன். எனவே வானொலி நாடகம் எழுத விரும்பும் அன்பர்களை அந்த நூல்களையும் சேர்த்துப் படிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்தக் கட்டுரைகள் :

இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகளில் பல, நான் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் எழுதியவை. வேண்டுமென்றே பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுகிறேன். அக் கட்டுரைகள் உடனடியாகவே உலகம் முழுவதும் செல்லும். லட்சக் கணக்கானவர்கள் அவற்றை வாசிப்பர். அவற்றில் நான் பல கருத்துக்களை அடித்துக் கூறியிருக்கிறேன். யாராவது அக் கருத்துக்களை மறுத்துரைக்க விரும்பினால், அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டாமோ?

நான் கூறிய கருத்துக்களை இதுவரை யாரும் மறுத்துரைக்கவில்லை என்பதையும் இந்த இடத்தில் குறிப்பிட வேண்டும்! சும்மாவா? எனது அறிவிலும், அனுபவத்திலும் பிறந்த கருத்துக்களல்லவா?

பத்திரிகைக்காரர் சில கட்டுரைகளின் சில பகுதிகளை வெட்டிவிட்டனர். அதற்கான காரணம் அவர்களுக்குதான் தெரியும். நான் எழுதிய கட்டுரைகளை இங்கே முழுமையாகவே தந்துள்ளேன். சில கட்டுரைகளை மேலும் விரிவுபடுத்தி எழுதியிருக்கிறேன்.

இலக்கியம் பற்றிய விளக்கம் :

நான் வானொலி நாடகத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. பொதுவாக இலக்கியம் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன். தமிழ் மக்களுக்கு இலக்கியம் பற்றிய ஒரு முழுமையான

விளக்கத்தைக் கொடுப்பதும் எனது நோக்கங்களில் ஒன்று. இலக்கியம் என்பது ஒன்றுதான். அதில் நாடகம் ஒரு பிரிவு. வானொலி நாடகம் நாடகத்தில் ஒரு பிரிவு. இலக்கியம் பற்றிய சரியான விளக்கம் இருந்தால்தான், ஒருவன் துணிந்து, தந்திறமை முழுவதையும் பயன்படுத்தி இலக்கியம் படைக்க முடியும்!

மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பல பெரியவர்களுக்குமே, இலக்கியம் பற்றிப் பல சந்தேகங்கள் உண்டு. எனக்கும் இளம் வயதில் அப்படிச் சந்தேகங்கள் இருந்தன. பிறகு நானே நூல்களைத் தேடித் தேடிப் படித்து, எனது சந்தேகங்களைப் போக்கிக் கொண்டேன். அந்தத் தெளிவு, எனக்கு இலக்கியம் படைப்பதற்குப் பெரிதும் உதவியது. நான் எனது தேடலிலும் அனுபவத்திலும், கண்ட உண்மைகளையே இங்கு கட்டுரைகளாகத் தந்துள்ளேன். இவை தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நிச்சயம் பயன்படும்!

நாடகங்களும் விளக்கங்களும்

இந்த நூலில் உள்ள மூன்று நாடகங்களுக்கும் நான் விளக்கங்கள் எழுதியுள்ளேன். நான் வெளியிட்ட எல்லா நூல்களிலுமுள்ள எல்லா நாடகங்களுக்கும் விளக்கங்கள் எழுதியுள்ளேன், சிலர் 'ஏன்?' என்று கேட்கக்கூடும்.

நான் எழுதுபவை எங்களது இன்றைய வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் Realistic Plays. இந்த வகை நாடகங்களை தமிழில் இயல்பு நாடகங்கள், யதார்த்த நாடகங்கள், உண்மை இயல் நாடகங்கள் - என்று பல பெயர்களால் அழைப்பர். இந்த வகை நாடகங்கள் தான் மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது பெரியவர்களுக்கும் தேவை. ஆனால் இந்த நாடக வகை தமிழ் மொழியில் சரியாகக் காலான்றவில்லை! பெரிய விழாக்களில் கூட நாட்டுக் கூத்துக்கள், பண்டார வன்னியன்கள், நாட்டிய நாடகங்களையே நடிக்கின்றனர். இயல்பு நாடகங்களைப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கற்பிப்பதில்லை. பாட புத்தகங்களிலும் 'சகுந்தலையையும், 'ஏகலைவனையும்', மிருகங்களையுமே பிடித்து வைத்திருக்கின்றனர். யதார்த்த நாடகங்களின் சிறப்பை, தமிழ் மக்கள் இன்னும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அந்த வகை நாடகங்களின்

சிறப்பை எடுத்துச் சொல்லி, தமிழ் மொழியில் அந்த நாடக வகையை வளர்ப்பதற்காகவே விளக்கங்கள் எழுதுகிறேன். இதனைவிட வேறு ஏதாவது ஒரு வகை நாடகம் திறமானது என்று யாராவது கருதினால், அந்த நாடக நூல்களை வெளியிடும் பொழுது, அவற்றின் சிறப்புக்களையும் விளக்கிக் கூறலாம் தானே?

நூல் வெளியீட்டு விழாக்களும் அணிந்துரைகளும் :

எல்லோரும் தங்கள் நூல்களுக்குச் சிலரிடமிருந்து அணிந்துரை பெறுகிறார்கள். நூல் வெளியீட்டு விழாக்களையும் நடத்துகின்றனர். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள்: ஒன்று நூலாசிரியரை அறிமுகம் செய்தல். இரண்டு, அவரைத் தட்டிக் கொடுத்து அவரது நூலுக்கு ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்றுக் கொடுத்தல்.

நான் இரண்டுமே செய்வதில்லை. இலங்கை வனொலிதான் எனக்கு அந்த இரண்டு சேவைகளையும் செய்து வருகிறதே, கடந்த 24 வருடங்களாக! மேலும் இந்தக் 'தட்டிக் கொடுப்பவர்கள்' எவருமே வானொலி நாடகம் எழுதவில்லையே!

கலாபூஷண விருது :

எனக்கு 2001 ஆம் ஆண்டுக்கான கலாபூஷண விருது வழங்கியிருக்கிறார்கள். நான் 50 ஆண்டுகள் இலக்கியப் பணி புரிந்தமைக்கும், (அப்பொழுது 22) ஆண்டுகள் இலங்கை வானொலிக்கு நாடகங்கள் எழுதியதற்குமே இந்த விருதை அரசாங்கம் தந்திருக்கிறது என்று நினைக்கின்றேன்.

அந்த விருதை மனுப்பண்ணித்தான் பெறவேண்டும். நான் மனுப்பண்ணவே இல்லை. எனது நாடகங்கள் தான், இலங்கையர் எல்லோரும் கேட்டவை ஆயிற்றே! எனது நாடகங்களைக் கேட்ட, அல்லது எனது நூல்களைப் பார்த்த யாரோ ஒருவர், எனக்கும் ஒரு விருது வழங்கப்பட வேண்டும் என்று சிபார்சு செய்திருக்கிறார். எனக்கு அது யார் என்றே தெரியாது. அது யாராக இருந்தாலென்ன, எனது பெயரைச் சிபார்சு செய்தவருக்கும், விருதை வழங்கியவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்!

விருது வழங்கும் விழாவிற்கு நான் கொழும்புக்குக் கூடப் போகவில்லை. எனக்குச் சுகமில்லை. விருதை தயவு செய்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி வைப்புகள் என்று கடிதம் எழுதினேன். இந்து சமய விவகார அமைச்சின் யாழ்ப்பாணப் பணிமனைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். 22 ஆண்டுகள் இலங்கையர் எல்லோருக்கும் நாடக விருந்து அளித்தமைக்காக பத்தாயிரம் ரூபாவும் தந்தார்கள்!

நான் அந்த விருதைச் சந்தோசமாக ஏற்றுக் கொண்டு, நன்றாகப் பயன்படுத்துகிறேன். நான் எழுதும் நூல்கள், பத்திரிகைகளுக்கு எழுதும் கட்டுரைகள், எல்லாவற்றிலும் எனது பெயருக்கு முன்னால் அந்த விருதின் பெயரைப் போட்டுக் கொள்கிறேன். இது வெற்று விருது அல்லவே. அரசாங்கத்திற்குப் பந்தம் பிடித்ததற்காக பரிசாக வழங்கப்பட்ட விருதுமல்லவே! நான் எந்த அரசாங்கத்திற்கும் பந்தம் பிடிக்கவில்லை. நான்தான் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு அசையவில்லையே! எனது பெயரின் முன்னால் 'கலாபூஷணம்' என்ற சொல்லை வாசிக்கின்றவர்கள் எல்லோருக்கும், எனது நாடகங்கள் ரூபகம் வரும்!

தமிழ் - சிங்கள நல்லுறவு:

தமிழ் - சிங்கள நல்லுறவு பற்றிப் பலரும் பேசுகின்றனர். அதைத் திறமாகச் சித்திரிப்பது எனது "எங்கள் நாடு" நாடகம். அது அதற்காகவே எழுதப்பட்டது. தமிழ் நூல்களைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என்கின்றனர். அப்படி மொழி பெயர்த்தாலும் சிங்கள மக்கள் எல்லோரும் அவற்றை வாசிப்பார்களா? இந்த நாடகம் வானொலியில் பலமுறை ஒலிபரப்பப்பட்டது. அப்பொழுது தமிழ் தெரிந்த இலங்கையர் எல்லோரும் அதைக் கேட்டிருப்பார்கள்!

இலங்கை சாக்த்திய மண்டலப் பரிசு :

எனது இலக்கியப் பணி நாடறிந்த விடயம். ஆனால் அரசாங்கம் சிறந்த தமிழ் நூல்களுக்கு ஆண்டுதோறும் வழங்கும் இலக்கியப் பரிசு, எனது எந்த நூலுக்கும் வழங்கப்படவில்லை. எனவே தான் சாகித்திய மண்டலச் செயற்பாடுகள் பற்றியும் சில கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளேன். எனக்கு இனி அந்தப் பரிசு தந்தாலும் ஒன்றுதான், தராவிட்டாலும்

ஒன்றுதான். ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கு இனிமேலாவது நீதி கிடைக்கட்டும் என்றே அக் கட்டுரைகளை எழுதினேன்.

இம் முறை அரச இலக்கியக் குழு பரிசு தர மறுத்த எனது “எங்கள் நாடு” நூலுக்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை இலக்கியக் குழு பரிசளித்திருக்கிறது. இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் முதலாம் இரண்டாம் தொகுதிகளான “கேட்டிக்காரர்கள்” “முதலாம்-பிள்ளை” நூல்களுக்கு சாகித்திய மண்டலம் பரிசளிக்க மறுத்த பொழுது, அதைச் சுட்டிக் காட்டியும், சாகித்திய மண்டலத்தில் நடக்கும் ஊழல்களை விளக்கியும் அப்பொழுது அத்துறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த *கௌரவ அமைச்சர் P.P. தேவராஜ்* அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அவர் உடனடியாக வடக்கு - கிழக்கு மாகாணசபையில் ஒரு விசேட பரிசளிப்பு விழா ஒழுங்கு செய்து, எனக்கும் இன்னும் இரு எழுத்தாளருக்கும் பரிசளித்தார். அமைச்சருக்கு எனது நன்றிகள்! இம் முறைதான் மாகாண சபை எனது நூல் ஒன்றிற்குச் சுயமாக இலக்கியப் பரிசு வழங்கியிருக்கிறது!

நன்றிகள்

இந்த நாடகங்களைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பிய இலங்கை வானொலியின் தமிழ் சேவைக்கு முதற்கண் நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன். “ஆசிரியர் தின விழா” “மழை வெள்ளம்” இரண்டும் *திரு. V.N. மதியழகன்* அவர்கள் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராக இருந்த காலத்தில் ஒலிபரப்பப்பட்டவை. “பொறாமை” *திருமதி கலாசிரி அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதன்* அவர்கள் பணிப்பாளராக இருந்த காலத்தில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. அவர்கள் இருவருக்கும் எனது நன்றிகள். அக்காலத்தில் இயல் நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளராக இருந்த *திரு மயில்வாகனம் சர்வானந்தாவிிற்கும்* எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

ஆசிரியர் தின விழா நாடகத்தை வானொலியின் கல்விச் சேவைக்காகத் தயாரித்து வழங்கியவர் *திரு தம்பிஜயா தேவதாஸ்*. மற்ற இரண்டு நாடகங்களையும் தயாரித்தவர் *திரு. இராசபுத்திரன் யோகராஜன்*. அவர்கள் இருவருக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றிகள். எனது நாடகங்களில் நடித்த நடிக, நடிகையர், தயாரிப்பதற்கு உதவிய கலைஞர்கள்

எல்லோரையும் கணக்கொடுத்தால் நூறு வரை வரும். அவர்கள் எல்லோருக்கும் எனது உளம் கனிந்த நன்றிகள்!

இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகளைப் பிரசுரித்த *தினக்குரல்*, *உதயன்*, *வலம்புரி*, *வீரகேசரி* பத்திரிகை நிறுவனங்களுக்கும் அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் என்றென்றும் உரியன. வடக்கு - கிழக்கு மாகாணசபையும், இந்து சமய விவகார பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களமும் ஒவ்வொரு ஆண்டு எழுத்தாளர்களிடமிருந்து, அவர்களது புதிய நூல்களில் குறிப்பிட்ட சில பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்து அவர்களை ஊக்குவிக்கின்றன. அந்த இரு நிறுவனங்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக!

எனது “எங்கள் நாடு” நூலுக்குப் பரிசளித்துள்ள இலங்கை வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் இலக்கியக் குழு உறுப்பினர் எல்லோருக்கும் எனது உளம் கனிந்த நன்றிகள். இலங்கை இலக்கியப் பேரவையினரும் “எங்கள் நாடு” நூலுக்குப் பரிசளிக்கப் போவதாக அறிவித்துள்ளனர். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்த நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய யாழ்ப்பாணம் *கங்கை ஒவ்செற் பிறிண்டேஸினருக்கும்* எனது நன்றிகள்.

படைப்பு இலக்கியத் துறையில் 50 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக உழைத்திருக்கிறேன். எனவே இது எனது *படைப்பு இலக்கியத்துறை சேவையின் பொன்விழா மலர்!* இந்த ஆண்டுடன் எனது வானொலிச் சேவையின் 24 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகின்றன. அடுத்த ஆண்டு எனக்கு வெள்ளிவிழா ஆண்டு. நான் இன்னும் ஒரு நூலை வெளியிடுவேனோ என்னவோ? எனவே *கிந்நூலையே எனது வானொலி சேவையின் வெள்ளி விழா மலராகவும்* எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

எனது ஏனைய நூல்களைப் போலவே இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கும் பண உதவி புரிந்த, எனது தம்பி *கேம்பிறிஜ் பொறியியல் கலாநிதி நடராசா தெட்சணாமூர்த்திக்கு* எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகள்!

நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்
05-11-2003

ந. சுந்தரம்பிள்ளை

உள்ளடக்கம்

இலக்கியம்

01. வானொலி நாடகத்தின் சிறப்பு	1
02. படிப்பும் படைப்பும்.	8
03. எது இலக்கியம்? அது எப்படி எழுதப்படுகிறது?	12
04. நான் எப்படி நாடகம் எழுதுகிறேன்?	16
05. நான் ஏன் வானொலி நாடகம் எழுதுகிறேன்?	20
06. ஈழத்தவர் சிறுகதை வரலாறு.	23
07. சிறுகதை எழுதும் அரிய கலை!	30
08. நவீன நாடகம் என்றால் என்ன?	33
09. மஹாகவி வேட்கஸ்பியரும் - அறிஞர் பெர்நாட்ஷாவும்.	38
10. தமிழ் மொழியில் நாடகக் கலை.	40
11. ஏகலைவன் என்று ஒரு கதை.	47
12. மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான நாடகங்கள்.	53
13. இலக்கியம் - இலக்கணம் - இலக்கிய விமர்சனம்.	56

பக்கம்

வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?.....

1. ஆசிரியர் தின விழா - நாடகம்.	57
2. பொறாமை - நாடகம்.	66
3. மறைவேள்எம் - நாடகம்.	86
4. வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?	98
5. சிறுகதையும் வானொலி நாடகமும்.	109
6. வானொலி நாடகமும் தொலைக்காட்சி நாடகமும்.	114
7. நாடகமும் சினிமாவும்.	115
8. தமிழ் நாடகத்தின் எதிர் காலம்.	116
9. படைப்பு இலக்கிய உலகில் நான்: செயற்பாடுகளும் சாதனைகளும்	122
10. போட்டி பொறாமைகளும் பரிசுகளும்.	149
11. தமிழ் இலக்கியக்குழு இனி என்ன செய்யப் போகிறது?	151
12. சாகித்திய பரிசு	152
13. ஷ்கன் நாடு - நாடக நூல் விமர்சனம்	154
14. உதவிய நூல்கள்	157
15. ஆசிரியர் எழுதிய நூல்கள்	158

வானொலி நாடகத்தின் சிறப்பு

உலகம் முழுவதிலும் இலக்கிய வடிவங்களும் கலைகளும் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றம் அடைந்தே வந்திருக்கின்றன. இது வானொலி தொலைக்காட்சி நாடகங்களின் காலம். இன்று அந்த நாடகங்களே அதிகமாக எழுதப்படுகின்றன. நடிக்கப்படுகின்றன. பார்க்கப்படுகின்றன!

அவற்றிலும் வானொலி நாடகங்களே முன்னணியில் உள்ளன. இன்று வானொலிப் பெட்டிகள் இல்லாத வீடுகள் உண்டா? அகதி முகாம்களில் கூட வானொலி கேட்கின்றார்கள். அதனால் வானொலி நாடகங்கள் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் ஒலிக்கின்றன. வீட்டுக்கு வீடு ஒலிக்கின்றன. வானொலியைப் போட்டுவிட்டால், வீட்டில் உள்ளவர்கள் அத்தனை பேரும் நாடகம் கேட்கிறார்களே! சிறுவர் முதல் கண் தெரியாத பெரியவர்கள் வரை கேட்கிறார்கள்!

வானொலி தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் :

இந்தியாவில் மற்ற எந்த ஊடகத்தையும் விட, வானொலியே அதிக மக்களைச் சென்றடைகின்றது என்று ஒரு கணக்கு எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இலங்கையில் அந்த மாதிரியான கணக்கெடுப்பு எதுவும் நடத்தப்படவில்லை.

தொலைக்காட்சி நாடகங்களுக்கு இந்தச் செல்வாக்கு இல்லை. அதைப் பார்ப்பதனால் பெருந் தொகைப் பணம் செலவிட்டு ரி.வி. பெட்டி வாங்க வேண்டும். மின்சாரம் வேண்டும். மேலும் தமிழில் வானொலி நாடகங்கள் தயாரித்து ஒளிபரப்பப்படும் அளவுக்கு ரி.வி. நாடகங்கள் தயாரித்து ஒளிபரப்பப்படுவதில்லை. அந்த நாடகங்களை எங்கும் எந்த நேரமும் பார்க்க முடியாது.

சினிமாவிலும் நாடகம் இருக்கிறது. ஆனால் அது பல கலைகளின் சங்கமம். அங்கே ஏனைய கலைகள் நாடகத்தை அமுக்கிவிடுகின்றன. சினிமாப் படம் தயாரிப்பதற்கும் பெருந் தொகைப்பணம் வேண்டும். அதைப் பார்ப்பதற்கும் பணம் செலவிட வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழர் அகதிகளாகச் சென்று குடியேறி வாழும் எல்லா நாடுகளிலும் வானொலி நிலையங்கள் தமிழ் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன. வட துருவத்திற்கு அண்மையில் உள்ள நோர்வே, கனடா நாடுகளில் இருந்து, தென் துருவத்திற்கு அண்மையில் உள்ள அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து வரை எல்லா நாடுகளிலும் தமிழ் நாடகங்கள் ஒலிக்கின்றன. அந்த நாடுகளில் உள்ள வானொலி நிலையங்கள் பல, நாடகம் எழுதும் போட்டிகளில் எனக்குப் பரிசுகளும் தந்திருக்கின்றன. 'உலக வானொலி' என்ற ஒரு அமைப்பு கனடாவில் இருந்து ஒலிபரப்புகின்ற தமிழ் நாடகங்களை உலகம் முழுவதும் கேட்கின்றது. தமிழ் மக்கள் அவற்றை விரும்பிக் கேட்பதால் தானே அந்த வானொலி நிலையங்கள் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன? வானொலி நாடகங்களின் செல்வாக்கினையும் சிறப்பினையும் இந்த வானொலி நிலையங்களே உலகம் முழுவதிலும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

லண்டன் பி.பி.சி. நிலையம் தமிழ் உட்பட, உலகின் பல மொழிகளிலும் நாடகங்களைத் தயாரித்து ஒலிபரப்புகின்றது. அமெரிக்க வானொலி நிலையங்களும் பல மொழிகளில் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன. அப்படியே உலகின் பல்வேறு நாட்டு வானொலி நிலையங்களும் தத்தம் நாட்டு மொழிகளில் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன.

இந்திய வானொலி நாடகங்கள் :

இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அந்தந்த மாநில மொழிகளில் நாடகங்கள் தயாரித்து ஒலிபரப்பப்படுகின்றன. அரசாங்க மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படாத மொழிகளில் கூட நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப்படுகின்றன.

தமிழ்நாட்டில் பல வானொலி நிலையங்கள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக நாடகங்களைத் தயாரித்து ஒலிபரப்புகின்றன. ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் வானொலி நாடக விழா கொண்டாடப்படுகின்றது. பல்வேறு வானொலி நிலையங்கள் தயாரித்த நாடகங்களிடையே போட்டி வைத்து, பரிசுகளும் வழங்கப்படுகின்றன. அதைவிட ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒலிபரப்பப்பட்ட நாடகங்களில் சிறந்த நாடகத்திற்குப் பரிசு வழங்குகிறார்கள். ஒரு மொழியில் பரிசு பெற்ற நாடகத்தை இந்தியாவின் எல்லா

மொழிகளிலும் மொழி பெயர்த்து தயாரித்து ஒலிபரப்புகின்றனர்! எந்த இலக்கிய வகைக்கு இவ்வளவு பெரிய மரியாதை கிடைக்கிறது?

வானொலி நாடகத்தின் சிறப்பையும் செல்வாக்கையும் எடுத்துச் சொல்ல இவ்வளவும் போதுமா? அல்லது இன்னும் சொல்லவா?

பிரபல எழுத்தாளர்களது நாவல்களையெல்லாம் நாடகமாக்கி ஒலிபரப்புகின்றனர். கல்கி எந்தப் பெரிய எழுத்தாளர்! ஆனால் அவரது நூல்களை எல்லாத் தமிழர்களும் வாசித்து விட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? கல்கியின் 'தியாக பூமி' நாவலை சென்னை வானொலி நிலையம் தயாரித்து, தொடர் நாடகமாக ஒலிபரப்பியது. பல சினிமா நடிக நடிகையரது திறமான நடிக்ஷணம், அழகாகத் தயாரிக்கப்பட்ட அந்த நாடகத்தை தமிழகத்து எல்லா வானொலி நிலையங்களும் அஞ்சல் செய்தன. இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் உள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர்!.

இப்பொழுது 'சிவகாமியின் சபதம்' நாவலை தொடர் நாடகமாக ஒலிபரப்புகின்றனர். எவ்வளவு அழகாக நாடகமாக்கியுள்ளனர்! வானொலி நாடகத்தில் என்னென்ன அழகு களையெல்லாம் அமைக்க முடியுமோ, அத்தனை அழகுகளை எல்லாம் அமைத்து நாடகமாக்கியுள்ளனர். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கல்கி எழுதியது நாவலா? நாடகமா? என்ற ஐயம் தோன்றும்.

லட்சம் லட்சமாகப் பிரதிகளை அச்சடித்து விற்றாலும் கூட, கல்கியின் நாவல்கள் இத்தனை வாசகர்களை எட்டியிருக்குமா?

இப்படி பல எழுத்தாளர்கள்!

வானொலி நாடகத்தை எழுதுதல், நடத்தல், ரசுத்தல் :

நாடகம் எழுதுவதன் பிரதான நோக்கம் அதை நடப்பதே. நடிக்ஷணப்படாத நாடகத்தால் அதிக பயனில்லை. ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றுவதில் உள்ள சிரமங்களை எண்ணிப் பார்த்தே, பலர் நாடகம் எழுதுவதில்லை. மேடை மண்டப வசதிகள், ஒலி ஒளி அமைப்பு, நடிக நடிகையர் - முக்கியமாக நடிகையர்

- பின்னணி இசை, செலவுகள் என்று பலவற்றையும் கருத்தில் கொண்டே நாடகம் எழுதவேண்டியுள்ளது. வானொலி நாடகம் எழுதும் பொழுது இவற்றில் ஒன்றைப் பற்றியும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை!

வானொலி நாடகாசிரியரின் பூரண சுதந்திரத்துடன், தான் விரும்பிய அழகுகளை எல்லாம் அமைத்து நாடகம் எழுதுகின்ற பொழுது, நாடகத்தின் தரமும் உயர்கிறது. அதை வானொலி நிலையத்திற்கு அனுப்ப, அவர்கள் அதைத் தயாரித்து ஒலிபரப்புகின்றனர். அனுபவமிக்க நடிக நடிகையரது நடிப்பு, பயிற்றப்பட்ட தயாரிப்பாளரது திறமையான தயாரிப்பு, ஆகியவற்றில் நாடகம் மேலும் மெருகு பெற்றுத் திகழும்! நேயர்களுக்கு நல்ல நாடக விருந்தும் கிடைக்கின்றது.

சினிமா தொலைக்காட்சி இரண்டிற்கும் இல்லாத ஒரு சிறப்பு வானொலி நாடகத்திற்கு உண்டு. வானொலிக்காக எதையும் நாடகமாக்கலாம். எப்படியும் நாடகமாக்கலாம். நாடகாசிரியனது ஆற்றலும், தயாரிப்பாளனது திறமையும் இணைகின்ற பொழுது, ரசிகர்களுக்குத் திறமான நாடகத்தை வழங்கலாம்.

எந்தக் கருத்தையும் மிக இலகுவாக மக்கள் மனதில் பதியவைத்துவிடலாம், வானொலி நாடகத்தின் மூலம். அவர்கள் தங்களை அறியாமலே நாடகத்துடன் அந்தக் கருத்தையும் உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர்.

பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும் கதைகளை வாசிப்பர்களில் பெரும்பாலானோர் அடுத்த கணமே அவற்றை மறந்தும் போவர். ஆனால் ஒரு நல்ல வானொலி நாடகத்தை இலகுவில் மறந்துவிட முடியாது. நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற பொழுதே, அதன் கதையும், நடிப்பும், பின்னணி இசையும், தயாரிப்பாளர் கையாளுகின்ற உத்திகளும், எங்களது முழுக் கவனத்தையும் நாடகத்தின்பால் ஈர்க்கும். ஒலிபரப்பு முடிந்த பின்பும் அந்த நாடகம் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். ஒரு முறை பதிவு செய்யப்பட்ட நாடகம் பல முறை ஒலிக்கும்!

நாளிதழ்களும் சஞ்சிகைகளும் நாடகங்களைப் பிரசுரிப்பதில்லை. அவை சிறுகதை, தொடர்கதை, கட்டுரை போன்றவற்றையே பிரசுரிக்கின்றன. வானொலி மட்டுமே நாடகக் கலையை ஆதரிக்கின்றது. ஒவ்வொரு வாரமும் நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகள் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. தொடர்கதைகளும் மலிவு பொலிவாகப் பிரசுரமாகின்றன. ஆனால் அவை எல்லாவற்றையும் எல்லோரும் வாசிப்பதில்லை. வாசிப்பதற்கும் ஒரு முயற்சி தேவை. சிலவற்றைச் சிலர் வாசிப்பர். ஆனால் எவ்வித முயற்சியோ கஷ்டமோ இன்றி, கதிரையில் இருந்தபடியே வானொலி நாடகத்தை கேட்டு மகிழலாம்.

தமிழகத்து வானொலி நிலையங்கள் ஒலிபரப்புகின்ற தமிழ் நாடகங்களை, இலங்கை நாடக ரசிகர்களும் கேட்கின்றனர். இலங்கை வானொலியைத் தமிழகத்தில் கேட்கக்கூடியதாக இருந்த காலத்தில், எங்களது நாடகங்களை அவர்களும் கேட்டு ரசித்தனர்.

இலங்கை வானொலி நாடகங்களின் சிறப்பு :

இலங்கை வானொலி கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தமிழ் நாடகங்களைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பி வருகின்றது. அதன் பிராந்திய நிலையங்களும் அதன் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன. இலங்கையில் உள்ள தனியார் வானொலி நிலையங்களும் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன.

இன்று இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவையும் முஸ்லிம் சேவையும் ஒவ்வொரு வாரமும் புதுப்புது நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றன. இலங்கையில் வேறு எந்த நிறுவனமும் இவ்வளவு தொகையான நாடகங்களைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு வழங்கவில்லை. இலங்கையர் இலங்கை வானொலி நாடகங்களையே விரும்பிக் கேட்கின்றனர். அதற்குப்பல காரணங்கள்.

இலங்கை வானொலி நாடகங்கள் இந்த நாட்டு மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பதே பிரதான காரணம். அவற்றில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் எல்லாம் நாம் சாதாரணமாக சமூகத்தில் சந்தித்துப் பேசிப் பழகும் மனிதர்களே. அந்த நாடகங்களின் கதை, அவற்றில் வரும் வாழ்க்கை முறை, அப்பாத்திரங்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள்

எல்லாம் இலங்கையருடையனவே! எனவேதான் இலங்கை மக்கள் அந்தப் பாத்திரங்களுடன் நன்றாக ஒன்றி நின்று, நாடகங்களை ரசிக்க முடிகிறது. சினிமா, கலைகள், சஞ்சிகைகள், நாவல்கள் என்று எல்லாவற்றிற்கும் தமிழகத்தை எதிர் பார்த்து நிற்கும் இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள், நாடகம் என்றதும் இலங்கை வானொலியைத் திருப்புவது, இலங்கை வானொலிக்கும் பெருமை, எங்களுக்கும் பெருமை!

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை வானொலி நாடக விழா கொண்டாடவில்லைதான். ஆனால் பல முறை வானொலி நாடகப் போட்டிகள் வைத்து பரிசுகள் வழங்கியிருக்கிறது. அவற்றில் எனக்கு இரண்டு முறை முதலாம் பரிசு கிடைத்தது. ஒரு முறை மூன்றாம் பரிசு. திருமதி அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதன் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராக இருந்த காலத்தில் 2001 ஆம் ஆண்டு, முதன் முதலாக ஒரு நாடக விழாவை நடத்தினார். என்னிடமிருந்து 'பிறந்த மண்' என்ற நாடகத்தை வேண்டிப் பெற்று, வானொலிக் கலைஞர்களே அதனை மேடையில் நடித்தனர். அந்த நாடகம் இலங்கை முழுவதிலும் அஞ்சல் செய்யப்பட்டது.

தமிழ்ச் சேவையிலும் முஸ்லிம் சேவையிலும் ஒலிபரப்பப்பட்ட பல நாடகங்கள் நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. நானே இதுவரை எனது 38 வானொலி நாடகங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றேன். அப்படி வெளியிடப்பட்ட பல நாடகங்கள் மேடைகளிலும் நடிக்கப்படுகின்றன.

தமிழ் நாடகத்துறை வளரவில்லையே என்று பலர் முக்கால் அழுகின்றனர். இங்கே வானொலி நாடகத் துறை நன்றாக வளர்ந்துள்ளது! கண் முன்னால் குவிந்து கிடக்கின்ற செல்வங்களைப் பாராது, எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு அழுகிறார்கள்!

வானொலி நாடகம் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு சிறந்த, செலவில்லாத பொழுதுபோக்கு. அது எம்க்கு கலை இலக்கிய இன்பங்களுடன், மேலதிகமாக நல்ல கருத்துக்களையும் தருகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தமிழ் நாடகத்துறையும் வளர்கிறதே!

வானொலி நாடகத்தைக் கற்பித்தல் :

எங்கள் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு வானொலி நாடகம் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. மாணவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்பதற்காக எழுதப்பட்ட பாட நூல்களில் வானொலி நாடகம் பற்றி ஒரு கட்டுரைகூட எழுதப்படவில்லை. அதை எழுதியவர்களுக்கு வானொலி நாடகம் தெரியாததினால். தெரியாவிட்டால், தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டல்லவா பாட நூல்கள் எழுத வேண்டும்?

எங்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் "நாடகமும் அரங்கியலும்" என்று ஒரு பாடம் கற்பிக்கிறார்கள். அங்கேயும் மாணவர்களுக்கு வானொலி நாடகம் கற்பிப்பதில்லை, அதைக் கற்பித்தவர்களுக்கு வானொலி நாடகம் சரியாகத் தெரியாததினால். எனது நூல்களை வைத்தே அதைக் கற்பித்திருக்கலாம். அதற்காகத்தான் - வானொலி நாடகம் கற்பிக்கத் தொடங்கினால் எனது நூல்களையும் கற்பிக்க வேண்டி வந்துவிடுமே என்று தான் - அதைக் கற்பிக்காமல் இருக்கிறார்களோ என்னவோ? குளத்தோடு கோபித்துக்கொண்டு கால் கழுவாமல் விட்டவன் மாதிரி, இது என்ன கூத்து!

ஆக தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குப் பாட நூல் எழுதுபவர்களுக்கும், பல்கலைக் கழகத்தில் நாடகமும் அரங்கியலும் கற்பிப்பவர்களுக்கும் மட்டும் தான் வானொலி நாடகத்தின் சிறப்பு தெரியவில்லை!

நாங்கள் தீக்கோழிகளாக கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு "வானொலி நாடகம் என்று ஒன்றில்லை!" என்று கத்தலாம். ஆனால் உலகம் முழுவதிலும் நன்கு வளர்ந்திருப்பதும், இனிமேலும் வேகமாக வளரப்போவதும் வானொலி நாடகம் தான்! தமிழிலும் நன்றாக வளர்ந்துள்ளது! அதை எங்கள் மாணவர்களுக்கு கட்டாயம் கற்பிக்க வேண்டும். அதைக் கற்கும் வாய்ப்பை மாணவர்களுக்கு வழங்காதிருப்பது, கற்பித்தலுக்குப் பொறுப்பாய் உள்ளவர்கள், எங்கள் வருங்கால சந்ததிக்குச் செய்யும் துரோகம்! வானொலி நாடகத்தையும் கற்பித்தால் தான் அவர்களும் உலகத்துடன் சேர்ந்து முன்னேறுவார்கள்.

'வலம்புரி'

03-07-2003

படிப்பும் படைப்பும்

படிப்பு :

படிப்புக்கு எல்லை இல்லை. படிக்கப் படிக்க படித்துக் கொண்டே போகலாம். பட்டங்களும் பெறலாம். சிலர் பெற்ற பட்டங்கள், அவர்களது பெயர்களுக்குப் பின்னால் அனுமான் வால் போல நீளும். தான் கற்ற கல்வியால் ஒருவர் முன்னேறலாம். அவர் ஏதாவது ஒரு துறையில் வேலை செய்தால், அத்துறையின் வளர்ச்சிக்கும் அக் கல்வி பயன்படும். அவர் தான் கற்ற கல்வியைப் பயன்படுத்தி நூலோ, கடைசி கட்டுரைகளோ எழுதினால்தான் எல்லோரும் பயனடைவார்கள்.

படைப்பு :

படைப்பு என்ற சொல் விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புக்கள், ஓவியம், சிற்பம், சங்கீதம் போன்ற கலைகளிலும், இலக்கியத்திலும் புதிதாகச் செய்யப்படும் ஆக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும். எனினும் படைப்பு இலக்கியம் (CREATIVE LITERATURE) என்ற பொருளிலேயே அச்சொல்லை நான் இக் கட்டுரையில் பயன்படுத்தியுள்ளேன்.

படைப்பு இலக்கியம் :

புதிதாக எழுதப்படும் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடக நூல்கள் படைப்பு இலக்கியங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. புலவர்களும் எழுத்தாளர்களும் இந்த உலகத்தைப் பார்த்து, உலக அனுபவங்களைத் திரட்டி, உணர்ச்சி கற்பனை ஆகியவற்றுடன் குழைத்து, சொல்லின்பம் பொருளின்பம் பொலிய இலக்கியம் படைக்கின்றனர். புதிதாக எழுதப்படுகின்ற சுயசரிதைகள், பயண இலக்கியங்கள், உண்மையாக நடந்தவற்றை எடுத்துக் கூறும் நூல்கள் - ஆகியவையும் படைப்பு இலக்கியத்தின்பால் படும். இவை எல்லாம் மூல (Original) அல்லது முதல் நூல்கள்.

இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல்கள், நயப்புரைகள், விளக்கங்கள், விமர்சனங்கள், இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் எல்லாம் மேலே கூறப்பட்ட மூல நூல்களை வைத்து எழுதப்படுவதால், சார்பு இலக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. முன்னை-

யவை இல்லையென்றால் பின்னையவை இல்லை! தமிழில் அவை 'பற்றி' இலக்கியங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. ஒரு மூல நூலை வைத்து எத்தனை சார்பு நூல்களும் எழுதலாம்.

எழுதப்பட்ட நூல்களுக்குத்தான் இலக்கிய விமர்சனம் எழுதப்படுகிறது. எழுதப்பட்ட நூல்களை ஒப்பிட்டு ஆராய்வது ஒப்பியல் இலக்கியம்.

படைப்பு இலக்கியத்தின் சிறப்புகள் :

அவை புதிதாக ஆக்கப்படுபவை. இன்னொன்றில் சாராது தனித்து நிற்பவை. சார்பு இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைபவை! இந்த மூல (Original) இலக்கியங்களையே எல்லோரும் வாசிக்கின்றனர். கம்பராமாயணமும், சிலப்பதிகாரமும் இன்றும் படிக்கப்படுகின்றன. திருக்குறள் சொல்லாத நா உண்டோ? வேட்கல்பியரது நாடகங்கள் இன்றும் நடிக்கப்படுகின்றன. புதுமைப்பலவன் பாரதியின் பாடல்களைக் கேட்டால் மேனி சிலிர்த்துவிடுவதா? உள்ளம் களிகொண்டு துள்ளவில்லையா? "தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர், அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்!" என்ற புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனது பாடலைக்கேட்ட எந்தத் தமிழ் நெஞ்சம் தான் வீறுகொண்டு ஏழாது?

கதை மன்னன் கல்கியின் 'பொன்னியின் செல்வன்' நாவலை தமிழ் மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக வாசிக்கின்றனர். அண்மையில் கல்கியின் 'தியாக பூமி' நாவலை நாடகமாக்கி சென்னை வானொலி நிலையம் ஒலிபரப்பிய பொழுது, தமிழகத்து வானொலி நிலையங்கள் எல்லாம் அந்த நாடகத்தை அஞ்சல் செய்தன. அந்த நாவலை வாசிக்காதவர்கள், வாசித்தவர்களும் கூட, அந்தத் தொடர் நாடகத்தைக் காவல் இருந்து கேட்டு இன்புற்றனர். சில வேளைகளில் நாவல்கள் திரைப்படமாக எடுக்கப்படுவதும் உண்டு. அப்பொழுது இலட்சக்கணக்கானவர்கள், ஏன் கோடிக்கணக்கானவர்கள் அத்திரைப்படத்தைப் பார்த்து மகிழ்கின்றனர்.

இலக்கியம் படைத்தல் :

எல்லோராலும் இலக்கியம் படைக்க முடிவதில்லை. கருவில் திருவுடையார்க்கே அக்கலை கைவரும்! எவ்வளவு

திறமையாகப் பயிற்றுவித்தாலும் உடல் வலு இல்லாத பிள்ளையால் காற்பந்தையும், கிரிக்கெட்டையும் திறமையாக ஆட முடியுமா? குரல் வளம் இல்லாத பிள்ளையால் சங்கீதத்தைக் கற்கவும் முடியாது. இனிமையாகப் பாடவும் முடியாது. நடனமாடக் கூடிய பிள்ளையால்தான் அழகாக நடனமாட முடியும். கல்வி, கலைகள் எல்லாம் இப்படியே!

உலகில் இலக்கியம் படைத்தவர்களில் பலர், படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆனால் பெரிய பெரிய பட்டங்கள் எடுத்தவர்களாலும் இலக்கியம் படைக்க முடியாமல் போய்விட்டது என்பது தான் உண்மை! அவர்கள் அநேகமாகப் 'பற்றி' இலக்கியங்களே எழுதியிருக்கின்றனர். பெரும்பாலானவர்கள் அவற்றைக் கூட எழுதவில்லை! பெரும் பெரும் பட்டங்களை எடுத்தவர்களால் இலக்கியம் படைக்க முடியாமல் போனதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் கூறலாம்: ஒன்று, அவர்கள் தொடர்ந்தும் படித்துக் கொண்டே இருப்பதால் அவர்களது படைக்கும் திறன் மழுங்கிப் போய்விடுகிறது. இரண்டு, இலக்கியம் படைப்பதற்கு வேண்டிய பொறுமையும், சக்தியும் அவர்களிடம் இல்லாதிருப்பது. இலக்கியம் படைப்பதற்கு நிறைந்த பொறுமை வேண்டும். ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு கருவை நாட்கணக்காக, மாதக் கணக்காக, சில வேளைகளில் வருடக் கணக்காகக் கூட மூளையில் வைத்திருந்து, வளர்த்துத் தெடுத்த பிறகே நூலாகப் பிரசுரிக்கிறான்!

கல்வி அறிவின் சீர்ப்பு:

கல்வியின் சிறப்பை நான் குறைத்து கூறியதாகத் தயவு செய்து நினைத்துவிடாதீர்கள். கல்விக்கு நிகரில்லை! அதுவே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம். இந்த உலகின் முன்னேற்றம் அதனால் தான் ஏற்பட்டது!

கற்கக்கற்க எங்களது அறியாமையை நாங்கள் உணர்கிறோம். முதன் முதலாக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தினுள் நுழைந்த பொழுது, ஒரு அறிவாலயத்தில் நுழையும் உணர்வு தான் எனக்கு ஏற்பட்டது. தகுதி வாய்ந்த பேராசிரியர்களிடம் கற்கும் பொழுது எனது அறியாமையை மேலும் உணர்ந்தேன். அந்தச் சர்வகலாசாலையில் அப்பொழுதே ஒரு பெரிய நூல் நிலையம் இருந்தது. அதற்குள் நுழைந்து பார்த்த பொழுது கம்பன் கூறியது போல, பாற்கடல் முழுவதையும் நக்கிக்

குடிக்க ஆசைப்பட்ட ஒரு பூனையின் உணர்வு தான் எனக்கும் ஏற்பட்டது!. ஆனால் மிகக் குறைந்த அளவு நூல்களை மட்டுமே தேடி எடுத்துக் கற்க முடிந்தது.

கல்வி அறிவு என்பது; பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டும் பெறும் ஒன்றல்ல. எமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கல்வியின் பெரும் பகுதியை நாங்கள் வெளி உலகில் தான் பெறுகிறோம். ஒருவன் குறிப்பாக இலக்கியம் படைப்பவன், தனது வாழ் நாள் முழுவதும் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

நிறைந்த கல்வி அறிவு இல்லாதவனால் படைப்பு இலக்கியத் துறையில் பெரிதாக எதையும் சாதித்துவிட முடியாது! மற்றவர்களது கவிதைகளையும், சிறுகதைகளையும், வாசித்து விட்டு, தாமும் நாலு கவிதைகளையும் நாலு சிறுகதைகளையும் எழுதலாம். ஆழமான, நீண்ட காலம் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய எதையும் அவர்களால் இயற்ற முடியாது. கருவிலே திரு அமையப் பெற்றவர்கள் கூட, தொடர்ந்து கல்வி கற்று தமது திறமையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இல்லை-யென்றால் அந்த ஊற்று விரைவிலேயே வற்றிவிடும். பானையில் இருந்தால் தானே அகப்பையில் வரும்? எங்களது கல்வி அறிவு, அனுபவம், பயிற்சி என்பவற்றிற்கேற்பவே நாங்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களின் தரமும் அமைந்திருக்கும்.

எந்தத் துறையில் இலக்கியம் படைக்க விரும்புகிறீர்களோ, அந்தத் துறை நூல்களைத் தேடித்தேடி வாசியுங்கள். 'சிறுகதை' என்றால் சிறு கதை. 'நாவல்' என்றால் நாவல். 'நாடகம்' என்றால் நாடகம். அப்பொழுது தான் உங்களால் அத்துறையில் பாண்டித்தியம் பெற முடியும். நான் முந்நூறு நாடகங்கள் எழுதியிருக்கிறேன் என்றால், அதற்கு முக்கிய காரணம் நான் கடந்த ஐம்பது வருடகாலமாக நாடகங்களையும், நாடகத்துறை நூல்களையும் தொடர்ந்து கற்று வந்ததுடன், நாடகங்களை எழுதிக் கொண்டும் இருந்ததுதான்!.

'கற்றது கை மண்ணளவு; கல்லாதது உலகளவு'
ஒயாது ஒழியாது அறிவை வளர்த்துக் கொண்டிருங்கள்!

'தினக்குரல்'

15-08-1999

எது இலக்கியம்? அது எப்படி எழுதப்படுகிறது?

10.11.2002 ஞாயிறு 'தினக்குரலில்' பிரசுரிக்கப்பட்ட பாலமனோகரனது பேட்டியில் 'நிலக்கிளி' ஒரு நாவலே அல்ல என்று வெளியிடப்பட்ட கருத்து பற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகின்றீர்கள்? என்ற கேள்விக்கு பாலமனோகரன் இவ்வாறு பதிலளித்திருக்கிறார்:

“நல்ல காலமாக நான் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து இலக்கியம் என்றால் என்ன, அல்லது இலக்கியம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எந்த விதமான இலக்கியம் பற்றிய சங்கதிகளும் தெரியாமல், வன்னியிலிருந்து நேரடியாக படைப்பிலக்கியம் செய்தவன்”.

அவருக்கும் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்திற்கும் நான் ஒன்று கூற விரும்புகின்றேன். இலக்கியம் என்றால் என்ன என்றோ, இலக்கியம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்றோ, தீர்மானிப்பவர்கள் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களல்ல. அவற்றைத் தீர்மானிப்பவர்கள் இலக்கியம் படைப்பவர்களே!

தமிழ் மொழியை எடுத்துக் கொண்டால், சங்க காலத்தில் இருந்து இன்றுவரை, அவற்றைத் தீர்மானித்தவர்கள் இலக்கியம் படைத்தவர்களே! மற்றவர்கள் அவற்றை எடுத்துப் படித்தார்கள்-படித்து வருகிறார்கள்!

நவீன இலக்கியங்களான கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொள்வோம். சிறந்த நாவலாசிரியர்களாகக் கருதப்படும் கல்கியும் அகிலனும் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெறவில்லை. லட்சுமி ஒரு மருத்துவக் கலாநிதி. புதுமைப்பித்தன் சிறந்த சிறுகதையை எழுதப் பழகியது பல்கலைக்கழகத்திலல்ல. ஜெயகாந்தன் பள்ளிப் படிப்பையே சரிவரப் பெறாதவர்.

பாரதி பல்கலைக்கழகத்திலா கவிதை இயற்றக் கற்றுக் கொண்டாள்? தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை? நாமக்கல் கவிஞர்?.....

இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இந்தப் பெயர்ப்பட்டியலுக்கு ஒரு முடிவே வராது!

பல்கலைக்கழகங்களில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற சிலரும் இலக்கியம் படைத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்களும் இலக்கியம் படைக்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. தமிழ் மொழியில் முதல் முதலாக மேற்குலக பாணியில் வசன நடையில் நாடகங்கள் எழுதி, அவற்றை அரங்கேற்றியும் காட்டிய பம்மல் சம்பந்தமுதலியார் ஒரு வழக்கறிஞர். நான் அறிந்தவரை தமிழ் மொழியில் எல்லா வகை இலக்கியங்களும் படைத்த ஒரே ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசன். அந்த மேதைகள் இருவரும் சுயமாகவே இலக்கியம் படைத்தவர்கள்!

உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் இது தான் கதை! அகிலம் போற்றும் நாடக மேதையான மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியர் எந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகம் எழுதக் கற்றுக் கொண்டார்? நாடக மேதைகளான பெர்னாட்ஷாவும், ஹென்றிக் இப்சனும், நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்று. பல்கலைக்கழகத்திலா படித்தார்கள்?

உலகின் தலை சிறந்த நாவலாசிரியர்களாகக் கருதப்படும் லியோ டால்ஸ்டாயும், சாள்ஸ் டிக்கின்சும், லாரன்சும், விக்சிரர் ஹியூகோவும் நாவல் எழுதும் கலையை பல்கலைக்கழகங்களில் படிக்கவில்லை!

சிறுகதை மன்னர்களாகக் கருதப்படும் கை டீமாப்பசானும், அன்ரன் செக்காவும் சிறுகதைகள் எழுதப் பல்கலைக்கழகங்களில் படிக்கவில்லை!

நான் இங்கே குறிப்பிட்டவர்கள் எல்லோருமே படைப்பிலக்கியத்தில், தாம் சாதனை புரிந்த துறைகளில் ஏதோ ஒரு வகையில் முன்னோடிகள். அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்களைப் படித்துத்தான், பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ளவர்கள் அந்தந்த இலக்கியங்கள் பற்றி நன்கு அறிந்து கொண்டனர்!

பல்கலைக்கழகக்காரர்கள் செய்கின்ற வேலை எல்லாம் இதுதான்: ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட நூல்களை எடுத்துப் படித்து, சிறுகதையின் இலட்சணங்கள் என்ன? நாவல் என்றால் எப்படி

இருக்கும்? நாடகம் எவ்வாறு எழுதப்பட்டிருக்கும்? அதை எப்படி நடிப்பது? என்று தங்கள் மாணவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறுவார்கள்.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் (1955-58) இந்த நாட்டில் 'இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்' என்ற ஒரு பல்கலைக்கழகம் தான் இருந்தது. அதில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் இராஜம் ஐயர் எழுதிய 'கமலாம்பாள் சரித்திரத்தையும்' புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகளையும் பாட நூல்களாக வைத்து, நாவலையும் சிறுகதையையும் எங்களுக்கு விளக்கிக் கூறினார். அவர் ஆக்க இலக்கியம் எதையும் படைக்கவில்லை.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் கம்பராமாயணச் செய்யுள்களையும், தேசிக விநாயகம்பிள்ளை பாடல்களையும் வைத்து எங்களுக்கு, கவிதையையும் இலக்கிய விமர்சனத்தையும் கற்பித்தார். அவரும் புத்திலக்கியம் எதையும் படைக்கவில்லை.

நாடகத்தை மட்டும் எங்களுக்கு யாரும் கற்றுத்தரவில்லை!

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை மட்டும் இலக்கியம் படைத்தார். முதல் முதலாக யாழ்ப்பாணத்து பேச்சு வழக்குத் தமிழில் நாடகங்களை எழுதி பல்கலைக்கழகத்திலும் வெளியிலும் அரங்கேற்றினார். ஆனால், அவர் கூட நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்று எங்களுக்கு கற்றுத்தரவில்லை. அவரே நாடகம் எழுதும் கலையைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுக்கொள்ளவில்லையே! நேரடியாகவே நாடகம் எழுதினார்.

சுருக்கமாகக் கூறினால், எங்களுக்கு அந்தக் காலத்தில் எந்த இலக்கியம் படைக்கவும் கற்றுத்தரப்படவில்லை! இலக்கியம் படைப்பது எப்படி என்று கற்றுத் தரும் ஒரு பாட நெறி, அன்று பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில மொழியில் கூட இருக்கவில்லை.!

நான் எல்லா வகை இலக்கியங்களும் படைத்தவன். ஆனால் நான் அவற்றை எழுதக் கற்றுக்கொண்டது பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிலேயே.

அமெரிக்க ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றில், இன்று 'இலக்கியம் படைத்தல்' ஒரு பாடநெறியாகவுள்ளது.

எழுத்தாளர்கள் முன்பு எழுதிய நூல்களை வைத்தே, எல்லா வகை இலக்கியங்களையும் எழுதக் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். மாணவர்களுக்குப் படைக்கும் கலையைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்காக, விசேடமாக பாட நூல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. பிரபல எழுத்தாளர்களைப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அழைத்து மாணவர்களுடன் கலந்துரையாட வைக்கின்றனர். அவற்றைக் கற்றுத் தேறியவர்கள் எத்தனை பேர், எழுத்தாளர்களாகியுள்ளனர் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

குரல் வளம் இல்லாத பிள்ளையை இனிமையாகப் பாடவைக்க முடியுமா? உடல் வலு இல்லாத பிள்ளையை நன்றாக விளையாட வைக்க முடியுமா? அப்படித்தான் இலக்கியம் படைத்தலும்.

எழுத்தாளன் பிறக்கிறான். அவனை உருவாக்க முடியாது. அவன் கருவிலே திரு அமையப் பெற்றவன்!

இலக்கியம் அறிவு, அனுபவம், உணர்ச்சி, கற்பனை ஆகியவற்றில் பிறப்பது. தம்மிடத்தில் இயல்பாகவே அமைந்த திறமைகளை வளர்த்துக் கொண்டவர்கள், பின்பு சிறந்த எழுத்தாளர்கள் ஆகின்றனர்.

“நாவல் என்பதோ சிறுகதை என்பதோ இவற்றிற்கு வரைவிலக்கணம் இன்னமும் கூறப்படவில்லை என்பது ஒருசாரரின் கருத்து!” என்கிறார் பாலமனோகரன்.

நான் சொல்கிறேன், நாவலுக்கும் சிறுகதைக்கும் மட்டுமல்ல, எந்த வகையான இலக்கியத்துக்கும் வரைவிலக்கணம் கூறுவது கடினம். ஒரு இலக்கியமும் படைக்காதவர்கள்தான், மற்றவர்கள் படைக்கின்ற இலக்கியங்களுக்கு வரைவிலக்கணம் கூற அவசரப்படுகின்றனர். வரைவிலக்கணம் கூற முற்பட்டவர்கள் எல்லோரும் தோற்றுப் போனார்கள்! எழுத்தாளன் படைப்பது தான் இலக்கியம்! அவன் நல்ல இலக்கியமாகப் படைக்க வேண்டும்.

‘தினக்குரல்’

Dec. 2002

நான் எப்படி நாடகம் எழுதுகிறேன்?

ஆயத்த நிலை :

எந்த இலக்கியத்தைப் படைப்பவனுக்கும், அதைப் படைப்பதற்கு முன்பு உள்ளத்தில் ஒரு உந்துசக்தி, தூண்டுதல் பிறக்கிறது. அதை ஆங்கிலத்தில் Inspiration என்பர். இதை தமிழில் அகத் தூண்டுதல் என அழைப்பர். அது தானாகத் தோன்றும் வரை நாங்கள் காத்திருக்கக் கூடாது. நாங்களே அதை வருவித்தும் கொள்ளலாம். அது எங்களது ஆயத்த நிலையைப் பொறுத்தது.

நான் நாடகம் பற்றி எழுதுவது எல்லா வகை இலக்கியங்களுக்கும் பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன். எந்த வகை இலக்கியத்தையும் எவரும் திடீரென்று எழுதிவிட முடியாது. நாடகம் எழுதுவதற்கு வேண்டிய பல விதமான ஆயத்தங்களையும் செய்து முடித்த பின்பே, நான் பேனாவை எடுத்து எழுதத் தொடங்குகிறேன். அந்த ஆயத்தம் மனத்தளவிலும் செய்யப்படலாம். கடதாசியில் எழுதியும் வைக்கப்படலாம்.

கருவின் உதயம் :

முதலில் மனதில் ஒரு கரு தோன்றும். அதிலிருந்து கற்பனை வளரத் தொடங்கும். அந்தக் கரு ஒரு கதை, ஒரு காட்சி, ஒரு சம்பவம், ஒரு அனுபவம், ஒரு கருத்து, ஒரு உணர்ச்சி, ஒரு பாத்திரம் - என்று எதிலிருந்தும் தோன்றலாம். அதை நான் உடனடியாக ஒரு தாளில் குறித்து வைத்துக் கொள்வேன். இல்லையென்றால், அது எங்கிருந்து வந்ததோ, அந்த இடத்திற்கே பறந்து போய்விடும்!

சில வேளைகளில் எழுத்தாளனுக்குள் தோன்றிய அல்லது புகுந்த கரு, அவனது நினைவிலி மனதைச் (Unconscious mind) சென்றடைந்துவிடும். அது பற்றி நினைக்க நினைக்க, சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அக் கரு வளர்ந்து இலக்கியமாகப் பிறக்கும் பக்குவ நிலையை அடையும். இலக்கியம் படைப்பதில் இது

இரண்டாம் கட்டம். கருப்பையில் உதித்த கரு, படிப்படியாக வளர்ந்து மகவாகப் பிறக்கும் தருணத்தை எய்துவது போன்றதுதான் இதுவும். இது சில தினங்களிலும் நடக்கலாம், பல வருடங்களிலும் நடக்கலாம்.

அகத் தூண்டுதல் (Inspiration) :

எழுத்தாளனுக்கு இப்பொழுது தனக்குள் இருப்பதை எழுத்தில் வடிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் பிறக்கிறது. அந்த உணர்வைத்தான் அகத்தூண்டுதல் என அழைப்பர். பல உணர்வுகள், விருப்பங்கள், பதட்டங்கள் கலந்த நிலைதான் இது. இதை இலகுவாக வார்த்தைகளில் அடக்கிக் கூறிவிட முடியாது. இலக்கியம் படைத்தவர்களால் தான் இந்நிலையை உணரமுடியும். இப்பொழுது எழுத்தாளன் அமைதியாக இருந்து எழுதத் தொடங்குகிறான்.

நாடகம் எழுதுதல் :

எழுதுகின்ற மூன்றாவது கட்டமே மிகவும் கடினமானதாகும். நீங்கள் எழுத எண்ணியுள்ள இலக்கிய வடிவம் முளையிலிருந்து தானாகவே குதித்து வந்துவிட்டாது. இப்பொழுது உங்கள் கண்களில் தெரிவது ஒரு தெளிவற்ற உருவமே. நிழல் உருவம். ஒரு சட்டகம் மட்டுமே. நீங்கள் எழுத எண்ணியுள்ள ஆக்கத்தின் வடிவத்தை முதலில் தீர்மானிக்க வேண்டும். அடுத்து நீங்கள் வெளியிட விரும்பும் கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் திறம்படச் சொல்லக்கூடிய சொற்கள் சொல் தொடர்கள், உத்திகள் ஆகியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்த பின்பே எழுதத் தொடங்க வேண்டும்.

ஒரு நல்ல நாடகத்திற்கு அதிலும் வானொலி தொலைக்காட்சி நாடகங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவம் உண்டு. அதனைக் கவனமாக அமைக்காவிடில் பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காகிப் போன கதையாகிவிடும். நாடகம் எழுதுவது பற்றி வேறு கட்டுரைகளில் எழுதியிருப்பதால் இதை இவ்வளவில் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

ஒரு நல்ல கரு கிடைத்தால் நான் அதிகம் தாமதிப்பதில்லை. அது பற்றித் தொடர்ந்து சிந்தித்து, அதை வளர்த்து

நாடகமாக்கி, அனுப்பிவிடுவேன். நல்ல நாடகங்களுக்குத் தவம் கிடக்கும் இலங்கை வானொலி, அதை உடனே தயாரித்து ஒலிபரப்பிவிடும். வருடக் கணக்காக என்னுள் கிடந்து வளர்ந்து நாடகமாகிய கருக்களும் உண்டு. அதற்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டு, எனது 'கலைஞர் கௌரவிப்பு' நாடகம். அதில் எனது நாடக உலகச் சாதனைகள் முழுவதும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

எதையும் அவசரப்பட்டுச் செய்யக்கூடாதுதான். கொஞ்சம் ஆறுதலாகச் செய்தால், புதுப்புதுக் கருத்துக்கள், உத்திகள், அழகுகள் எல்லாம் வந்து சேரும். ஆனால் எனக்கு வானொலி நாடகம் தண்ணிப்பட்டபாடு. நான் எழுதத் தொடங்கினால் அது நாடகமாகத்தான் வரும்! மேலும் ஒரு நாடகத்தில் அமைக்கத் தவறியதை அடுத்த நாடகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் தானே?

விடய ஞானம்:

அகத் தூண்டுதல் இருந்துவிட்டால் மட்டும் நாடகம் எழுதிவிட முடியாது. உங்களிடம் விடய ஞானமும் இருக்க வேண்டும். சரக்கு இல்லாமல் கறி சமைக்க முடியுமா? அறிவைப் பெறுவதற்கு நூல்களை வாசிப்பதுடன் உலகத்தையும் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள் பெற்ற அறிவே உங்களை ஆயத்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும்.

ஒரு ஆழமான உணர்ச்சியும் கவிதை இயற்றும் ஆற்றலும் இருந்தால் போதும், ஒரு கவிதை பிறந்துவிடும். கதை, பாத்திரம், அனுபவம், உணர்ச்சி - இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று இருந்தாலும், எழுத்தாற்றல் உள்ளவன் ஒரு சிறுகதையைப் படைத்து விடுவான். நாடகம் எழுதுவதற்கு பல வகைப்பட்ட கதைகள், பாத்திரங்கள், அனுபவங்கள், உணர்ச்சிகள், கருத்துக்கள் தேவை. இவை எல்லாவற்றையும் வேண்டிய அளவில் கலந்து பொருத்தமான இடங்களில் வைத்து, நாடகமாக்கும் ஆற்றலும் வேண்டும்.

அனுபவத்தின் பெரும் பங்கு :

நாடகம் எழுதுவதற்கு இயல்பாகவே அமைந்த திறமை, தேடிப் பெற்ற அறிவு, வாழ்க்கை தந்த அனுபவங்கள், உணர்ச்சி-

கள். கருத்துக்கள் எல்லாம் வேண்டுமாயினும், இவற்றில் அனுபவமே பெரும் பங்கு வகிக்கிறது என்பது, நான் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து அவதானித்துத் தானே நாடகம் எழுதுகிறோம்? நாம் வாழுகின்ற இந்த வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு, வேறு நாடகங்கள் எழுதுபவர்கள் எதையும் எழுதலாம்; எப்படியும் எழுதலாம், கவனமும் இல்லாமல், கவலையும் இல்லாமல்!

இந்த உலகத்தில் நான் எழுபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து விட்டேன். இதில் நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கைகள், சந்தித்த மனிதர்கள், பெற்ற அனுபவங்கள், உணர்ச்சிகள், கௌரவிப்பட்ட கதைகள், பார்த்த காட்சிகள் எத்தனை! எத்தனை! எல்லாம் வரிசையாக வந்து நின்று, 'என்னை நாடகமாக்கு', 'என்னை இலக்கியமாக்கு' என்று சொல்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றைப் பிடித்து நாடகமாக்க வேண்டியதுதானே!

இப்பொழுது எதையும் நாடகமாக்குவேன்: எத்தனை நாடகங்களும் எழுதுவேன் :

ஆரம்பத்தில் நானே கஷ்டப்பட்டிருக்கிறேன் நாடகம் எழுத. மேடை நாடகங்கள் எழுதுகின்ற காலத்தில் ஆண்டுக்கு ஒன்று தான் எழுதுவேன். சில வேளைகளில் இரண்டு. வானொலி நாடகம் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் ஆண்டுக்கு ஏழு எட்டு நாடகங்கள் எழுதினேன். ஒவ்வொரு நாடகத்தையும் இரண்டு முறை எழுதுவேன்.

இப்பொழுது ஒன்றைப் பார்த்ததும் அது நாடகமாகவே எனது மனக் கண்ணில் தெரியும். வானொலி நாடகமாக முளையிலேயே வடிவமைத்து எழுதிவிடுவேன். ஒரு நாடகத்தை ஒரு முறைதான் எழுதுவேன்.

இப்பொழுது நான் எதையும் நினைத்த மாத்திரத்தில் நாடகமாக்குவேன். நான் இன்னும் அதிகமாக நாடகங்கள் எழுதாததற்குக் காரணம், இலங்கை வானொலி இன்னும் வேகமாக எனது நாடகங்களை ஒலிபரப்பாதது தான்!

நான் ஏன் வானொலி நாடகம் எழுதுகிறேன்?

நான் எல்லா வகை இலக்கியங்களும் படைத்தவன். ஆனால் வானொலி நாடகங்களையே அதிகம் விரும்பி எழுதுகிறேன். அதற்கான காரணங்கள்:

1954 - 74 காலப் பகுதியில் நான் மேடை நாடகங்களை மட்டுமே எழுதி அரங்கேற்றினேன். அவற்றை அரங்கேற்ற முடியாத நிலை வந்த பொழுதுதான் வானொலி நாடகம் எழுதத் தொடங்கினேன். அந்த அறிவு, பயிற்சி, அனுபவம் ஆகியவற்றின் காரணமாக, என்னால் நல்ல நாடகங்களை இலகுவாக எழுத முடிந்தது. எனது நாடகங்களின் தரத்தை அறிந்து கொண்ட இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவையினர், எனது நாடகங்களை அடுத்து அடுத்து ஒலிபரப்பினர். அனேகமாக நான் அனுப்பிய எல்லா நாடகங்களுமே ஒலிபரப்பப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இப்படியாகத் தமிழ் சேவையினர் தந்த வரவேற்பே, நான் தொடர்ந்து நாடகங்கள் எழுதுவதற்கான பிரதான காரணமாகும்.

ஏனைய எழுத்தாளரைப் போலவே, எனக்கும் எனது ஆக்கங்கள் அதிகமான மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்று ஆசை. ஒரு பத்திரிகைக்குக் கதையோ கட்டுரையோ எழுதினால், அந்தப் பத்திரிகையை வாங்குபவர் மட்டுமே அதைப் பார்ப்பார். வாசிப்பார் என்று கூட நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. வானொலிக்கு நாடகம் எழுதினால், அது வீட்டுக்கு வீடு ஒலிக்குமே!

நாவலுக்கு அடுத்தபடி வாழ்க்கையைத் திறம்படச் சித்திரிப்பது நாடகம்தான். இலங்கை வானொலி இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களது சமகால வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற நாடகங்களையே அதிகமாகத் தயாரித்து ஒலிபரப்புகின்றது. அப்படியான நாடகங்களே மக்களுக்குத் தேவை என்பது எனது கருத்து. எனவே அப்படியான நாடகங்களையே எழுதுகிறேன். சமூகத்தில் நான் காணும் மனிதர்களைப் பாத்திரங்களாக வளர்த்தெடுத்து, உலவ விடவும் விரும்புகிறேன். எனது வானொலி நாடகங்களில் அப்படியான ஆயிரக் கணக்கான பாத்திரங்களை உருவாக்கியிருக்கிறேன்!

நவீன இலக்கியங்களை வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு படுத்தியே கற்பிக்க வேண்டும். தமிழ் பிள்ளைகளுக்கு அந்த வாய்ப்பை எவரும் கொடுக்கவில்லை. எனவே மாணவர்கள் கற்பதற்கு நல்ல நாடகங்கள் வழங்குவதற்காகவும் வானொலி நாடகம் எழுதுகிறேன்.

சிறுகதையிலும் நாவலிலும் பாத்திரங்கள் பாட்டிலை படுத்திருக்கும். நாம் அவற்றை வாசிக்கின்ற பொழுதுதான் அவை உயிர் பெறும். நாடகத்தில் பாத்திரங்கள் எழுந்து நடமாடும். நான் கற்பனையில் படைத்த பாத்திரங்கள் உயிர் பெற்று என் முன் நடமாடுவதைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை. மேடை நாடகங்கள் எழுதுகின்ற காலத்தில், எனது பாத்திரங்களை மேடைகளில் கண்டுகளித்தேன். இப்பொழுது வானொலியே கதி. தத்ருபமான உயிர்த் துடிப்புள்ள பாத்திரங்களாகத் தயாரித்து அளிக்கிறார்கள். அவற்றை எனது மன மேடையில் கண்டு களிப்பேன்.

பெரிய பத்திரிகைகள் ஒரு வருடத்தில் ஒருவரது ஒரு சிறுகதையை மட்டுமே பிரசுரிக்கும். கடந்த எட்டு ஆண்டுகளில் எனது 8 சிறுகதைகள் மட்டுமே பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயிருக்கின்றன. அதே காலத்தில் ஒலிபரப்பப்பட்ட நாடகங்களோ, நூற்றுக்கும் அதிகம்!

வானொலி நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்டால் பாராட்டுக் கடிதங்கள் வரும், எனக்கும் வானொலி நிலையத்திற்கும். அவற்றை 'நேயர் கடிதம்' நிகழ்ச்சியில் வாசிக்கும் பொழுது இந்த நாடு முழுவதும் கேட்கும்! எனக்கு உற்சாகம் பிறக்கும் மேலும் புதிய நாடகங்கள் எழுத. திரு V.N மதியழகனும் திருமதி அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதனும் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராக இருந்த காலத்தில், எனது நாடகங்களுக்கு வந்த பாராட்டுக் கடிதங்கள் பலவற்றை, 'நேயர் கடிதம்' நிகழ்ச்சியில் வாசித்துக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

பத்திரிகையில் ஒரு கதை பிரசுரிக்கப்பட்டால், அது அச்சிடப்பட்ட கடுதாசியுடன் அதுவும் பறந்து போய்விடும். இப்படியாக எனது ஆக்கங்கள் பல எனக்குக் கிடைக்காமல் போயிருக்கின்றன. வானொலிக்கு ஒரு நாடகம் அனுப்பினால் அது வீடு தேடி என்னிடம் வரும், திறமான நட்பு, சிறந்த தயாரிப்பு, இனிய பின்னணி இசை ஆகியவற்றுடன். ஒரு முறை பதிவு செய்யப்பட்ட நாடகம் திரும்பத் திரும்ப வரும்!

வானொலி நாடகத்தைக் கேட்பதே இன்பம். ‘இந்த நேரத்தில் எனது நாடகத்தை இந்த நாடு முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது’ என்ற நினைப்பு தரும் இன்பத்திற்கு ஈடேது இணையேது? அதை அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் அந்த இன்பம் தெரியும்.

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை நடத்திய ஒரே ஒரு நாடக விழாவில் எனது ‘பிறந்தமண்’, நாடகத்தை வேண்டிப் பெற்று, வானொலிக் கலைஞர்களே அதனை மேடையில் நடித்தனர். அந்த நாடகம் இலங்கை முழுவதும் அஞ்சல் செய்யப்பட்டது. வேறு எந்த இலக்கிய வகை, எனக்கு அந்தப் பெரிய கௌரவத்தைத் தந்தது?

எனக்கு நடிக்க ஆசை. முதலில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து நடிப்பதற்காக நாடகம் எழுதினேன். இப்பொழுது மற்றவர்கள் நடிப்பதற்காக எழுதுகிறேன். மற்றவர்கள் நாடகம் தயாரிப்பதற்காகவும் நாடகம் எழுதுகிறேன். இலங்கையில் எல்லோருக்கும் நாடக விருந்து அளிப்பதற்காகவும் எழுதுகிறேன்.

நான் நாடகம் எழுதத் தொடங்கினால், உலகத்தை மறந்துவிடுவேன்! கற்பனை உலகில் சஞ்சரிப்பேன். அங்கே அனுபவிப்பது இன்பம்தான். எத்தகைய நாடகமாக இருந்தாலும் அதைப் படைப்பது இன்பம்தான்!. அது ஒரு மோனத்தவம். அதில் முழுகித் திளைப்பதற்கும் எழுதுகிறேன்!

நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்வதற்காகவும் நான் நாடகம் எழுதுகிறேன். போதிக்கும் நோக்கம் கொண்ட பேச்சுக்களை மக்கள் அலட்சியம் செய்வர். கட்டுரை வாசிப்பது அலுப்படிக்கும் செயல். நாடகத்தின் மூலம் எந்தக் கருத்தையும் இலகுவாகச் சொல்லி விடலாம். நாடகத்தை ரசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பொழுதே, ரசிகர்கள் தங்களை அறியாமலே அக்கருத்துக்களையும் உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர்.

முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத் தமிழ் வளரவில்லை என்பது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட விடயம். நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றி, நாடக நூல்களும் வெளியிட்டால் தானே தமிழ் நாடகத்துறை வளரும்? முதலில் நாடகம் எழுதினால் தானே அதைப் பிறகு நூலாக்கலாம்? எனவே, தமிழ் நாடகத்துறையை வளர்ப்பதற்காகவும் வானொலி நாடகம் எழுதுகிறேன்!

ஈழத்தவர் சிறுகதை வரலாறு

ஞாயிறு ‘தினக்குரலில்’ தெளிவத்தை ஜோசப் 06-04-2003, 13-04-2003 ஆகிய திகதிகளில் எழுதிய “ஈழத் தமிழர் சிறுகதைகள்... வளர்ச்சிக்கான சில சிந்தனைகள்” என்ற கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள சில விடயங்களே என்னை இக் கட்டுரையை எழுதத் தூண்டின.

“ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதை பற்றிய வரலாறு கூட இன்னும் எழுதப்படவில்லை என்பது எத்தனை கசப்பான உண்மை.” என்கிறார். சரி நானும் ஒத்துக் கொள்கிறேன்.

ஈழத் தமிழர் சிறுகதைகளின் வரலாறு பற்றிக் கூற வந்த ஆசிரியர்கள் சிலரது பெயர்களையும், அவர்கள் எழுதிய நூல்களின் பெயர்களையும் தந்து, அந்நூல்களின் போதாமையையும் எடுத்துக் கூறுகிறார், அதே கட்டுரையில். அவர்கள் எல்லோருமே தங்களுக்குத் தெரிந்த அல்லது பிடித்த ஒரு சிலரது சிறுகதைகளையோ, சிறுகதைத் தொகுதிகளையோ எடுத்து ஆராய்ந்து நூல்கள் எழுதி விட்டு, அவற்றை ‘ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு’ என்று நிறுவ முற்படுகின்றனர்.

இந்த வகையில் அண்மையில் ‘செங்கை ஆழியான்’ வெளியிட்ட ‘ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு’ சற்று வித்தியாசமானது. அவர் நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைத் தொகுதிகளைத் தமது ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ளார். எழுத்தாளரின் கலைக் கொள்கைகள், அவர்கள் கையாண்ட உருவம், உத்தி, உள்ளடக்கம் ஆகிய அம்சங்களையும் ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார்.

அந்த நூலிலும் பல குறைபாடுகள் உள்ளன. பல எழுத்தாளரது பன்முகப் படைப்பாற்றல் பற்றிச் சரியாக எடுத்துக் கூறவில்லை. பல எழுத்தாளர் பற்றியும் அவர்களது நூல்கள் பற்றியும் எதுவுமே கூறவில்லை. அவை அவருக்குக் கிடைக்கவில்லையோ....?

வருங்காலத்தில் யாராவது அந்த நூலை தளமாகக் கொண்டு, அதிலுள்ள குறைகளை நீக்கி, ஒரு முழுமையான ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்று நூலை எழுதலாமே!

அப்படி ஒரு முழுமை பெற்ற ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை எழுத முடியுமா? என்பதே நான் இந்தக் கட்டுரையில் எழுப்புகின்ற முக்கியமான கேள்வி. இலங்கையில் இன்று நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் சிறுகதை எழுதுகின்றனர். அவர்களில் எத்தனை பேர் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டுள்ளனர்? இதற்கு முன்பு எத்தனை பேர் எழுதியிருக்கிறார்கள்? அவர்களிலும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டவர்கள் எத்தனை பேர்? யாருக்காவது கணக்குத் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்!

தொகுதியாக வெளியிடப்படாமல், உதிரியாகக் கிடக்கும் சிறுகதைகளையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா என்பது இன்னொரு கேள்வி. நானே அறுபது சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறேன், பத்திரிகைகளில். ஆனால் பத்துச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட 'யாழ்ப்பாணம்' என்ற ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை மட்டுமே வெளியிட்டேன். அதனால் மற்ற 50 சிறுகதைகளும் தரம் குறைந்தவை என்பது கருத்தல்ல. இப்படித்தான் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் சொல்வான். ஒரு தொகுதியைத் தானும் வெளியிடாத எத்தனையோ நல்ல சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் - முதுபெரும் எழுத்தாளர்கள் கூட இருக்கிறார்கள்! அவர்களுடைய கதைகளை எல்லாம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தாத ஈழத் தமிழர் சிறுகதை வரலாறு, சரியானது என்று கொள்ள முடியுமா?

இலங்கையிலிருந்து அகதிகளாகச் சென்ற தமிழர்கள் உலகின் பல நாடுகளிலும் குடியேறி வாழ்கின்றனர். அவர்களில் பலர் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளியிட்டுள்ளனர். அவர்களது சிறுகதைகளைத் தொகுத்தே பல சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டுவிட்டன. கடைசி அந்தத் தொகுதிகளையாவது எங்களது ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் வெளியிடப்படுகின்ற வரலாற்று நூல்கள், அரைகுறை வரலாற்று நூல்களாகவே இருக்கும்!

இதுவரை இந்த வரலாற்றை எழுதியவர்கள் எல்லோரும் தாங்களும் தங்களுக்கு வேண்டியவாளுமே சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் என்று நிறுவ முயன்றுள்ளனர். உண்மையில் சிறுகதையே எழுதாத பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் போன்ற இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்டால் மட்டுமே, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு நேர்மையாக எழுதப்படும்.

அன்று ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகம் தான் இருந்தது. ஒரு சில தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள். இன்று எத்தனை பல்கலைக்கழகங்கள்! எத்தனை பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள்! அவை ஒவ்வொன்றிலும் தமிழ் மொழிக்கு ஒவ்வொரு பேராசிரியர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு துணைப் பேராசிரியர். அவர்களின் கீழே விரிவுரையாளர்கள். தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படித்து விட்டு, வேறு கற்கை செறிகளுக்குப் பேராசிரியர்களாகத் திகழ்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாராவது ஒருவர் இந்தப் பணியைச் செய்யலாமே. இதைத் திறம்படச் செய்வதற்கு வேண்டிய அறிவு, திறமை, நேரம், பணம், ஆய்வு வசதிகள் எல்லாம் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன. இப்பணியைச் செய்தால் ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை நேர்மையாக எழுதுவதுடன், தமிழ் அன்னைக்கு சேவை செய்தவர்களும் ஆவார்கள்.

அப்படி ஒரு சிறுகதை வரலாற்று நூலை எழுத வேண்டிய அவசியம் தான் என்ன? "இந்தியத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு" என்று, ஒரு நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறதா? இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பல பாகங்களில் இருந்தும் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் எழுதப்படுகின்றன. பல சிறுகதைத் தொகுதிகளும் வெளியிட்டுள்ளனர். அவை எல்லாமே அப்பனான கதைகளல்ல. படுமோசமான சிறுகதைகளும் நாவல்களும் கூட எழுதப்பட்டிருக்கின்றன, அங்கேயும்!

ஈழத்தவர் போலவே உலகின் பல நாடுகளிலும் குடியேறி வாழ்கின்ற இந்தியத் தமிழர் பலரும் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளியிட்டுள்ளனர். அவை எல்லாவற்றையும் தேடி எடுத்துப் படித்து, ஆராய்ந்து 'இந்தியத் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாறு' எழுத முடியுமா? அப்படி ஒரு முயற்சி எடுக்கப்பட்டதாகக் கூடத் தகவல் இல்லையே! புத்திசாலிகள்!

பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் ஆதரவு, மாநில அரசு, மத்திய அரசு ஆகியவற்றின் ஆதரவு, தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சிக்கென்றே நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்கள், வெளியீட்டாளர்களது உதவி, உலகளாவிய சந்தை வாய்ப்பு - எல்லாம் இருந்தும் அவர்களாலேயே செய்ய முடியாத ஒன்றை - அந்த வசதிகள் எதுவுமே இல்லாத நாங்கள் செய்துவிட முடியுமா?

தமிழில் சிறுகதை எழுத வந்த யாரோ 'ஈழத்தில் தளர்ச்சி' என்று எழுதிவிட்டார்களாம். "ஈழத் தமிழ் இலக்கியம் குறித்தான இந்தியத் தமிழ் வாசகனின் அறிவு எப்போதுமே மெச்சத் தகுந்ததாக இருந்ததில்லை..."

"ஈழத் தமிழ் சிறுகதை மரபு குறித்தான இந்தியத் தமிழ் வாசகனின் புரிதல் போதாமையையும், இடைவெளிகளையும் கொண்டது" - என்று சொல்லும் ஜோசப், "இந்தப் போதாமையையும், இடைவெளிகளையும் இல்லாமல் செய்ய நாம் முதலில் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்." என்கிறார்.

நாம் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்புப் பற்றி கரடியாகக் கத்தினால்தான் என்ன, நூற்றுக் கணக்கான நூல்களை எழுதி வெளியிட்டால் தான் என்ன, அவர்களுடைய அறிவு போதாமையையும், இடைவெளிகளையும் கொண்டதாகவே இருக்கும். எங்களுடைய நூல்களே அங்கு போவதில்லையே!

அவர்களுடைய ஈழத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அறிவு 'தளர்ச்சி' உடையதாகவே இருக்கட்டும். அந்த நாட்டு வாசகர்களுடைய அறிவு போதாமையையும், இடைவெளிகளையும் உடையதாகவே இருக்கட்டும். அதனால் எமக்கு எவ்வித இலாபமோ, நட்டமோ ஏற்படப் போவதில்லை. அந்த அங்கீகாரம் அவர்களிடமிருந்து எங்களுக்கு என்றுமே கிடைக்கப் போவதில்லை. அப்படிக்கிடைத்தால் தான் என்ன? நாங்கள் தமிழக இலக்கிய வானிலோ, உலக இலக்கிய வானிலோ கொடி கட்டிப் பறக்கப் போகிறோமா?

உலகின் பல நாடுகளில் ஆங்கிலத்தில் இலக்கியம் படைக்கிறார்கள். அவை எல்லாவற்றையும் அங்கீகாரத்திற்காக இங்கிலாந்திற்கா அனுப்புகிறார்கள்? அமெரிக்க இலக்கியம் அமெரிக்க இலக்கியம்தான்! அது தன் போக்கில் வளர்கிறது. எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மை?

ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் தான் படைக்கின்ற இலக்கியத்தின் தரத்தில் பூரண நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். அவனுக்கு நான் நல்லதைச் செய்கிறேன். மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடியதை எழுதுகிறேன் - என்ற திருப்தி ஏற்பட

வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவனால் சிறந்த இலக்கியம் படைக்க முடியும்! தான் படைக்கின்ற இலக்கியத்தின் தரத்தை அறிய மற்றவர்களது அங்கீகாரத்தை எதிர்பார்த்து நிற்பது - பிழையான கொள்கை. அப்படியாக மற்றவர்களது வாயைப் பார்த்துக் கொண்ட நிற்பவனால், சிறந்த இலக்கியம் படைக்க முடியாது!

இந்திய எழுத்தாளர்கள் இந்திய நாட்டு மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற சிறுகதைகளை எழுதுவது போல, ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் இந்த நாட்டு மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற கதைகளை எழுதுகின்றனர். இலங்கையில் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக உள்நாட்டுப் போர் நடக்கிறது. போரையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற அழிவுகளையும் சித்திரிக்கின்ற பல அழகிய சிறுகதைகளை எங்கள் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் எழுதியுள்ளனர். அதையிட்டு அவர்கள் பெருமைப்படலாம்! யாராவது போரையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளையும் சித்திரிக்கின்ற தமிழ் சிறுகதைகளை வாசிக்க விரும்பினால், அவர்கள் ஈழத்து எழுத்தாளரது சிறுகதைகளையே வாசிக்க வேண்டும். இந்திய எழுத்தாளர்களால் அப்படியான சிறுகதைகளை எழுத முடியாது! அப்படி எழுதினாலும் அது போலியாகத் தான் இருக்கும்.

நான் போரையும் அதன் விளைவுகளையும் சித்திரிக்கின்ற சிறுகதைகளையும், வானொலி நாடகங்களையும் எழுதியிருக்கிறேன். எனது சிறுகதைகளை வாசித்திருக்கா விட்டாலும், இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் எனது நாடகங்களில் ஒன்றையாவது, ஒரு முறையாவது கேட்டிருப்பார்கள்!

இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கு அங்கீகாரம் வழங்குபவர்கள் வாசகர்களாகிய பொது மக்கள் தான். இந்திய எழுத்தாளர்களோ, விமர்சகர்களோ அல்ல! காலமும் சிலவேளைகளில் பதில் சொல்லும்.

சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு சிறுகதை பற்றிய ஆய்வுகள் இன்றியமையாதவை என்கிறார். முதலாவது தமிழ் சிறுகதையை வ.வே.சு.ஐயர் (1881 - 1925) எழுதினாலும், மணிக் கொடி (1933 - 1935) காலத்திலேயே நல்ல சிறுகதைகள்

எழுதப்பட்டன என்பதை தமிழ் கூறு நல்லுலகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. அந்தக் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் சிறுகதை ஆய்வுகளோ, விமர்சனங்களோ எழுதப்படவில்லை என்பது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? எனது 'இலக்கிய விமர்சனம்' நூலைப் பார்க்கவும். *

அப்படியானால், அந்தக் காலத்தில் மணிக் கொடி எழுத்தாளர்களால் எப்படி நல்ல சிறுகதைகள் எழுத முடிந்தது?

“தமிழகத்துச் சிறுகதைகளின் இன்றைய முனைப்பான வளர்ச்சிக்கும், வேகத்துக்கும் இந்த ஆய்வு முறைகளே வழிவகுத்தன” என்கிறார்.

தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் இந்த ஆய்வாளரது கருத்துக்களையும், விமர்சனங்களையும் அலட்சியம் செய்தே எழுதி வந்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் உண்மை. க.நா.சு. போன்ற பழம் பெரும் விமர்சகர்களது கருத்துக்களைக் கூட அவர்கள் சீரியஸ்ஸாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. நான் சொல்வதில் நம்பிக்கை வரவில்லையானால், சிவசங்கரி எழுதிய 'இலக்கியம் மூலம் இந்திய இணைப்பு' என்ற நூலை வாசித்துப் பாருங்கள்.

சிவசங்கரி தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் எழுதுகின்ற பெரிய எழுத்தாளர் பலரைச் சந்தித்து, பேட்டி கண்டு, 'இலக்கியம் மூலம் இந்திய இணைப்பு' என்றொரு நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவர்களில் ஒரு வராவது இலக்கிய விமர்சனம் வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. 'அது எனக்குத் தேவை இல்லை. நான் அவற்றை வாசிப்பது கூட இல்லை' என்ற பொருள் படவே எல்லோரும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்!

தமிழகத்துச் சஞ்சிகைகள் வணிக நோக்கில் நடத்தப்பட்டாலும், தமிழ் மொழியில் நவீன இலக்கியங்களான சிறுகதை, நாவல், கவிதை ஆகியவை வேகமாக வளர அவையே களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இன்னும் எழுத்தாளருக்குத் தகுந்த சன்மானங்கள் வழங்கி, அவையே இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கின்றன. அப்படியாக எந்த ஆதரவோ, ஊக்கமோ கிடைக்காத நிலையிலும் ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம்

வளர்ந்திருக்கிறது என்றால், அதற்காக நாம் எங்கள் நாட்டு எழுத்தாளரைப் பாராட்ட வேண்டும்!

ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம் வளர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் ஜோசப் ஏற்றுக் கொள்கிறார். “படைப்பு ஒன்றாக முதல் நிலையைப் பொறுத்த வரை இலக்கிய உணர்வு, இலக்கியத் தரம், சமூகப் பொறுப்பு போன்றவைகளில் நமது படைப்புக்கள் சிறப்பாகவே உள்ளன. சோடை போகும் படைப்புக்களும், அபத்தமான படைப்புக்களும், விகிதாசார அடிப்படையில் மிகவும் குறைவே.

“இதற்கான பிரதான காரணமே எழுத்து இங்கு ஒரு தொழிலாகவோ, பிழைப்பிற்கான வழியாகவோ கொள்ளப்படாமையே.” என்கிறார்.

“சிறுகதை இலக்கியத்தின் முனைப்பானதும் காலத்தின் வேகத்தோடு ஒட்டியதுமான வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாகவும் திகழ்கின்ற இந்த முன்றாவது நிலையான ஆய்வுத் துறை, ஈழத்தில் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தால் 'பூஜ்ஜியத்திலேயே தான் இருக்கிறது'! என்கிறார். அப்படியானால் ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சி எப்படி ஏற்பட்டது?..... ஜோசெப் சொல்வதில் இங்கே ஒரு முரண்பாடு இருக்கிறது!

எங்கள் எழுத்தாளர்களது அறிவு, அனுபவம், திறமை, விடாமுயற்சி ஆகியவையே அதைச் சாதித்தன!

ஈழத்தில் நாடக இலக்கியம் வளரவில்லை. நாவல் இலக்கியம் ஓரளவு வளர்ந்துள்ளது. சிறுகதை இலக்கியம் செழித்து வளர்ந்துள்ளது. இது ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள், வாசகர்களாக்கிய பொதுமக்கள் எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்ட கருத்தாகும். இதையிட்டு ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பெருமைப்படலாம். அந்தத் தன்மைப்பிக்கையும். பெருமையும் தான் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் மேலும் வளர வழி ஏற்படுத்தும்!

தினக்குரல்

04.05.2003

சிறுகதை எழுதும் அரிய கலை

கிது முந்திய கட்டுரையின் தொடர். பத்திரிகையில் வராத பகுதி :

நான் ஒன்றும் சிறுகதை இலக்கியத்தின் சிறப்பைக் குறைத்து மதிப்படவில்லை. நானே ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளன் தானே. சிறுகதை எழுதும் ஆற்றல் ஒரு அரிய கலை! அது எல்லோருக்கும் கைவருவதில்லை!

இலங்கையில் உள்ள முப்பது லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்களில் நூறு பேர்தான் சிறுகதை எழுதக்கூடியவர்கள் என்றால், அந்த 100 பேருக்கும் அது பெருமை இல்லையா?

மேலைத் தேச இலக்கிய வடிவமான சிறுகதையை கீழைத் தேசத்தில் முதல் முதலாக எழுதியவர் இரவீந்திரநாததாசுர். அவர் வங்காள மொழியில் எழுதிய 'குளப் படிக்கட்டு சொன்ன கதை' இந்தியாவில் எழுதப்பட்ட முதலாவது நல்ல சிறுகதை என்று பாராட்டப்படுகிறது. வ.வே.சு.ஐயர் எழுதிய 'குளத்தங்கரை அரச மரம்' தமிழ் மொழியில் முதல் முதலாக எழுதப்பட்ட நல்ல சிறுகதை என்கின்றனர். 'குளப்படிக்கட்டுச் சொன்ன கதை' யைத் தழுவினே, குளத்தங்கரை அரசமரம் எழுதப்பட்டது! வங்கத்தின் குளப் படிக்கட்டு தமிழில் அரசமரமாகியது என்று ஐயரைப் பற்றிய ஒரு நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதுதான் ஐயர் சுயமாக எழுதிய (Original) சிறுகதை. அவரது ஏனைய சிறுகதைகள் எல்லாம், முன்பே இருந்த 'லைலா மஜ்னூ' போன்ற பழைய கதைகளுக்குச் சிறுகதை வடிவம் கொடுத்த முயற்சிகளே! சிறுகதை எழுதுவது சுலபமான காரியமா?

'மணிக்கொடி' காலத்தில் தான் (1933 - 35) தமிழில் முதல் முதலாக நல்ல சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன என்கின்றனர். அதன் பின்பும் தமிழில் நல்ல சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. அவற்றையும் விடச் சிறந்த கதைகளும் எழுதப்பட்டன. முதல்-முதலில் நல்ல சிறுகதைகள் எழுதியவர்கள் என்பது மட்டுமே, மணிக்கொடிக்காரருக்குரிய பெருமை!

மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் பல சிறுகதைகள் எழுதிப் பார்த்தவர். இருந்தாலும் அவருக்கு அதன் வடிவம் சரியாகப் பிடிபடவில்லை. அவரது காலத்தில் வாழ்ந்த நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, கவிமணி தேசிகவினாயகம் பிள்ளை, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆகிய பெரிய கவிஞர்களாலும் சிறுகதையை எழுத முடியவில்லை! அதற்குப் பிறகு தோன்றிய கவிஞர்கள் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது.

ஈழத்திலும் எத்தனையோ பெரிய கவிஞர்கள் வாழ்ந்தார்கள்; இப்பொழுதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவராலும் சிறுகதை எழுதமுடியவில்லை. சிலர் கொஞ்சம் எழுதியிருக்கலாம். அவர்கள் கவிஞர்களாக அறியப்படுகிறார்கள் அன்றி, சிறுகதை எழுத்தாளர்களாக அல்ல.

நான் அறிந்தவரை தமிழகத்தில் சிறுகதையை வெற்றிகரமாக எழுதிய பேராசிரியர், டாக்டர் மு. வரதராசன் மட்டுமே! ஈழத்தில் பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரத்தைத் தவிர, (நந்தி) வேறு எந்தப் பேராசிரியர் சிறுகதை இலக்கியம் படைத்திருக்கிறார்? தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்!

ஈழத்தவர்களது சிறுகதைகளைத் தேடி எடுத்துச் சேர்த்தாலே மலையாகக் குவிந்து விடும்! அவ்வளவு கதைகளையும் வாசித்து மதிப்பீடு செய்வது சாத்தியமா? ஆய்வுகள் செய்தாலும் சிறந்த சிறுகதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? ஒவ்வொரு சிறுகதை ஒவ்வொரு அம்சத்தில் சிறந்து விளங்கும். மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடிக்கிற கதை!

வாசிக்கக் கண்கள் ஒத்துளைக்குமா? வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே விசர் பிடிக்காதா? விசர் பிடித்தாலும் நல்லதுதான். ஏதாவது ஒன்றை எடுத்து இதுதான் சிறந்த சிறுகதை என்று சொல்லிட்டுப் போய்விடலாம். ஒருவரும் ஏன் என்று கேட்கமாட்டார்கள். எவருக்கும் விளக்கம் சொல்ல வேண்டி அவசியமும் இல்லை!

கவிதையில்தான் பிரச்சினை மோசம். தமிழகத்தைவிட ஈழத்தில்தான் கவிஞர்கள் அதிகம். நான் சொல்லவில்லை. பத்திரிகைகளைப் பார்த்தாலே தெரியும். காலம் சென்ற கவிஞர்கள், பழம்பெரும் கவிஞர்கள், புதிய கவிஞர்கள் - என்று எல்லோரையும் கணக்கெடுத்தால், எண்ணிக்கை எங்கே

போகும் என்று சொல்ல முடியாது! எல்லோரும் நல்ல கவிதைகளையே இயற்றியிருக்கிறார்கள். அவற்றில் எது சிறந்த கவிதை? அவர்களில் யார் சிறந்த கவிஞர் என்று சொல்ல முடியுமா? அதற்கு அளவு கருவி எது? மதிப்பீடு செய்பவர் யார்? வெகு சிரமமான காரிய காரியம்.

அப்படியானால், அரசாங்கம் வழங்குகின்ற சாசித்தியப் பரிசிற்கு சிறந்த இலங்கைத் தமிழ் நூல்களைத் தெரிவு செய்கின்ற, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியக் குழுவினரது உதவியைத் தான் நாட வேண்டும். அவர்கள் 'டக்கென்று' சொல்லிவிடுவார்கள் - எது சிறந்த சிறுகதை? எது சிறந்த கவிதை? என்று! மற்ற அறிஞர்களுக்கும் வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும் அது இலகுவான காரியமல்ல!

சில இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் சிலவேளைகளில் அப்படித்தான் சொல்லிவிட்டுப் போய் விடுவார்கள். எல்லாவற்றையும் யார் வாசிப்பது? அலுப்படிக்கும். ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டியதுதானே! யார் கேட்க? அப்படி யாராவது கேட்கத் துணிந்தாலும், கேட்பவர் எல்லாவற்றையும் வாசித்திருக்க வேண்டுமே!

அப்படியாகச் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரையும் சிறந்த கவிஞரையும் தெரிவு செய்துதான் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? அவர்களைத் தலையிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கூத்தாடப் போகிறீர்களா? அல்லது மற்றவர்கள் அப்படிக்கூத்தாடுவார்களா? அல்லது அவர்களுக்கு முடிசூட்டி, தமிழ்ப் பிள்ளைகள் தமிழ் மொழியைக் கற்கப் பாட நூல்கள் எழுதுவதற்கு அனுப்பப்போகிறீர்களா? அதற்கு இப்படி எல்லாம் கஷ்டப்படத் தேவை இல்லை. நேரடியாகவே போகலாம்!

நல்ல சிறுகதையை எல்லோராலும் இலகுவாக எழுதிவிட முடியாது! அவற்றை மதிப்புரை செய்வது அதையும் விடக் கடினமானது!

சுந்தரம்பிள்ளை

☆☆☆☆☆☆

18-1-2004

நவீன நாடகம் (Modern Drama) என்றால் என்ன?

நாடகத்தின் வரலாறு: மேற்கு உலகில் நாடகம் தொடர்ச்சியாக வளர்ந்து வந்தது. கிரேக்க நாடகங்களில் இருந்து இன்றைய நாடகங்கள்வரை இந்த வளர்ச்சியை ஒரு சங்கிலித் தொடராகக் காணலாம். வெவ்வேறு கால கட்டங்களுக்குரிய நாடகங்கள் எமக்குக் கிடைகின்றன.

முதலில் கிரேக்க நாட்டிலேயே நாடகங்கள் சிறப்பாக ஆடப்பட்டன. அதன் பிறகு ரோம சாம்ராச்சியத்தில் ஆடப்பட்டன. ரோமரது நாடகங்களில் கிரேக்கரது செல்வாக்கை நிறையக் காணலாம். ரோமிலிருந்து ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுவதும் அந்த வகை நாடகங்கள் பரவின. அந்த அந்த இனங்களுக்கே உரிய நடனங்களும் நாடகங்களும் இருந்தாலும், கிரேக்க உரோமச் செல்வாக்கால் எழுந்தவையே பெரு வழக்காய் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தன.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே கவிதைதான் இலக்கியத்தின் மொழி. அன்று காப்பியங்களும் நாடகங்களும் மட்டுமே எழுதப்பட்டன. மன்னர்கள் பிரபுக்களது வாழ்க்கையையே நாடகங்கள் சித்திரித்தன. அவர்களே பாத்திரங்களாக வந்தனர். அவர்களது காதல்கள், கல்யாணங்கள், அடிதடிகள், போர்கள் வெற்றிப் பிரதாபங்களையே புலவர்கள் பாடினர்!

மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரது நாடகங்கள் : (1564 - 1616)

மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரது காலத்தில் ஆங்கில நாடகம் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. அவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர். ஆனால் அவரது கவிதையினால் அவரது நாடகங்கள், சிறக்கவில்லை. மாறாக அவரது நாடகங்களது சிறப்பினாலேயே அவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர் என்பதை உலகம் அறிந்து கொண்டது. அவரது காலத்திலேயே யோன்சன், மாலோவ் போன்ற பல பெரிய கவிஞர்கள் ஆங்கிலத்தில் நாடகம் எழுதிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஷேக்ஸ்பியரும் அரசர்கள் பிரபுக்களது வாழ்க்கைகளுையே நாடகமாக்கினார். அவரும் கிரேக்க நாடகங்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்தார். அவருக்குப் பிறகு ஆங்கில நாடகம் மட்டுமல்லாது, ஐரோப்பிய நாடகமே தரத்திலும் செல்வாக்கிலும் இறங்கிக்கொண்டு சென்றது. எல்லோரும் ஒரே வழித் தடத்திலேயே போனார்கள். பெரிய நாடகாசிரியர் எவரும் தோன்றாததினால், புதுமைகள் செய்வாரில்லை!

ஹென்றிக் இப்சனது நாடகங்கள் (கி.பி 1828 – 1906):

மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியருக்குப் பின்பு, நாடக வானில் தோன்றிய மாபெரும் மேதை நோர்வேஜியரான ஹென்றிக் இப்சன். அவரும் நீண்ட காலம் மன்னர்களையும் பிரபுக்களையும் வைத்து கவிதை நடையில் நாடகங்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ஞானோதயம் வந்தவர்போலத் திடீரென்று. “இந்த நாடகங்களுக்கும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பில்லை. நாடகம் என்பது மக்களது சமகால வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்க வேண்டும். அத்தகைய நாடகங்களால் தான் நாடகம் சிறக்கும். மக்களும் பயன்பெறுவார்கள்”. என்று கூறி, ஒரு புதிய வகை நாடகம் எழுதத் தொடங்கினார். நாடகத்தில் அவர் செய்த புதுமைகள் (சுருக்கமாக):

1. அரசர்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, சமகாலச் சாதாரண மனிதர்களையே நாடக பாத்திரங்களாக்கினார்.
2. மக்களது அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளே நாடகங்களில் அலசப்பட்டன.
3. கவிதை நடையை முற்றாகக் கைவிட்டு, மக்களது சாதாரண பேச்சு வழக்கு மொழியிலேயே பாத்திரங்களை உரையாட வைத்தார்.
4. சமூக சீர்திருத்தத்திற்குத் தேவையான ஆழமான கருத்துக்களை துணிந்து ஆணித்தரமாகக் கூறி, ஐரோப்பாக்கண்டத்தையே சிந்திக்க வைத்தார்.
5. முதல் முதலாக உள்வியல் கருத்துக்கள் நாடகத்தில் புகுத்தப்பட்டன.
6. அடிதடிக்களுக்கும் போர்களுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு, பாத்திரங்களைக் கருத்துக்களை ஆராய வைத்தார். (Discussion replaced Action)

7. அரங்கச் செயற்பாடுகளிலும் யதார்த்தப் பண்புகளைப் புகுத்தினார்.

இவையே நவீன நாடகத்தின் பண்புகளுமாகும்.

இப்சன் செய்தது ஒரு புரட்சி. அதன் மூலம் நாடகத்திற்கும் புத்துயிரளித்தார். அதனால்தான் அவர் ‘நவீன நாடகத்தின் வெளச்சவீடு’ என்று பாராட்டப்படுகிறார்.

அவரது நாடக வகைக்கும் அவர் கூறிய கருத்துக்களுக்கும் ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் பெரும் பெரும் எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பின. கண்டனங்களைக் கண்டு அவர் கலங்கவில்லை. தான் சரி என்று கண்ட வழியிலேயே தொடர்ந்து நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றினார். ஐரோப்பாதான் மெல்ல மெல்ல அவரது வழிக்கு வந்தது!

அதன் பின்பு *லியோ டால்ஸ்டாய்*, *அன்ரன் செக்கால்*, *மாக்ஸிம் கார்க்கி*, *பெர்நாட்ஷா* உட்பட ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் பெரிய நாடகாசிரியர்கள் எல்லோரும் அவரது பாணியிலே நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றினர்.

இன்று உலகில் பெரு வழக்காய் இருப்பது அந்த நவீன நாடக வகைதான். தமிழ் மொழியில் அது இன்னும் நன்றாகக் காலான்றவில்லை. இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவையும் முஸ்லிம் சேவையும்தான் அந்த நவீன நாடகங்களைத் தயாரித்தளிப்பதில் முன்னணியில் திகழ்கின்றன!

பெர்நாட்ஷாவின் நாடகங்கள் (கி.பி. 1856 – 1950)

பெர்நாட்ஷாவின் ஆளுமை (Shaw the Man):

பெர்நாட்ஷா பல்கலைக்கழகத்தில் படம் பெறவில்லை. ஆனால் இலக்கியம் நாடகம் உட்பட பல துறை அறிஞராகப் பாராட்டப்பட்டவர்.

அவரது தாயார் ஒரு இசை ஆசிரியை. அதனால், ஷாவின் இரத்தத்தில் கலை ஓடியது. முதலில் பத்திரிகைத் துறையில் நுழைந்தார். பின்பு பத்திரிகைகளுக்கு நாடக விமர்சனங்கள் எழுதினார். அதற்காகவே பல நாடகங்களையும்

நாடக நூல்களையும் படித்தார். சினிமாப் படம் வருவதற்கு முந்திய காலமாதலால், இங்கிலாந்து முழுவதிலும், நாடகங்கள் அடிக்கடி மேடையேற்றப்பட்டன. அவற்றைப் பார்த்துக் காரசாரமாக விமர்சித்தார். அதனால் பல நாடகாசிரியர்கள் தயாரிப்பாளரது கண்டனத்திற்கும் இலக்கானார்கள்.

ஷா திறமான மேடைப் பேச்சாளர். ஷோஷலிச வாதி. இங்கிலாந்தில் சோஷலிச ஆட்சி ஏற்பட வேண்டும் என்று தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்தவர். நாடகத்தில் அவர் இப்பசன் பக்தர். 'நான் ஹென்றிக் இப்பசனைப் பின்பற்றி நாடகம் எழுதுபவன்' (Deciple) என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லிக் கொண்டார். இப்பசனது நாடகங்களைப் பாராட்டிப் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதினார். அவரது நாடக முறைகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்கி 'இப்பசனது கொள்கைகளின் சாரம்சம்' என்று ஒரு நூலே எழுதி வெளியிட்டார்.

நோர்வே அப்பொழுது அறுபது லட்சம் மக்களை மட்டுமே கொண்ட ஒரு சிறிய வட ஐரோப்பிய நாடு. அவரது நாடகங்களின் செல்வாக்கு மெல்ல மெல்லத் தான் ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் பரவியது. பெர்நாட்ஷா செய்த பிரசாரமே இப்பசனை உடனடியாக உலகம் முழுவதற்கும் அறிவித்தது என்றால், அது மிகையாகாது.

இப்பசனது நாடகங்களை மனதில் கொண்டே, அப்பொழுது இங்கிலாந்தில் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்த நாடகங்களை வன்மையாகக் கண்டித்தார் ஷா. பலர் அவரைத் திட்டினாலும் காலப் போக்கில் ஆங்கில நாடக உலகம் அவரது விமர்சனங்களில் இருந்த நியாயங்களையும், அவரது கருத்துக்களையும் சரியென ஏற்றுக்கொண்டது.

பெர்நாட்ஷாவின் நாடகங்கள்:

பெர்நாட்ஷாவும் இப்பசனைப் பின்பற்றி சமகாலச் சமுதாயத்தைச் சித்திரிக்கும் நாடகங்களை எழுதினார். நாடக பாத்திரங்களை தமக்குப் பிடித்த கருத்துக்களை உரையாட வைத்தார். குடும்ப வாழ்க்கை, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, தொழிலாளரது நிலை, வாக்க பேதங்கள், ஒழுக்கம், அரசியல் - என்று பல விடயங்கள் அவரது நாடகங்களில் விவாதிக்கப்பட்டன. அவர்

தொடாத விடயங்களே இல்லை எனலாம். அதன் மூலம் 'கருத்து நாடகம்' (Plays of Ideas) என்றொரு புதிய நாடக வகையையே ஆங்கில மொழியில் தோற்றுவித்தார். 'அவரது நாடகங்கள் வெறும் கலந்துரையாடல்களே!', 'மேடையில் நடக்கும் விவாதங்களே' என்று அவற்றைக் கண்டித்தனர். அக்கண்டனங்களில் கொஞ்ச உண்மையும் உண்டு. அவரது நாடகங்களில் செயல்களும் நடமாட்டங்களும் குறைவு. மேடையில் பாத்திரங்கள் தொடர்ந்து கருத்துக்களை விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும். இங்கிலாந்தின் கல்வி கற்ற 'ஆடியன்ஸ்' கதிரைகளில் அசையாமல் இருந்து, அந்த விவாதங்களை ரசிக்கும்!

ஆனால் அவை திறமான நாடகங்களே! கண்டனங்களை, அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. தொடர்ந்து அந்த வகை நாடகங்களையே எழுதி வெற்றியும் கண்டனர்!

ஷா தமது பாத்திரங்களை அவற்றிற்கே உரிய இயல்பான பேச்சு வழக்கு மொழியிலேயே உரையாட வைத்தார். கடும்கொச்சை கலப்பதில்லை. அடுக்கு மொழிகள், அடைமொழிகள், உவமை உருவகங்கள், குறியீடுகள், படிமங்கள் என்று அலங்காரங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போவதில்லை. தேவை இல்லாத எதையும் உரையாடலில் சேர்க்கமாட்டார். நேரடியாக விடயத்திற்கு வருவார். பாத்திரங்கள் தெளிவாக ஆணித்தரமாக தங்கள் கருத்துக்களை கூறும். அவரது உரையாடல்கள் மேடைப் பேச்சுப் போலவும் அதே நேரத்தில் சிறந்த எழுத்து மொழிபோலவும் இருக்கும்!. ஆங்கில மொழியில் இதுவரை எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் அப்படி ஒரு திறமான மொழி நடையைக் கையாண்டதில்லை. ஷாவின் நாடகங்கள் வெற்றி பெற்றதற்கு, அவரது மொழிநடையும் ஒரு காரணம்!

உரையாடலில் கிண்டலும் நகைச்சுவையும் நிறைய இருக்கும். சமூகக் குறைபாடுகளைக் குத்திக் குத்திக் காட்டுவார். சில சமூக Satire நாடகங்கள். அதுவும் ஒரு புதிய நாடக வகையே!

அவரது காலத்தில் அவர் சிறந்த நாடகாசிரியராக மட்டுமல்லாது, பலவகைத் திறமைகளும் கொண்ட ஒரு மா மனிதராகவும் கருதப்பட்டார்!

மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரும் அறிஞர் பெர்நாட்ஷாவும்

நாடகம் ஏனைய இலக்கியங்களைப் போன்றதன்று. அதை எவரும் எடுத்த வீச்சில் எழுதிவிட முடியாது. அதனால்தான் தமிழ் மொழியில் மட்டுமல்லாது, ஏனைய மொழிகளிலும் நல்ல நாடகங்களை எழுதக்கூடியவர்கள் குறைவாகவே உள்ளனர். நாடகம் எழுதுவதற்கு முன்மாதிரிகள் (Models) வேண்டும். ஷேக்ஸ்பியர் காலத்தில் ஏராளம் நாடகங்கள் இருந்தன. பலர் நாடகம் எழுதிக்கொண்டும் இருந்தனர். எல்லாவற்றையும் பார்த்து, படித்து அவற்றில் தனக்குப் பிடித்த அம்சங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தே அவர் அற்புதமான நாடகங்களைப் படைத்தார்! பெர்நாட்ஷாவும் அப்படித்தான் எழுதினார். அவருக்கு இன்னும் கூடுதலான நாடகங்களைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஐரோப்பாக் கண்டத்து நாடகங்களை எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வைத்திருந்தார்கள்.

மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரையும் அறிஞர் பெர்நாட்ஷாவையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால், அவர்களது நாடகங்கள் பற்றிக் கூடுதலாக அறியலாம். ஆனால் அவர்களில் யார் சிறந்த நாடகாசிரியர் என்று அறிய முயற்சிப்பது பொருத்தமில்லை; வீண்வேலை!

அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்த சமுதாயம், காலம், அவர்கள் எழுதிய நோக்கம் எல்லாம் வேறு வேறானவை. கல்வி அறிவு நன்கு பரவி, நல்ல விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டுவிட்ட சனநாயக சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த ஷா, எளிய இனிய பேச்சு வழக்கு மொழியில் பொது மக்களுக்கு நாடகம் எழுதினார். 'சில நல்ல கருத்துக்களை மக்களுக்கு வற்புறுத்திக் கூறுவதற்காகவே நான் நாடகம் எழுதுகிறேன், என்று வெளிப்படையாகவே கூறினார். நாடகம் எழுதுவதற்கு ஒரு நோக்கம் (Purpose) இருக்க வேண்டும் என்று கூறிய ஷா, ஷேக்ஸ்பியர் ஒரு நோக்கமும் இல்லாது நாடகம் எழுதினார் என்று அவரைச் சாடினார்.

மன்னரும் பிரபுகளுமே ஷேக்ஸ்பியரை ஆதரித்தனர். அவர்களுக்கு நாடக விருந்து அளிப்பதற்காகவும், தனது

நாடகக் குழுவினர் நடிப்பதற்கு நல்ல நாடகங்கள் கொடுப்பதற்காகவுமே ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் எழுதினார். அவர் உலகத்தைப் படம் பிடிக்க முயன்றார். 'நாடகமே உலகம்' என்று சொல்லி, மேடையில் இன்னொரு உலகத்தைக் காட்டினார். அவர் படைத்த பாத்திரங்கள் தத்ருபமானவை. உயிர்த்துடிப்புள்ளவை. அவை நெஞ்சைவிட்டு அகலாதவை. ஒரு பாத்திரத்தை நினைத்தால் அந்த நாடகம் முழுவதுமே ஞாபகம் வரும்! பெர்நாட்ஷவினால் அப்படி ஒரு பாத்திரத்தைக் கூடப் படைக்க முடியவில்லை!

ஷேக்ஸ்பியர் தமது துன்பியல் (Tragedy) நாடகங்களால் புகழ் பெற்றார். பெர்நாட்ஷா எழுதியவை எல்லாம் இன்பியல் (Comedy) நாடகங்களே. அவருக்கு துன்பியல் நாடகங்கள் கைவரவில்லை. அவர் துன்பியலாக எழுத முயன்ற "டாக்டரின் திண்டாட்டம்" நாடகம் கூட, அவரது கிண்டலான உரையாடலால் இன்பியல் நாடகமாகிவிட்டது!

ஷேக்ஸ்பியர் எழுதியது அழகான கவிதை நடை. ஆனால் கடினமானது. ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்ற என்போன்றவர்களுக்கே உரை நூல்களின் உதவி இன்றி, அவர் சொல்பவை எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. கல்வி அறிவு அதிகம் பரவாத அந்தக் காலத்தில், சாதாரண பொதுமக்கள் எல்லோரும் அவரது கவிதையை விளங்கி அவர் சொல்வது எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டு நாடகத்தை ரசித்திருப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது!

கருத்துள்ள நாடகங்கள் உட்பட பல வகையான நாடகங்களைப் படைத்துள்ளார் ஷேக்ஸ்பியர். ஆனால் அவற்றில் கருத்து முனைப்பாக நிற்பதில்லை. நாடகத்திற்கே அவற்றில் முதலிடம். அவரது நாடகங்களின் சிறப்பு, அந்த நாடகங்களும் அவற்றில் வரும் பாத்திரங்களுமே. நாடகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதோ வாசிக்கும் பொழுதோ, ரசிகர்கள் கருத்துக்களை உயர்த்துணர்வர்.

தமிழ் மொழியில் நாடகக் கலை

தமிழ் மக்கள் தொன்றுதொட்டு இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழையும் வளர்த்து வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. பழைய இயல் தமிழ் நூல்கள் நிறையக் கிடைக்கின்றன. இசைத் தமிழ் நூல்கள் ஓரளவு கிடைக்கின்றன. நாடகத் தமிழ் நூல்கள் கிடைக்கவே இல்லை!

சிலப்பதிகார காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் தமது உரையில் நாடக இலக்கணம் பற்றிக் கூறும் 'பரதம்' 'அகத்தியம்' ஆகிய நூல்கள் இருந்தன என்றும் அவை அழிந்துவிட்டன என்றும் கூறுகின்றார்.

மகேந்திரவர்ம பல்லவன் 'மத்தவிலாசப்பிரகசனம்' என்ற நாடக நூலை வடமொழியில் எழுதியதாக கல்வெட்டுக்களில் இருந்தும் நூல் குறிப்புகளில் இருந்தும் அறிகிறோம். இராஜராஜ சோழன் காலத்தில் 'இராஜ இராஜ நாடகம்' என்ற ஒரு நாடகம் ஆடப்பட்டதாகக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் அந்த நூல்கள் இரண்டும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பழங்காலத்தில் உலகம் முழுவதிலும் நாட்டியமும், நாடகமும் இணைந்தே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. பெரும்பாலும் நாட்டியமே நாடகம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தமிழிலும் நாடகம் அவ்வாறே வளர்ந்து வந்திருக்கவேண்டும். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் நடனமாடும் மாதவியை "நாடக மேத்தும் நாடகக் கணிகை" என்று குறிப்பிடுவதில் இருந்து இது தெரிகிறது.

தமிழ் மக்கள் பலவகை மரபுவழி நாடகங்களை ஆடி வந்திருக்கின்றனர். அவை காலத்திற்குக் காலமும் இடத்திற்கு இடமும் வேறுபட்டன. அவை எல்லாவற்றிற்கும் "கூத்து" என்பது பொதுப்பெயராக இருந்திருக்கிறது போலத் தெரிகிறது. சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் பதினொருவகைக் கூத்துக்கள் பற்றிக் கூறுகிறார். அவற்றையெல்லாம் இங்கே விளக்கிக் கூறுவது அநாவசியம். அவற்றில் சில நாட்டியங்கள், சில கதை தழுவிய நாட்டியங்கள்.

16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் 'பள்ளு' 'நொண்டி நாடகம்', 'குறவஞ்சி' போன்ற இலக்கிய வகைகள் எழுதப்பட்டன. அவற்றில் சில பகுதிகள் நாடகத் தன்மை வாய்ந்தனவாக இருந்தாலும், அவை நாடக நூல்களன்று, இயல் தமிழ் நூல்களே.

18ஆம், 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கீர்த்தனைகளாகிய இசைப் பாடல்களால், நாடகக் கூறுகள் மிக்க கீர்த்தனை இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. கி.பி 1771இல் அருணாசலக் கவிராயர் எழுதிய 'இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள்' அவற்றிற்கு முன்னோடி. அவை பாடுவதற்காக எழுதப்பட்டவையே தவிர, நாடகம் ஆடுவதற்காகவல்ல. பிற்காலத்தில் சிலர் அவற்றைத் திருத்தி அமைத்து இசை, நாடகங்களாக நடித்தனர்.

இசை நாடகங்கள்:

பின்பு 'விலாசம்' என்ற பெயரிலும் தமிழில் பல இசை நாடகங்கள் தோன்றின. 'சபா' 'நாடகாலங்காரம்' முதலிய பெயர்களிலும் இசை நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டன. இசை நாடகங்களுக்குத் "தெருக்கூத்து" என்ற பெயரும் வழங்கியது. அது திருவிழாக் காலங்களில் கோவில் வீதிகளில் ஆடப்பட்டது. பின்பு அவை கீற்றுக் கொட்டகைகளிலும் ஆடப்பட்டதால் "கொட்டகை கூத்து" என்ற பெயரும் அவற்றிற்கு வழங்கப்படலாயிற்று. S.G. கிட்டப்பா, சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் போன்ற பெரிய சங்கீத வித்வான்கள் பாடி ஆடி, இசை நாடகங்களை வளர்த்தனர். அந்த மரபில் வந்த சிலர் இலங்கைக்கும் வந்து இசை நாடகங்களை நடித்தனர். பின்பு அவர்களைப் பார்த்து இலங்கையரும் அந்த வகை நாடகங்களை நடித்தனர். எனது பள்ளிப் பராயத்தில், நான் அந்த வகை இசை நாடகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். இந்தியாவில் அந்த இசை நாடகங்களை இப்பொழுதும் நடிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அந்த வகை நாடகங்களையும், நாடகப் பாடல்களையும் திருச்சி வானொலி அடிக்கடி ஒலிபரப்பி வருகின்றது. அந்த மாதிரியாகக் கர்நாடக சங்கீதப் பாடல்களை பாடி நடிக்கக் கூடியவர்கள் இப்பொழுது, இலங்கையில் இல்லை!

நாட்டுக் கூத்துக்கள் :

இந்தியாவிலும் சரி, இலங்கையிலும் சரி, இன்று மேடை நாடகங்கள் நடிக்கப்படுவது குறைவு. ஈழத்தில் நடிக்கப்படும்

நாடகங்களில் பெருவழக்காய் இருப்பது நாட்டுக்கூத்துக்களே. இவை இடத்திற்கு இடம், சமூகத்திற்குச் சமூகம், சாதிக்குச் சாதி வேறுபடும். இலங்கையிலும் இவை யாழ்ப்பாணம், மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, மலையகம் என்று வேறுபடும். மலையத்தில் மட்டும் பலவகை நாட்டுக்கூத்துக்கள் ஆடப்படுகின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் முன்பு 'அண்ணாவிமார்' என அழைக்கப்பட்டோரே பழக்கினர். அந்தப் பரம்பரை அழிந்துவிட்டது. அவர்களிடம் பயின்றவர்களும் அவர்களது நாடகங்களைப் பார்த்துப் பழகியவர்களுமே இன்று நாட்டுக்கூத்துக்களைத் தயாரிக்கின்றனர்.

இவையும் பாடல்கள் நிறைந்தவைதான். ஆனால் அவை கர்நாடக சங்கீத ராகங்களில் அமைந்த பாடல்கள் அல்ல. நாடகம் தயாரிப்பவர்களே தங்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு ஏற்பப் பாடல்களை இயற்றி, மெட்டமைத்துக் கொள்கின்றனர்.

இவை கர்நாடக சங்கீத இசை நாடகங்களைப் பார்த்தோ, அல்லது அவற்றில் இருந்து கிளைத்து எழுந்தோ, அமைக்கப்பட்டவையாக இருக்கலாம். கிராமிய நடனங்களாக இருந்து, நாட்டுக் கூத்துக்களாகப் பரிணமித்தும் இருக்கலாம். அந்தத் துறையில் இன்னும் நிறைய ஆராய்ச்சிகள் செய்ய வேண்டும். நேரம் இருப்பவர்கள் செய்வார்களாக. சரியான சான்றுகள் இன்றி ஆராய்ச்சிகள் செய்வதும் கடினம். முடிவுகளில் தனிப்பட்டவர்களது அபிப்பிராயங்கள் கலக்க நிறைய வாய்ப்பு உண்டு.

பழைய கதைகள் புதிய கதைகள் எல்லாவற்றையும் ஆடுகின்றனர். தலையைச் சுற்றி முக்கைத் தொடுவதுபோல், எங்களது சமகால வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் கதைகளையும் நாட்டுக் கூத்துக்களாகக் ஆடுகின்றனர். ஏன் என்று கேட்டால், பழைய தமிழ் மரபுவழி நாடகங்களை பாதுகாக்கிறோம் என்கின்றனர். உண்மை அதுவல்ல. பழமையின் பிடியிலிருந்து அவர்களால் முற்றாக விடுபட முடியவில்லை என்பதுதான் கருத்து.

கவிதை நாடகங்கள்

நாடகம் நடிக்கப்பட வேண்டியது. அப்பொழுது விரைவாக ஓடவேண்டியது. நாடக ரசிகர்கள் அதில் நடப்பவை எல்லா-

வற்றையும் உடனுக்குடன் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்படியாக விளங்கிக் கொள்வதற்குத் தடையாக உள்ளவை எல்லா-வற்றையும் அதிலிருந்து நீக்க வேண்டும். கவிதை உரையாடல், சொற்சிலம்பம் ஆடுவது. சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி, மெதுவாக நகர்வது. சிக்கலானது, செயற்கையானது.

தமிழ் மொழியில் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை தான் முதன் முதலாக 'மனோன்மணியம்' என்ற கவிதை நாடகத்தை எழுதினார். அதே தோல்வி நாடகம். இரவல் கதை. சேரசோழ பாண்டியர் காலத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. மேடையில் நடிக்க முடியாதது. பின் வந்தவர்கள் அதை மாற்றி அமைத்தே மேடையில் நடித்தனர்.

அந்த நாடகம் பற்றி க. நா. சுப்பிரமணியம் இவ்வாறு கூறுகிறார். "இலக்கியத்தரமே இல்லாத நூல். நாடகமாகவோ, கவிதையாகவோ, வெறும் கதை என்கிற அளவில்கூட வெற்றி பெறாத நூல். ஓடாத காளை மாட்டை வாலைக் கடித்து ஓட வைப்பது போலத் தமிழை ஓடவைக்கிறார் ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை".*

அதன் பிறகு இன்னும் பலர் கவிதை நாடகம் எழுதினார்கள். அவர்களில் எவரும் ஒரு திறமான நாடகத்தை எழுதிவிட்டதாகவும் தெரியவில்லை.

கவிதையே இலக்கியத்தின் மொழியாக, ஊடகமாக இருந்த காலத்தில், உலகெங்கணும் கவிதை நடையிலேயே நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. தொடர்ச்சியான நீண்ட நாடக பாரம்பரியம் உடைய ஐரோப்பிய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும், எழுத்தாளர்கள் நாடகம் எழுதுவதற்கு கவிதையைவிட உரை நடையே சிறந்தது என்பதை தமது அறிவிலும் அனுபவத்திலும் அறிந்து, கவிதையைக் கைவிட்டு உரைநடையிலேயே நாடகங்கள் எழுதத் தொடங்கினர். இன்று உலகம் முழுவதிலும் பேச்சுவழக்கு உரையாடலில்தான் நாடகங்கள் எழுதப்படுகின்றன.

வரலாற்று நாடகங்கள் :

இன்னும் ஒரு வகை நாடகம் நடிக்கப்படுகிறது. அதனை வரலாற்று நாடகம் என அழைக்கின்றனர். அதில் எதுகை, மோனைகளுடன் கூடிய அடுக்குமொழியில் உரையாடல்

எழுதப்பட்டிருக்கும். 'வணங்காமுடி', 'மனோகரா', 'வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்' படங்கள் பாணியில் எழுதப்பட்டவை. அங்கே ஒரு வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் என்றால், இங்கே ஒரு 'பண்டார வன்னியன்'. 'சிவாஜி கணேசன்' தனது சிம்மக் குரலால் அந்த வசனங்களை அழகாகப் பேசி நடித்துக்காட்டி விட்டார். இன்று புராண சரித்திர நாடகங்களை நடிப்பவர்கள் எல்லோரும் சிவாஜியைப் போலவே நடிக்க முயற்சிக்கின்றனர். கர்நாடக சங்கீத இசை நாடகங்களில் எப்படி நடிப்பதைவிட, இனிமையாகப்பாடுவது முக்கியமோ, அப்படியே இந்த வகை நாடகங்களில் நடிப்பதைவிட, அழகாக வசனம் பேசுவதுதான் முக்கியம். செயற்கையான பேச்சு; மிகையான நடிப்பு.

குறியீட்டு நாடகங்கள் :

குறியீட்டு நாடகங்களும் நடிக்கப்படுகின்றன. அவற்றை விளக்கிக் கொள்வதற்கும் ஒரு முயற்சி தேவை. சில குறியீடுகள் விளங்கும். சில விளங்கவே விளங்கா. நாடகம் பார்ப்பவர்கள் 'ஏன் வீண் வம்பு' என்று மெளனமாக இருந்துவிட்டு எழுந்து போய்விடுவார்கள். நாடகம் நடிக்கும் பொழுது நாடகாசிரியரோ, தயாரிப்பாளரோ பக்கத்தில் இருந்து விளக்க வர்ணனை (Commentary) கொடுத்தால் தான் எல்லாம் நன்றாக விளங்கும்.

குறியீட்டைச் செயல்களினால் மட்டும் தான் காட்ட வேண்டும் என்றில்லை. உரையாடல் மூலமும் வெளிப்படுத்தலாம். விளக்கம் வேண்டுமானால் எனது நாடகங்களை வாசித்துப் பார்க்கலாம்.

மெளன நாடகங்கள் :

இந்த வகை நாடகங்களில் பாத்திரங்கள், நடமாட்டம், செயல்கள், முகபாவங்களால் தங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த முறையில் ஒரு சில வகை நாடகங்களை மட்டுமே நடிக்கலாம். அவற்றிலும் எல்லாம் விளங்கா. ஒரு சில மட்டுமே விளங்கும். மயக்கத்திற்கும் இடமுண்டு.

ஆதியில் மொழி தோன்றுவதற்கு முன்பு மனிதன் மெளன பாஷையில் தான் பேசினான். நாம் சொல்ல விரும்புகின்றவற்றை எல்லாம் தெளிவாகவும், அழகாகவும் வெளியிடக்கூடிய கருவியாக மொழி வளர்ந்த பிறகு, ஏன் ஆதிகாலத்திற்குப் போவான்?

பல்கலைக்கழக நாடகங்கள் :

இங்கையில் சில பல்கலைக்கழகங்களில் "நாடகமும் அரங்கியலும்" என்று ஒரு பாடம் கற்பிக்கப்படுகிறது. அங்கேயும் ஒரு வகை நாடகங்களைக் கற்பிக்கிறார்கள். '7 நாடகங்கள்' என்பது அவர்களுக்குப் பாட நூல். அதில் உள்ள ஏழு நாடகங்களும் கவிதையும் பேச்சுவழக்கு உரைநடையும் கலந்த மொழி நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. தேவார திருவாசகங்கள், பாரதியார் பாடல்கள் எல்லாம் முழுமுழுப் பாடல்களாகக் கிடக்கின்றன அவற்றில்.

பாட நூல்களில் உள்ள நாடகங்கள்:

தமிழ்ப் பிள்ளைகள் தமிழ் மொழி கற்பதற்காக எழுதப்பட்ட பாட நூல்களில், இதிகாச புராண, சங்க காலக் கதைகள் நாடகங்களாக்கப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எழுதியவர்களது பெயர்கள் கூடக் தொடுக்கப்படவில்லை. அந்த நாடகங்களை எழுதுவதற்கு அவர்களுக்கு இருக்கும் தகுதி என்ன? அந்த நாடகங்களால் மாணவர்களுக்கு கிடைக்கப் போகும் நன்மை என்ன?

எங்களது வாழ்க்கையைச் சீர்திருக்கின்ற நாடகங்கள்:

நாங்கள் வாழ்கின்ற இந்த வாழ்க்கையைச் சீர்திருக்கின்ற நாடகங்களே சிறந்த நாடகங்கள். அதில் நாங்கள் சமூகத்தில் அன்றாடம் பார்த்துப் பேசிப் பழகுகின்ற மனிதர்களே பாத்திரங்களாக வந்து தங்களுக்கே உரிய பேச்சு வழக்கு மொழியில் எங்களது பிரச்சினைகளை அலசுவார்கள். அந்த மொழியே அப்பாத்திரங்களை உயிர்த்துடிப்புள்ளவாக ஆக்கும். மக்களும் அவை சொல்வனவற்றை உடனுக்குடன் புரிந்துகொண்டு, பாத்திரங்களுடன் ஒன்றி நின்று நாடகத்தை ரசிப்பார். இத்தகைய நாடகங்களில் சொல்லப்படும் செய்திகள் மக்கள் மனதில் பசுமரத்தாணிபோலப் பதியும். அத்தகைய பேச்சுவழங்கு இயல்பு நாடகங்களின் (Realistic plays) சிறப்பை இலங்கைத் தமிழ் நாடகக்காரர்கள் நன்கு புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அத்தகைய நாடகங்கள் அதிகம் எழுதப்படுவதும் இல்லை நடிக்கப்படுவதும் இல்லை.

இலங்கை வானொலி நாடகங்கள்:

இலங்கை வானொலி ஒன்றுதான் இயல்பு நாடகங்களின் சிறப்பை நன்கு அறிந்துள்ளது. பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளைதான் இந்தப் பேச்சுவழக்கு நாடகங்களை முதன் முதலாக எழுதி மேடையேற்றினார். அந்தக் காலத்தில் இருந்தே இலங்கை வானொலி தற்கால சமூகத்தைச் சித்திரிக்கின்ற பேச்சு வழக்கு இயல்பு நாடகங்களையே தயாரித்து ஒலிபரப்பி வருகின்றது. தமிழ்ச் சேவை, இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றது. முஸ்லிம் சேவை, முஸ்லிம்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நாடகங்களை ஒலிபரப்புகின்றது. மக்களும் அவற்றை விரும்பிக் கேட்கின்றனர். வானொலி நாடகத் துறையும் வளர்கின்றது.

தமிழ் நாடகக் கலையும் மரபும் :

இதுவரை கூறியவற்றில் இருந்து ஒன்று தெளிவாகத் தெரிகிறது: தமிழ் நாடகக் கலைக்கு ஒரு தொடர்ச்சியான நீண்ட பாரம்பரியம் இல்லை. இசை நாடகங்களுக்கு முந்திய காலப் பகுதி இருண்டு கிடக்கிறது. இசை நாடகங்கள் வந்த பிறகும் கூட, அதன் வரலாறு மங்கலாவே தெரிகிறது. அண்மைக் காலத்தில் தோன்றிய நாடக வகைகள் பல. இதுதான் இந்த நாடக வகையின் மரபு என்று சொல்லலாமே தவிர, இது தான் தமிழ் மக்களது பாரம்பரிய நாடக மரபு என்று சொல்லிப் பெருமைப்படும் உரிமை எந்த நாடக வகைக்கும் கிடையாது!

தமிழ் நாடகத்தின் வளர்ச்சி:

எழுத்தாளனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. அவன் எதையும் எழுதலாம், எப்படியும் எழுதலாம். ஒரு மாற்றத்திற்கு, ஒரு குறிப்பிட்ட தேவை ஆகியவற்றிற்காக எதையும் எழுதலாம். மக்கள் நலன் விரும்பிகள், மக்களுக்குக் கூடிய பயன் விளைவிக்கக்கூடிய நாடகங்களை எழுத வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் நாடகக்கலையும் வளரும்.

தினக்குரல்

27.07.2003

ஏகலைவன் என்று ஒரு கதை...

இராமாயணமும் மகாபாரதமும் உலகின் மிகப் பெரிய காப்பியங்களாகும் - இதிகாசங்கள். கதை, கதையின், சுவை, நூல்களின் உள்ளடக்கம், அவற்றில் வருகின்ற பாத்திரங்கள், அவை கூறுகின்ற செய்திகள் - என்று எந்தக் கோணத்தில் நின்று பார்த்தாலும் அவற்றிற்கு இணையான காப்பியங்களை உலகில் வேறு எங்கும் காண முடியாது! அவை இந்துக்களாகிய எங்களது பாரம்பரியம். (Heritage). அவற்றையிட்டு நாம் பெருமைப்படலாம்!

அந்த இதிகாசங்களை நாங்கள் கண்ணே போல் போற்று-கின்றோம். மகாபாரதம் ஐந்தாவது வேதமாகவும் கருதப்படுகிறது. இராமனையும் கிருஷ்ணனையும் கடவுளின் அவதாரங்களாகக் கருதி வணங்குகிறோம். பாண்டவர்களும் தேவ அம்சமே! “அதர்மத்தின் கை ஓங்கினாலும் இறுதியில் அதர்மம் அழியும்; தர்மமே வெல்லும்.” என்ற - மனித குலத்திற்கு என்றும் தேவையான கருத்தையே அவை போதிக்கின்றன. அந்த நம்பிக்கை எங்களது இரத்தத்தில் ஊறிப்போயுள்ளது!

இந்தக் காப்பியங்களை தெரியாத இந்துக்களே இல்லை எனலாம். படிப்பறிவில்லாத பாமர மக்களுக்குக்கூட அந்தக் கதைகளும், அவற்றில் வருகின்ற பாத்திரங்களும், அவை கூறுகின்ற செய்திகளும் தெரியும்.

எங்களது பழைய இலக்கியங்கள், கலைகள் எல்லாம் அவற்றில் ஊறித் திளைத்தவையே. ஒரு காலத்தில் தென் கிழக்காசியா முழுவதிலும் அவற்றின் செல்வாக்குப் பரவியிருந்தது. இன்றுகூட தென்கிழக்காசியாவின் சில இடங்களில், அக்கதைகள் நடனம், நாட்டிய நாடகம், மரபு வழி நாடகம், சங்கீதம் ஆகியவற்றிற்கு ஆதாரமாகவும், ஊற்றுக் கண்ணாகவும் (Inspiration) திகழ்கின்றன. அதையிட்டு நாங்கள் பெருமைப்படலாம்!

இந்தக் கதைகள் இரண்டுமே திடீரென்று ஒரு மூளையிலிருந்து உதித்தவை அல்ல. நீண்ட காலமாக வளர்ந்து வந்தவை. ஆரியர் வட இந்தியாவிற்குள் நுழைந்து, குடியேறிய

காலத்தில் தங்களுக்குள்ளும், ஆரியர் அல்லாதாரோடும் செய்த போர்களைச் சித்திரிப்பவை என்பது வரலாற்றறிஞர்களது கருத்து.

போரில் வெற்றிபெற்ற வீரர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தது. எழுத்து மொழி வளர்ச்சியடையாத காலத்தில், அவை வாய்மொழியாகவே பாடப்பட்டு வந்தன. காலப்போக்கில் ஒரு பாடலுடன் பல பாடல்கள் சேர்ந்தன. சில உண்மைக் கதைகள்; சில கட்டுக் கதைகள்; சில புகழாரங்கள். அவை எல்லாவற்றையும் சேர்த்தே ஏட்டில் எழுதினர். அதன் பின்பும் பாடல்களும் கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டன. அவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்து பாரதக் கதைக்கு வியாசரும், இராமாயணத்திற்கு வால்மீகியும் இறுதி வடிவம் கொடுத்தனர். இதில் ஒரு புதுமையும் இல்லை. பழைய காலப் பெரிய நூல்கள் எல்லாமே இப்படித்தான் தோன்றின. எங்களது சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்திற்கும் ஒரு முன் கதை (Fore runner) இருக்கிறது.

பண்டைக் காப்பியங்களில் புதுக் கதைகளும் இடைச் செருகல்களும் இடம்பெறுவது, தொடர்கதை. அந்தமாதிரியாக மகாபாரதத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு கதைதான் “ஏகலைவன் கதை” ஏகலைவனுக்கும் மகாபாரதக் கதைக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை. இது தான் கதை:

வேடுவ இளைஞனான ஏகலைவன் துரோணரிடம் போய் தனக்கு வில்வித்தை கற்றுத் தரும்படி கேட்கிறான். அரச குலத்தினருக்கு மட்டுமே அக் கலையைக் கற்றுக் கொடுக்கும் துரோணர் மறுத்து விடுகிறார். ஏகலைவன் காட்டுக்குப் போய் துரோணரைப் போன்ற ஒரு சிலை செய்து வைத்து, துரோணரைத் தனது மானசீகக் குருவாகக் கொண்டு சிலையை வணங்கி வில்வித்தை கற்கிறான். அதனால் தன் குருவுக்குத் தெரிந்த கலையெல்லாம் கைவரப் பெறுகிறான். தற்செயலாகக் காட்டுக்குச் சென்ற அர்ச்சுனன் ஏகலைவனது திறமையைக் கண்டு அவன் மீது பொறாமை கொள்கிறான். துரோணரிடம் சென்று முறையிட்டு ஏகலைவன் இனிமேல் வில்தொழில் செய்யாதிருக்குமாறு, அவனது வலதுகைப் பெருவிரலைக் காணிக்கையாகப் பெறுமாறு வேண்டுகிறான். தான் கற்பிக்காத மாணவன் ஆனாலும், துரோணர் அவ்வாறே அவனிடம் காணிக்கை கேட்கிறார். ஏகலைவன் எவ்வித தயக்கமும் இன்றி தனது

பெருவிரலை வெட்டிக் குருவுக்கு காணிக்கை செலுத்துகிறான். அர்ச்சுனன் மகிழ்கிறான்.

ஒரு சின்ன உரைகல். (Test) நாடகம் போலத்தான் காப்பியமும். இந்தக் கதை மகாபாரதத்தில் வருகின்ற பிரதான போராட்டத்தை மேலும் தீவிரமாக்கவோ, அல்லது தணிக்கவோ எந்த விதத்திலாவது உதவுகிறதா? எந்த ஒரு பாத்திரத்தின் குணப்பண்பையாவது துவங்கச் செய்கிறதா? மாறாக அர்ச்சுனனுக்கும் துரோணருக்கும் கரி பூசுகிறது! இது இடைச் செருகல் இல்லாமல் வேறு என்ன?

மகாபாரதத்தில் பாண்டவர் ஐவரும் நீதியின் பக்கம் நின்றாலும் அர்ச்சுனனே அக் காப்பியத்தின் கதாநாயகனாகக் கருதப்படுகிறான். வில் வித்தையில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாக வளர்ந்து, உயர்ந்து, வில்லுக்கு விஜயனாகத் திகழ்ந்து, கதை முழுவதிலும் பல சாதனைகளைப் புரிகின்றான்! பாரதப் போரில் கண்ணன் அவனுக்கே சாரதியாக அமர்கிறான். குருஷேத்திரப் போர்க் களத்தில், இந்து சமயத்தின் சாராம்-சமான பகவத கீதையை அவனுக்கே உபதேசிக்கிறார். பார்த்தன் மூலம் மன்பதைக்கு அருளுகிறார். அவனே கதாநாயகன் என்பதை அறிய இவையே போதுமானவை.

இந்தக் காலக் கதாநாயகர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு காப்பியத்தின் கதாநாயகன் தன்னேரிலாத தலைவனாக இருக்க வேண்டும். அவனிடத்தில் மாசமறு ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அர்ச்சுனன் அப்படிப்பட்ட ஒரு தலைவன் தான். பாரதக் கதை முழுவதிலும் அவன் எவர் மீதும் பொறாமைப்படவில்லை! வில் வித்தையில் அர்ச்சுனனுக்கு நிகரான வீரன் கர்ணன். பகைமை காரணமாக அவனைப் போரில் கொல்வேன் என்று சபதம் செய்கிறானே தவிர, அவன் மீதுகூடப் பொறாமைப்படவில்லை. அப்படிப்பட்டவன் காட்டில் வாழும் ஒரு வேடன் மீதா பொறாமைப்படுவான்? பொறாமைப்பட்ட உடனேயே, அவன் காப்பியத் தலைவன் என்ற உயர்ந்த அந்தஸ்திலிருந்து இழிந்து விடுவான்!

போர் நடக்கும் பொழுது கர்ணனது தேர்ச்சில்லு நிலத்தில் புதைந்து விடுகிறது. அவன் இறங்கி அதைத் தூக்குகிறான். நிராயுதபாணி மீது கணை தொடுப்பது யுத்த தர்மமாகாது என்று அம்பு எய்வதை நிறுத்துகிறான் அர்ச்சுனன். அவ்வளவு தர்மவான்! நியாயம் நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டவன். பின்பு கண்ணன்

ஏதேதோ சொல்லித்தான் அவனைக் கணை தொடுக்கும்படி செய்கிறான். தனது பகைவன் மீதே முறை தவறிக் கணை தொடுக்க மறுக்கும் அர்ச்சுனன், தனக்கு எந்தத் தீங்குமே செய்யாத காட்டில் வாழும் ஏழை வேடனது கைவிரலை வெட்டுவிக்கும்படி கேட்பானா? எத்தனை முரண்பாடுகள்! என்ன மொக்குக் (Stupid) கதை!

துரோணர் அரச குடும்பத்தினரின் குரு. திறமையும் சக்தியும் மிக்க மதிக்கப்பட்ட குரு! அர்ச்சுனனது கோரிக்கையை ஏற்று, தான் கற்பிக்காத ஏகலைவனிடம் காணிக்கை கேட்கிறார். வலது கைப் பெருவிரலைக் கேட்கிறார். அவன் அதை வெட்டிக் கொடுத்த பொழுது வாங்கிக் கொள்கிறார். கொடிய செயல்! ஏகலைவனோ காட்டில் வேட்டையாடி வாழ்பவன். அவனது தற்காப்பிற்கே வேட்டையாட வேண்டும். துரோணர் அதைக்கூட நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அவருக்கு மனச் சாட்சியே இல்லை! படுபாதகச் செயல்! ஏகலைவன் கதையை எழுதியவருக்கு அர்ச்சுனன் பாத்திரமும் தெரியவில்லை; துரோணர் பாத்திரமும் தெரியவில்லை! இரண்டு பாத்திரங்களையுமே களங்கப்படுத்திச் சிதைத்து விடுகிறார்!

பாரதப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால், குருஷேத்திரப் போர்க் களத்தில் தனக்கு முன்னால் அணிவகுத்து நிற்கும் கௌரவர் சேனையை அர்ச்சுனன் பார்க்கிறான், “எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களாகிய கௌரவர்கள், பிதாமகராகிய பீஷ்மர், குருவான துரோணர், மற்றும் பெயரிவர்கள், உறவினர்கள் பதினெட்டு அக்குறோணி சேனை, யானை குதிரைகள் வேறு. இவர்கள் எல்லோரையும் கொன்றுதான் நான் இராச்சியத்தைப் பெற வேண்டுமா? அவர்கள் கொடியவர்களாக இருக்கலாம். அவர்களைக் கொல்வதற்கு எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? இவ்வளவு பேரையும் கொன்றுதான் நான் இராச்சியத்தைப் பெறவேண்டுமானால், எனக்கு இராச்சியமே வேண்டாம்! நான் போர் புரியவில்லை. துறவியாகப் போகிறேன்.” – என்று கூறிக் காண்டிபத்தைத் தேர்த் தட்டில் போடுகிறான். நேர்மை, கருணை, ஜீவகாருண்யம், பற்றின்மை, தியாகம் - எல்லாம் இந்த நேரத்தில் அர்ச்சுனனிடத்தில் பரிமளிக்கின்றன!

இந்த அர்ச்சுனனா தனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யாத வேடனது பெருவிரலை வெட்டிவிக்கும்படி கேட்டான்? நம்ப-

முடியவில்லையே! ஏகலைவன் கதையை எழுதியவர் பாரதக் கதையையே சரியாகப் படிக்கவில்லை!

இந்தக் கட்டத்தில் தான் பகவான் கிருஷ்ணர் பார்த்தனுக்குப் பகவத் கீதையைப் போதித்தார். இந்து சமயத்தின் சாராம்சமான பகவத் கீதையை மன்பதைக்கு அருளுவதற்கு பார்த்தனையே கருவியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

அர்ச்சுனன் ஏகலைவனது கையை வெட்டித் தரும்படி கேட்டிருந்தால், போர்க்களத்தில் அவன் செய்தது நடிப்பு! பொய்! அது பகவானுக்குத் தெரியாதா? இந்த நடிப்பையா - பொய்யனையா பகவான் பகவத் கீதையை அருளிச் செய்வதற்குத் தேர்ந்தெடுத்தார்? இந்து சமய தத்துவமே தடம் புரள்கிறதே! பார்த்தீர்களா! ஒரு சின்னப் புலவர் தனது அற்ப ஆசையை நிறைவேற்ற, ஏகலைவன் கதையை இயற்றி, மகாபாரதத்தில் கொளுவிவிட்டு, எந்தப் பெரிய தீங்கைச் செய்துவிட்டார் என்று!

இந்த ஏகலைவன் கதை சொல்லும் செய்தி தான் என்ன? “உன்னளவு திறமை உள்ள ஒருவனைக் கண்டால் அவன் மீது பொறாமைப்படு! அவனது கை விரலை வெட்டுவிக்கப் பார்!” என்பதா? அல்லது “உன்னையே மானசிகக் குருவாக வழிபட்டு, உனக்குத் தெரிந்த கலைகளை ஒருவன் கற்றுக் கொண்டால், அவனைப் பாராட்டாதே! மாறாக அவனது கைவிரலை வெட்டித் தரும்படி கேள்!” என்பதா?

இந்தக் கதையை வைத்துப் பலர் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றனர்! பலர் நடனமாடியிருக்கின்றனர்! நாட்டிய நாடகங்கள் ஆடியிருக்கின்றனர்; நாடகங்களே நடித்திருக்கின்றனர். பிரசங்கிகள் பிரசங்கித்தும் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கெல்லாம் ஏன் இந்தக் கதையின் கேவலம் புரியவில்லை? அவர்கள் ஏன் இந்த மாதிரிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை? சிந்தித்து ஏன் வீணாக மூளையைச் செலவழிப்பான்? ஏதோ இருப்பதை வாசித்து விட்டுப் போவோம் என்ற அலட்சிய மனப்பான்மையா?

சாதாரண மக்களுக்கு அது விளங்காவிட்டால் அவர்களை மன்னிக்கலாம். தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடப் புத்தகங்களை எழுதுகின்ற கல்விமான்களுக்கும் அது விளங்காமற் போனதுதான் விந்தை. பாடப் புத்தகங்களில் போட நாடகம் கிடைக்காமல், தேடுதேடு என்று தேடி, இந்தக் கதையை எடுத்து வந்து

நாடகமாக்கி, ஏழாந்தரத்திற்குரிய தமிழ்ப் பாட புத்தகத்தில் அதைப் போட்டிருக்கிறார்கள்! அவர்களுக்கு மகாபாரதக் கதையும் தெரியவில்லை; நாடகமும் தெரியவில்லை!

அந்த நாடகத்தில் ஒரு புதுமையும் செய்திருக்கிறார்கள்! கல்விமான்களல்லவா?

துரியோதனனும் அர்ச்சுனனுடன் காட்டுக்குச் சென்று, ஏகலைவனது திறமையைப் பார்த்துவிட்டு வந்து, துரோணரிடம் அர்ச்சுனனுக்குப் பரிந்து பேசுகிறான். மகாபாரதத்தில் ஒரு இடத்திலாவது அர்ச்சுனனுடன் ஒற்றுமையாகக் கூடித்திரியாத, செயற்படாத துரியோதனன், ஏகலைவன் நாடகத்தில் மட்டும் ஒன்று சேர்கிறான். இதுதான் புதுமை! புதுமையோ புதுமை!

நாடகத்தின் பெயர் 'குருபக்தி'. குருபக்தியை விளக்குவதற்கு உலகத்தில் வேறு ஒரு கதையும் இல்லையா? இது தானா மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான நாடகம்? இதைக் கற்பதால் மாணவர்கள் என்ன நன்மை பெறப்போகிறார்கள்?

தங்களைப் போன்ற திறமை உள்ள மாணவர்கள் மீது பொறாமைப்பட்டு, அவர்களது வலது கைப் பெருவிரல்களை வெட்டுவிக்கப் போராடப் போகிறார்கள்! பிறகு அவர்கள் எழுத முடியாதே!

ஆசிரியர்கள் தங்கள் மாணவர்களிடம் அவர்களது வலது கைப் பெருவிரல்களைக் காணிக்கையாகக் கேட்கப் போகிறார்கள்! கற்பிக்காத துரோணர் அதைக் கேட்கலாம் என்றால், கற்பித்த ஆசிரியர்கள் ஏன் கேட்கக்கூடாது?

மாணவர்களும் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி தத்தமது வலது கைப் பெருவிரல்களை வெட்டிக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்! நான் சொல்லவில்லை, நாடகம் சொல்கிறது! இதைத்தானே, ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தார்கள் - 'குருபக்தி' என்று!

இந்து சமயத்தையே இழிவுபடுத்துகின்ற ஏகலைவன் கதையை எல்லா இந்துக்களும் ஒதுக்கித்தள்ள வேண்டும்! அந்த நாடகத்தை உடனடியாகப் பாடப் புத்தகத்திலிருந்து அகற்ற வேண்டும்! இவற்றை வலியுறுத்தவே இக் கட்டுரையை எழுதினேன்.

சங்குநாதம்

☆☆☆☆☆☆

22-28 செப் 2003

மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான நாடகங்கள்

மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான நாடகங்கள் பற்றி பலரும் நீண்ட காலமாகப் பேசி வருகிறார்கள். எத்தனை மாநாடுகள், விழாக்கள், மேளதாளங்கள், பயிற்சிப் பட்டடைகள், வகுப்புகள் அவற்றை வளர்க்க. நாடகங்களைத் தான் காணோம்! தமிழ் மொழி கற்பதற்காக எழுதப்பட்ட பாட நூல்களிலும், மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத நாடகங்களையே போட்டிருக்கிறார்கள்!

எங்களது ஆசிரியர்கள் பலர், ஆடல் பாடல்கள் கொண்ட நாடகங்களையும் மிருகங்ளைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்ட நாடகங்களையும் மாணவர்களை நடிக்க வைக்கின்றனர். அவை பத்து வயதுக்கு உட்பட்ட மாணவர்களுக்கு மட்டுமே பொருத்தமானவை. ஐக்கிய நாடுகள் சபை 18 வயதிற்கு உட்பட்டோர் எல்லோரையும் சிறுவர்கள் என்று சொல்கிறது. அவர்களது வயது, அறிவு, உடல் உள வளர்ச்சி, ஆகியவற்றிற்குப் பொருத்தமான நாடகங்களையே அவர்களுக்கு நடிக்கக் கொடுக்க வேண்டும். சில ஆசிரியர்கள் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நாடகங்களை பெரிய மாணவர்களையும் நடிக்கும்படி பணிக்கின்றனர். இவை எல்லாம், மாணவர்கள் நாடகம் நடிக்கும் நோக்கத்தைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாத, பெரிய மாணவர்களை அவமதிக்கின்ற செயல்களாகும். முகத்தில் சாயங்களைப் பூசிக்கொண்டு கூத்தாடுகின்ற நாடகங்களும் (அவை என்ன வகை என்று எனக்குத் தெரியாது) அவ்வாறே!

முக பாவங்களாலும் சைகைகளாலும் முழு உடம்பாலும், வாய்ப் பேச்சாலுமே நடிப்பு நடைபெறுகிறது. மாணவர்கள் நாயாகவும் நரியாகவும் வேடம் போட்டுக் கொண்டால், முகத்திற்குச் சாயம் பூசிக் கொண்டால், திறமையைக் காட்டி நடிப்பதுதான் எப்படி? தங்களது ஆளுமையை வெளிப்படுத்துவதுதான் எப்படி? நடிக்கன், மனிதன் என்ற அடையாளமே அழிந்து போகிறதே அங்கே!

இந்தக் கால மாணவர்களுக்கு விவேகம் அதிகம். அறிவும் வேகமாக வளர்கிறது. அவர்கள் பத்திரிகை வாசிக்கிறார்கள், வானொலி கேட்கிறார்கள், படம் பார்க்கிறார்கள். ஈ.வீ.யில் உலகத்தையே பார்க்கிறார்கள்! அவர்களுக்கு எல்லாம் விளங்கும். அவர்களால் சமூக நாடகங்களையும் நடிக்க முடியும்.

யதார்த்தமான சமூக நாடகங்களில் தான் (Realistic Plays) மாணவர்கள் முழுத் திறமையையும் காட்டி நடிக்க முடியும். அந்த நாடகங்கள் மாணவர்களது பிரச்சினைகளையே மையமாகக் கொண்டவையாக இருக்க வேண்டும். அவற்றில் மாணவர்களும் பாத்திரங்களாக வந்தால் நல்லது. அப்படியான நாடகங்களில் நடிக்கும் பொழுது மாணவர்கள் தாம் வாழும் சமூகத்தையும் புரிந்து கொள்வர்!

யூனிசெ. பிள் ஆதரவில் மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான நாடகங்கள் எழுதுவதற்கு ஒரு சிலருக்கு வகுப்புகளும் நடத்தப்பட்டதாக பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்தது. அந்த நாடகங்கள் எங்கே?

ஆயிரம் வகுப்புகள் நடத்தினாலும், நாடகம் எழுதக் கூடியவன்தான் நாடகம் எழுதுவான்! நான் வீட்டில் இருந்தவாறே மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமான பல நாடகங்களை எழுதி அனுப்பியிருக்கிறேன். இலங்கை வானொலி அவற்றைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பி இருக்கிறது பல சேவைகளிலும். அவற்றிற் சில:

1. இந்த நூலில் உள்ள 'ஆசிரியர் தின விழா' ஆசிரிய சேவையின் சிறப்பையும் மாணவர்களது கடமையும் எடுத்துச் சொல்கிறது. ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் சேர்ந்து நடிக்கலாம்.
2. முன்பு 'பிரச்சினைகள்' என்ற நாடகத்தை வெளியிட்டேன். அது மாணவர்களதும் பாடசாலையினதும் பிரச்சினைகளைச் சொல்வது. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பாத்திரங்களாக வருகிறார்கள்.
3. 'வாத்தியார் கவனம்!' மாணவர்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமான நாடகம். மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும், பெற்றோரும் வந்து நாடகத்தை உருவாக்குகின்றனர்.
4. 'புதிய அடிமைகள்' நாடகத்தில் மலையகச் சிறுமி லட்சுமி யாழ்ப்பாணத்து வீடொன்றில் வேலை செய்கிறாள். அவளை எசமானி கொடுமைப்படுத்துகிறாள். ஆனால் அவளது இளைய மகள் சுதா லட்சுமி மீது அனுதாபப்பட்டு, அவளுக்கு ஆதரவாகப் பேசுகிறாள். இங்கே ஒரு சிறுபிள்ளை இன்னொரு சிறுபிள்ளையின் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்கிறது. இரக்கம், மனிதாபிமானம், உளவியல், நீதி எல்லாம் வருகின்றன.

5. மலையகத்தை வைத்து நான் எழுதிய இன்னொரு நாடகம் 'மலராத மொட்டுக்கள்' அதில் இரண்டு ஆசிரியர்களும் இரண்டு மாணவிகளுமே பாத்திரங்கள். கல்வி கற்பதற்குத் தடையாக உள்ள மலையகச் சூழல், அதனால் படிப்பைத் தொடர முடியாது ஆழும் மாணவிகள். அவர்களை முன்னேற்றுவதற்காக உற்சாகமாகக் கற்பித்த ஆசிரியர் மனமுடைந்து நின்றால், இவற்றைக் கொண்டது தான் நாடகம்.
6. 'கெட்டிக்காரர்கள்' நாடகத்தில் ஒரு பெண் பொறாமைகள், அவதூறுகள், தடைகள் எல்லாவற்றையும் பொருட்படுத்தாமல் படித்துப் பூல்கலைக்கழகம் செல்கிறாள்.
7. 'முதலாம்பிள்ளை' மாணவர்கள் நடிப்பதற்கு ஏற்ற இன்னும் ஒரு நாடகம். அங்கேயும் மாணவர்களது பிரச்சினைதான். மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் பெற்றோர் எல்லோரும் வருகிறார்கள்.
8. தமிழ்த்தினப் போட்டிக்காக கப்பலில், திருகோணமலைக்கும் கொழும்புக்கும் செல்லும் மாணவிகள் படும் அவலத்தை சொல்வது 'பரிசு' நாடகம்.
9. பல்கலைக்கழகம் செல்ல அனுமதி கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு மாணவிக்கு கனடாவில் இருந்தும் கலியாணம் வருகிறது. அவள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கலங்கித் தவிக்கிறாள். இது 'கல்வியா? கனடா கல்யாணமா?' நாடகத்தில்.
10. 'மனிதர்கள்' நாடகம் எல்லா மனிதர்களையும் ஒரே மாதிரி மதிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறது.

இப்படியே அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம். எனது நாடகங்களை. இவை பல இடங்களில் மேடையிலும் நடிக்கப்பட்டவை ஆசிரியர்களாலும் மாணவர்களாலும்.

1. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?
2. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?
3. கெட்டிக்காரர்கள்
4. முதலாம்பிள்ளை
5. இலக்கியக் கட்டுரைகள்
6. எங்கள் நாடு

இலக்கியம் - இலக்கணம் - இலக்கிய விமர்சனம்

இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம். மொழி வளரும், இலக்கியமும் வளரும். மக்களது தேவைக்கு ஏற்ப அவை வளரும். தமிழ் மொழியும் காலத்திற்குக் காலம் புதுப் புது வடிவங்கள் எடுத்தே வளர்ந்து வந்துள்ளது. மேற்கு உலகத் தொடர்பு ஏற்பட்டதாலும், கல்வி அறிவு நன்கு பாவியதாலும் தமிழ் மொழி இன்று வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. பல புதிய வகை இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன, சிறுகதை, நாவல், வசன நாடகம், வசன கவிதை, கட்டுரைகள், பிரயாண இலக்கியங்கள், அனுபவ வெளிப்பாடுகள், சுயசரிதைகள்..... இன்னும் எத்தனை! எத்தனை!

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இலக்கண விதிகளை கொண்டு, இன்றைய தமிழையும் இப் புத்தி லக்கியங்களையும் அளக்க முற்படுவது மடமை! காலத்தின் தேவையையும் இப்புதிய இலக்கியங்களையும் கருத்தில் கொண்டு, தமிழ் மொழிக்கு ஒரு புதிய இலக்கணம் எழுத வேண்டும். இந்த இலக்கியங்களை நன்கு அறிந்த, இலக்கண விற்பன்னர்கள் அந்தப் பணியைச் செய்வார்களாக! யாரும் அப்பணியைச் செய்யாவிட்டாலும், தமிழ் மொழி தனது புதிய போக்கில் வளர்ந்து கொண்டே போகும்!

இலக்கியம் கண்டதற்குத்தான் இலக்கிய விமர்சனமும். இலக்கியம் படைக்கப்படாவிடில், இலக்கிய ரசனை, இலக்கிய விமர்சனம், ஒப்பியல் இலக்கியம் ஒன்றும் இல்லை!

மோட்டார்கார் ஒன்று ரோட்டில் ஓடுகிறது. தகுதியானவர் தான் அதை பக்குவமாக ஓட்டிச் செல்கிறார். உள்ளே ஒருவர் இருந்து சவாரி செய்கிறார். அவருக்குக் கார் ஓட்டத் தெரியாது. அவர் அதை ஓட்ட முற்பட்டால், எங்காவது கொண்டுவரைய் மோதிவிடுவார். வாகனம் தடம் புரண்டாலும் புரண்டுவிடும். சவாரி போகிறவர் “காரை மெதுவாக ஓட்டு”, “வேகமாக ஓட்டு” என்று சொல்லலாம். ஆனால் ஓட்டுபவர். தனது விருப்பப்படி தான் ஓட்டுவார். சவாரி செய்பவருக்கு அது பிடிக்காவிட்டால், மெல்ல இறங்கிப் போக வேண்டியது தான்! இங்கே கார் தான் இலக்கியம். ஓட்டுபவர்தான் இலக்கியம் படைப்பவர். சவாரி செய்பவர் இலக்கிய விமர்சகர்!

நாடகம்
ஆசிரியர் தினவிழா
பாத்திரங்கள்

1. சீதம்பரப்பிள்ளை	-	கணவன்
2. தங்கம்மா	-	மனைவி
3. குமரன்	-	அவர்களது மகன்
4. மலர்	-	அவர்களது மகள்

காட்சி - 1

நாடகம் நடக்கும் காலம், ஒரு பகல் பொழுது

இடம் : சீதம்பரப்பிள்ளை வீடு.

காலம் : ஒக்ரோபர் மாதம் 6 ஆம் திகதி, காலை நேரம்.

- சீதம்பரப்பிள்ளை :** தம்பி குமரன் என்ன செய்யிறாய்?
- குமரன் :** (சைக்கிளைத் துடைத்தபடி) சைக்கிள் துடைக்கிறன்.
- சீதம் :** உந்த வேலை பின்னேரம் செய்யலாம். போய்ப் படியடா. நீ பள்ளிக்குப் போகேல்லையே?
- குமர :** இல்லை அப்பா.
- சீதம் :** ஏன் போகேல்லை?
- குமர :** அங்கை இண்டைக்கு ஆசிரியர் தினவிழா.
- சீதம் :** ஆசிரியர்தின விழா எண்டா, ஆசிரியரைக் கௌரவிக்கிற விழா. ஆர் கௌரவிக்கிறது? மாணவர்கள்! ஆசிரியரை மாணவர் கௌரவிக்காமல் வேறே ஆர் கௌரவிக்கிறது? போ! போ!
- குமர :** மற்றப் பிள்ளையள் கௌரவிக்கட்டும் அப்பா!
- சீத :** உனக்குப் படிப்பிக்கேல்லையா? அதுக்கு நீ கௌரவிக்க வேண்டாமா?
- குமர :** படிப்பிக்கிறதுக்குச் சம்பளம் எடுக்கினம். பிறகு என்ன கௌரவிப்பு? (சிரிக்கிறான்)

சீதம் : குமரன்! மற்ற உத்தியோகங்கள் மாதிரி இல்லையடா ஆசிரியத் தொழில். ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு எத்தினையோ வழியளிசை உதவுகிறார். ஒரு மாணவனை உருவாக்கிறதே ஆசிரியர்தான்! கற்பித்தலாலை மட்டுமில்லை. வழிகாட்டலாலை. தானே முன்மாதிரியாக நடந்து காட்டி...

குமர : அப்பா! நீங்கள் ஆசிரியராக இருந்ததாலை அப்பிடிச் சொல்லுறியள். *(சிரிக்கிறான்)*

சீதம் : ஓமடா, அதாலும் தான் சொல்லுறான். நான் எத்தினை மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறன்! அவர்கள் இப்பவும் நன்றியாய் இருக்கிறார்கள்! *(உணர்ச்சி பொங்க)* அவங்கள் நல்லாய் இருக்கிறதைப் பாக்க எனக்கு மனம் குளுருது! போடா!

குமர : அங்கைபோய் மண்டபத்திலை குந்திக் கொண்டிருக்க வேணும்ப்பா! அலுப்படிக்கும்!

சீதம் : வாத்திமாறும் வகுப்புக்கு வந்து சும்மா கதிரேலை குந்திக் கொண்டிருந்தா?..... அவையை ஆர் என்ன செய்ய முடியும்? நன்றி இருக்க வேணும்டா!

குமர : வாத்திமாரே படிச்சது? நானல்லோ படிச்சது?

சீதம் : அப்ப பள்ளிப் படிப்பாலை ஒரு சுகமும் இல்லை எண்டு சொல்லுறியா? வாத்திமாற்றை உதவி இல்லாமலா நீ ஏ. எல். வகுப்புக்கு வந்தாய்? வாத்திமார் உங்கடை கொப்பியளை வீட்டுக்கும் கொண்டு போய் திருத்தியாறவை! தெரியுமே?

கும : இப்ப எல்லாரும் ரியூட்டறியளிசை ருவிஷன் குடுக்கினம்.

சீத : எல்லாரும் இல்லை. ருவிஷன் குடுக்கிறதும் குடுக்காமல் விடுறதும் அவேன்ரை வேலை. உனக்குப் படிப்பிக்கேல்லையோ? அதுக்கு நீ நன்றிக் கடன் செலுத்த வேண்டாமோ?

குமர : நான் போகேல்லை அப்பா. வீட்டிலை இருந்து படிக்கிறன்! *(மலர் வருகிறான்)*

மலர் : அப்பா! நான் விழாவுக்குப் போறன். போய் ஆசிரியர்மாறைக் கௌரவிக்கப் போறன்!

சீத : மலர்! அதுதான் பிள்ளை மாணவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய மனோபாவம்! கெட்டிக்காறி!

குமர : *(கிண்டலாக)* சருகைப் பாவாடை சட்டை, பூமாலை, மணிமாலை, சோடினை

மலர் : அண்ணை! இண்டைக்கு விழா. அதுக்கு சருகைப் பாவாடை போட்டா என்ன? மாலை கட்டினா என்ன?

குமர : உதுகளை வேஷா காட்டத்தானே அங்கை போறாய்? *(சிரித்து)* தங்கச்சி! காப்புகள் சங்கிலியையும் அடுக்கிக் கொண்டு போ!

சீதம் : குமரன்! நீயும் வடிவான லோங்ஸ் சேட்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டு போவன். மலரை ஏன் குறை சொல்லுறாய்!

குமர : நான் ஒண்டும் போடவுமில்லை, போகவும் இல்லை!

மலர் : அண்ணை! ஸ்கூலுக்கு பவுண் காப்பு சங்கிலி போட்டுக் கொண்டு போகக் கூடாது. தெரியாதா?

சீத : அது தான் சரி. ஆயிரம் பிள்ளையள் படிக்கிற இடத்திலை பவுண் நகையள் போட்டுக் கொண்டு போனா, தற்செயலா ஒண்டு காணாமல் போனா, வாத்திமாராலை தேட முடியுமா?

மல : நான் மாலையும் கட்டிக் கொண்டு போறன். எங்கடை வகுப்பு ரீச்சருக்குப் போட. இஞ்சாருங்கோ! *(மாலைகைக் காட்டுகிறான்)*

குமர : *(கிண்டலாக)* பந்தம்! ரீச்சருக்குப் பந்தம்!

மல : நான் ஒருத்தருக்கும் பந்தம் பிடிக்கேல்லை. படிப்பிச்ச ஆசிரியையை கௌரவிக்கப் போறன்! ரீச்சர்மார் பாடம் மட்டுமா சொல்லித் தந்தவை?

குமர : வேறை என்னென்னவெல்லாம் சொல்லித் தந்தவை?

மல : பாட்டு, நடனம்...

குமர : நீ டான்ஸ் ஆடுறனியா? *(சிரிக்கிறான்)*

மல : சின்ன வயதிலை ஆடினனான்தானே? இப்ப ஏ.எல்-லுக்கு வந்துட்டன்.

சீதம் : ஏன்ரா குமரன்! உனக்கு ஒருத்தரும் ஒண்டும் சொல்லித் தாரேல்லையா?

குமர : இல்லை அப்பா! பெட்டையளுக்குத்தான் எல்லாம் சொல்லிக் குடுக்கிறவை!

மல : அண்ணை ஏன் பொய் சொல்லுறாய்? உங்களுக்கு நாடகம் பழக்கறவையல்லா? அண்ணை நல்லாய் நடிக்கும். போறதில்லை! ஸ்போட்ஸ் பழக்கறவை. இது கிறவுண்சுக்கே போகாது! *(சிரிக்கிறான்)*

குமர : எனக்கு உதுகளை விடப் படிப்புத்தான் முக்கியம்!

சீதம் : ஓ படிப்புத் தான் நல்லது. நாளைக்கும் படிக்கலாம். இண்டைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போட்டு வா. நீங்கள் ஒண்டும் செய்ய வேண்டாம். ஸ்கூலுக்குப் போறதே வாத்திமாறைக் கௌரவிக்கிறதுக்குச் சமம்!

குமர : நான் போகேல்லை!
(*தங்கம்மா வருகிறாள்*)

தங்கம்மா : குமரன் போகாட்டா விடுங்கோ. அவன் வீட்டிலை இருந்து படிக்கட்டும்!

சீதம் : (*வியப்புடன்*) தங்கம்மா என்ன உந்தக் கோலத்திலை நிக்கிறாய்! நீ போகேல்லையா பள்ளிக்கு?

தங்க : இல்லை. நான் போகேல்லை.

குமர : அம்மா! உங்களைக் கௌரவிக்கத்தானே பிள்ளையள் காவல் நிக்ருதுகள்?

தங்க : அதெல்லாம் முந்திக் கௌரவிச்சதுகள், காணும்!

சீத : அப்ப இந்த வரியப் பிள்ளையள் கௌரவிக்க வேண்டாமோ?

தங்க : வேண்டாம்!

சீத : தங்கம்மா! நீங்கள் தானே விழா நாயகியள்! நீங்கள் உப்பிடிச் செய்தா.....?

மலர் : அம்மா இண்டைக்குக் கதாநாயகி! (*சிரிக்கிறாள்*) கதாநாயகி மேடைக்குப் போகாட்டா?

தங்க : மற்றக் கதாநாயகியள் போய் இருக்கட்டன்!

சீத : தங்கம்மா! எல்லாரும் உன்னைப் போலை வீட்டிலை நிண்டுட்டா.....?

குமர : பிள்ளையள் ஏமாந்து போம். அதுதான் நான் வீட்டிலை நிக்கிறன், விணா ஏமாறாமல்!

மலர் : பிள்ளையள் வந்து கதிரையளையே கௌரவிக்கிறது? (*சிரிக்கிறாள்*)

குமர : அப்பா! நீங்கள் உங்களைப் படிப்பிச்ச வாத்தி-மாறைக் கௌரவிச்சனீங்களோ?

சீதம் : இல்லை. எங்கடை காலத்திலை ஆசிரியர் தினவிழா கொண்டாடுறதிலையே!

மலர் : அப்ப நீங்கள் உங்கடை வாத்திமாறைக் கௌரவிக்கேல்லை?

சீதம் : வெளிப்படையாக் கௌரவிக்காட்டா என்ன? நான் என்னைக் கற்பிச்ச வாத்திமாறை நெஞ்சார நினைந்து

கௌரவிக்கிறன்! அவையை எண்ணாலை மறக்கேலாது!

குமர : நானும் அப்பிடித்தான் வீட்டிலை இருந்து, நெஞ்சார நினைந்து கௌரவிக்கப் பேறான்!

சீத : டேய் குமரன்! சும்மா கடத்தாதை! வாத்திமாறை அப்பிடிக் கொச்சைப்படுத்தாதை! உங்களுக்குக் கௌரவிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைச்சதுக்கு. போய் கௌரவியுங்கோ!

குமர : அப்ப உங்கடை மாணவர் உங்களைக் கௌரவிச்சவையோ?

சீத : நான் வாத்தியாராக இருக்கேக்கையும் உந்த விழா வரேல்லை. அதுக்குப் பிறகுதான் வந்தது!

மலர் : அப்ப உங்கடை மாணவரும் உங்களைக் கௌரவிக்கேல்லை?

சீதம் : (*உணர்ச்சி பொங்க*) கௌரவிக்காட்டா என்ன! சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்தர் எண்டா, அப்பிடியே உருகிப் போய் நிப்பங்கள். இப்பவும் எங்கை கண்டாலும் எழும்பி மரியாதை செய்வங்கள்! எந்தக் கந்தோருக்குப் போனாலும் உடனை வந்து உதவி செய்வங்கள்! வேறே எந்த உத்தியோகத்தனுக்கும் கிடைக்காத மரியாதை!

குமர : அப்ப நானும் வாத்தியாராத்தான் வரப்போறன்!

சீத : அதைப் பிறகு வா இப்ப பள்ளிக்குப் போ! தங்கம்மா! நீ போனாத்தான் பிள்ளையள் போகும்! நான் வாறவரியம் பென்சன் எடுக்கிறவன். எனக்கேன் விழாவை?

மலர் : அம்மா! அதுக்கு முன்னம் ஒருக்கா, மேடேலை கதாநாயகியா இருந்துட்டு இறங்கள்! (*சிரிக்கிறாள்*) இண்டைக்கு உலகம் முழுவதும் ஆசிரியமாறைக் கௌரவிக்குது. உலகத்தோடை சேர்ந்து போங்கோ!

தங்க : சரி பிள்ளையளுக்காகப் போறன்.

சீதம் : நீங்களோ வாத்தியார் வீடு!

மலர் : இல்லை அப்பா, வாத்தியார்கள் வீடு!
(*எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்*)
(*சிறிது நேரத்தில் தங்கம்மா, குமரன், மலர் முவரும் புறப்பட்டுப் பாடசாலைக்குப் போகிறார்கள்*)

காட்சி - 2

இடம் : ஒரு கல்லூரி மண்டபம்

ஆசிரியர் தினவிழா நடக்கிறது. ஆசிரியர்கள் மேடையில் வீற்றிருக்கின்றனர். மாணவர்கள் அவர்களுக்கு மாலைகள் போடுகின்றனர். மலர் அஞ்சலி செலுத்துகின்றனர். அதன் பிறகு கலை நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. பேச்சு, பாட்டு, நடனம் எல்லாம் நடக்கின்றன. ஒரு நாடகமும் நடக்கிறது.

இந்தக் காட்சியில் எத்தனை கலை நிகழ்ச்சிகளையும் தயாரிப்பாளர் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். எத்தனை மாணவர்களும் பங்கு பற்றலாம்.

காட்சி - 3

இடம் : சீதம்பரப்பிள்ளை வீடு

காலம் : அதே நாள் மாலைநேரம்

(குமரனும் மலரும் கல்லூரியில் இருந்து வருகிறார்கள்)

மலர் : அப்பா!
 சீதம் : ஓ மலர்! வந்துட்டியா? எப்பிடி இருந்துது ஆசிரியர் தினவிழா?
 மலர் : நல்லா இருந்தது அப்பா. ரீச்சேர்ஸ் எல்லாரும் சரிகைச் சாறியள் உடுத்துக் கொண்டு வந்து மேடேலை இருந்தினம். (சிரித்து) நாங்கள் அவைக்கு மாலை போட்டம். மலர்களாலே தூவினம்!
 சீதம் : பாட்டுகள் பாடேல்லையே?
 மலர் : பாடினம், டான்ஸ் ஆடினம்
 சீதம் : என்னடா குமரன், பேசாமல் நிக்கிறாய்? நீ ஒண்டும் செய்யேல்லையே?
 குமர : நான் மாலை பூ ஒண்டும் கொண்டு போகேல்லையே!
 சீதம் : அப்ப என்ன சும்மா பாத்துக் கொண்டு இருந்தனியா?
 குமர : கை தட்டினனான்! (சிரிக்கிறான்)
 மலர் : நாங்கள் மாலையள் போடேக்கை! (சிரிக்கிறான்)
 சீதம் : கை தட்டுறதும் ஒரு பாராட்டுத்தானே? ஆசிரியர்-களையும் பாராட்டுறது. ஆராதனை செய்யிறவையையும் பாராட்டுறது. அப்ப நீயும் பங்கு பற்றியிருக்கிறாய்! (தங்கம்மா கையில் மாலைகளுடன் வருகிறார்)

மலர் : இஞ்சை அம்மா வந்துட்டா! கைநிறைய மாலையள்!
 குமர : நீங்கள் போட்டது!
 மலர் : இஞ்சை எனக்குத் தா அம்மா!
 (கிட்டப் போய் மாலைகளை வாங்குகிறாள்)
 குமர் : மலர் மலரைப் பறிக்கிறாள்! மெல்ல, மெல்ல.
 (சிரித்து) எனக்கு வேண்டாம்!
 சீத : தங்கம்மா, நீ என்ன செய்தனி?
 தங்க : நான் ஒண்டும் செய்யேல்லை. சும்மா மேடேலை இருந்தனான்!
 குமர : அம்மா சிரிச்சுக்கொண்டு இருந்தவ! (சிரிக்கிறான்)
 சீதம் : இஞ்சை வீட்டிலை சிரிக்கிறதில்லை. அங்கை சிரிச்சுக் கொண்டு இருந்திருக்கிறாய்! அதே ஒரு முன்னேற்றம்-தானே? (எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்)
 மலர் : ஒரு நாடகமும் நடந்ததப்பா. ரீச்சேர்ஸ் நடிச்சவை!
 சீதம் : என்ன நாடகம்?
 மலர் : வாழ்வா சேவையா? ஒரு சமூக நாடகம்
 சீதம் : என்ன கதை?
 மலர் : நல்லாப் படிப்பீக்கிற ஒரு ரீச்சருக்கு இங்கிலாந்தில இருந்து கலியாணம் வருது. அவவுக்கு போறதா விடுறதா எண்டு தெரியேல்லை!
 தங்க : பலரைக் கேக்கிறாள். சிலர் போ எண்ணுகினம், சிலர் போகாதை எண்ணுகினம்.
 மலர் : பிள்ளையள் போகாதேங்கோ ரீச்சர் எண்டு கெஞ்சிக் கேக்குதுகள்.
 சீதம் : கடைசீலை அவ என்ன செய்யிறா?
 மலர் : அவ போறா இங்கிலாந்துக்கு!
 சீதம் : அதுதான் பொருத்தமான முடிவு. வாழ்க்கையல்லா?
 தங்க : உப்பிடி எத்தினை பெட்டையள் போட்டாளவை, உத்தியோகத்தையும் களட்டி எறிஞ்சுட்டு!
 சீதம் : வாழ்க்கேலை நடக்கிறது தான் நாடகத்திலும் வரவேணும். அது தான் யதார்த்தம் எண்டது!
 மலர் : நல்லா நடிச்சினம்!
 சீதம் : பாத்தியளா? போகாட்டா இந்த நாடகத்தை விட்டிருப்பியளே!
 மலர் : ஓமப்பா! அருமையான நாடகம்!

- சீதம் :** இந்தக் காலத்திலை மேடை நாடகங்களைப் பாக்கிறது அருமை. அதிலும் சமூக நாடகங்களைப் பாக்கிறது அருமையிலும் அருமை!
- மலர் :** அதிலும் ரிச்சேர்ஸ் நடிக்கிற நாடகத்தைப் பாக்கிறது அருமையிலும் அருமையிலும் அருமை!
(எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்)
- சீதம் :** என்னடா குமரன், நீ நாடகத்தை ரசிக்கேல்லையா?
- குமர :** ரசிச்சனான்! ரசிச்சனான்!
- மலர் :** அண்ணைக்கு நாடகம் விளங்கேல்லைப் போலை!
(சிரிக்கிறான்)
- குமர :** நல்லா விளங்கினது. உதை முந்தி வானொலிலும் கேட்டனான்!
- மலர் :** நானும் கேட்டனான். ஆனா, நேரை பாக்கிறது மாதிரி வருமா? நல்லாய் இருந்தது!
- சீதம் :** தங்கம்மா நீயும் நடிச்சனியா?
- தங்க :** நான் நடிக்கேல்லை. இளம் ரிச்சேஸ் நடிச்சவை!
- சீதம் :** நீயும் மேடை ஏறி நடிக்காதையன்!
- தங் :** எனக்கேன் நாடகத்தை? இஞ்சை வீட்டிலைதானே நடிக்கிறன். எல்லா உணர்ச்சியளையும் காட்டி நடிக்கிறன்!
- குமர :** ஆனா நாங்கள் பயப்பிடுறதில்லை!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- மலர் :** அம்மா! நீ இஞ்சை வீட்டிலை நடிக்கிறதை நாங்கள் ஒருத்தரும் கவனிக்கிறதில்லை. மேடை ஏறி இருந்து நடிச்சி எண்டா, வந்து பாத்து ரசிப்பம்! (சிரிக்கிறான்)
- தங்க :** சரி உங்களுக்காக அடுத்த வரியம் நடிக்கிறன்!
(சிரிக்கிறான்)
- குமர :** அப்ப வாற வரிய ஆசிரியர் தின விழாவுக்கு நான் கட்டாயம் போவன்!
- மலர் :** நானும் போவன், நாடகம் பாக்க! இல்லை அம்மாவைப் பாக்க!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

கிலங்கை வானொலி, கல்விச்சேவை

யாவும் கற்பனை.

நாடகம் பற்றிய விளக்கம்

அக்ரோபர் 6ஆம் திகதி உலகம் முழுவதிலும் 'ஆசிரியர் தினம்' கொண்டாடப்படுகிறது. கொண்டாடப்படவேண்டிய தினம் தானே? யாழ்ப்பாணத்திலும் அது நன்றாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. அன்று கல்லூரிகள் விழாக்கோலம் பூணுகின்றன. ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் கலகலப்பாக பேசிப் பழகி, விழாவை உற்சாகமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

நடிப்பதற்குப் பொருத்தமான நாடகங்கள் இல்லாமல் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் அலைந்து திரிவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். சில நாடகங்கள் இருக்கின்றன. சமகால வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கின்ற நாடகங்களுக்குத் தான் பஞ்சம்! என்னிடமும் பலர் வந்திருக்கின்றன! முன்பு யாழ்வேம்படி மகளிர் கல்லூரி ஆசிரியைகளின் கோரிக்கைப்படி 'வாழ்வா? சேவையா?' என்ற நாடகத்தை எழுதிக் கொடுத்தேன். நடித்தார்கள். பின்பு அதை வானொலிக்கு அனுப்பினேன். வானொலியும் தயாரித்து ஒலிபரப்பியது.

'ஆசிரியர் தினவிழா' ஆசிரிய சேவையின் மகத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்லும் நாடகம், ஆசிரிய சேவையின் சிறப்பும் மாணவர்களது கடமையும் வலியுறுத்திக் கூறப்படுகின்றன. ஆசிரியர்களான அப்பா, அம்மா, மாணவர்களான இரண்டு பிள்ளைகள் என நான்கு பேரையே கொண்ட குடும்பத்தில் நாடகம் நடக்கிறது. குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் வகிக்கும் பங்கும் காட்டப்படுகிறது. எல்லோரும் கல்வி கற்றல் பற்றியே பேசுகிறார்கள். நாடகத்தில் வேறு பேச்சுக்கு இடமில்லை! இந்தக் கதை, நாடகம், அவற்றைத் தாங்கி நிற்கும் பாத்திரங்கள், அவை கூறும் செய்தி - எல்லாம் உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவானவை. இந்த நாடகத்தை எந்த நாட்டின் எந்த மொழியிலும் நடிக்கலாம்!. தயாரிப்பாளர்களது திறமையைப் பொறுத்து இந்த நாடகத்தில் எத்தனைபேரும் நடிக்கலாம். எல்லோரும் நடித்துப் பயன் பெறுவார்களாக!

நாடகம் யொநாமை

பாத்திரங்கள்

வானொலி நாடகத்தில்
பங்கேற்றவர்கள்

செல்வராசா	- கணவன்	- அருணா செல்லத்துரை
குணமணி	- மனைவி	- ஏ. எம். சி. ஜெயசோதி
சின்னத்தம்பி	- கணவன்	- G.P. வேதநாயகம்
பாக்கியம்	- மனைவி	- சுமதி பாலசிறீதரன்
திவ்யா	- அவர்களது மகள்	- நாகராணி பேரின்பராஜா
டாக்டர்	-	- ராசபுத்திரன் யோகராஜன்

காட்சி - I

இடம்: செல்வராசா வீடு
(சின்னத்தம்பி வருகிறார்)

செல்வராசா : வா, வா சின்னத்தம்பி, என்ன காலமை வெள்ளை?
சின்னத்தம்பி : செல்வராசா அண்ணை, நான் உங்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்ல வந்தனான்.
செல் : என்ன, சொல்லு, சொல்லு!
சின்ன : என்றை மூத்தவன் இந்திரனை ஜெர்மனிக்கு அனுப்பப் போறன் அகதியாக.
செல் : ஏன் இப்ப ஜெர்மனிக்கு?
சின்ன : உங்கை எல்லாப் பொடியளும் போறாங்களாம். இவனும் விருப்பப்படுறான், அனுப்பிவிடுவம்!
செல் : இந்திரன் படிக்கேல்லையா?
சின்ன : அவன் படிப்பிலும் அவ்வளவு கெட்டிக்காறன் இல்லை. இனிப் படிச்சு என்ன செய்யிறது? அவன் என்ன டாக்டர் என்ஜினியர் எண்டு வரப்போறானே? (சிரிக்கிறார்)
செல் : கொஞ்சம் படிச்சாலும் அதுக்கேத்த வேலை கிடைக்கும்.
சின்ன : எங்கை கிடைகுது? இது போனா உழைப்பன்.
செல் : அவசரப்பட்டு அனுப்பூறாய், சின்னத்தம்பி. படிப்பிச்சுப் பாத்து அனுப்பலாம்.

சின்ன : செல்வராசா அண்ணை, அவன் படிச்சும் வேலை கிடைக்காட்டா நான் என்ன செய்யிறது? நானே கூலிகாறன். நாலு பிள்ளைக்காறன். உங்கினை கடையிலைதான் படிச்சு விடவேணும். அதிலும் பாக்க அவன் போகட்டும்.
செல் : இந்திரன் அங்கை போனாப் போலை கனக்க உழைச்சிடுவனே?
சின்ன : இஞ்சை ரோட்டு வழியிலை திரியிறத்திலும் பாக்க, அங்கை போய் தன்ரை பாட்டையாவது பாக்கட்டன்.
செல் : சின்னத்தம்பி என்னிடும் மூண்டு பிள்ளையள் இருக்குதுகள். குமார், ஜெகன், சுஜாந்தினி, நான் ஒருத்தரையும் அனுப்பமாட்டன்.
சின்ன : செல்வராசா அண்ணை, நீங்கள் உத்தியோகம் பாத்தவர். பென்ஷன் எடுக்கிறியள். சொத்துப் பத்துகள் இருக்கு.....
செல் : பிள்ளையளை அதுகளின்ரை எண்ணத்திற்கு விடக்கூடாது. படிப்பிக்க வேணும். நான் என்றை பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கத்தான் போறன்!
சின்ன : உங்களிடடைக் காசிருக்கு படிப்பிப்பியள். எங்களிடடை என்ன இருக்கு? என்றை வீடு வளவு மட்டும் தான் இருக்கு. பிள்ளையளைப் படிப்பிக்கவே காசில்லை!
குணமணி : (வந்து) என்ன சின்னத்தம்பி அண்ணை, இந்திரனை ஜெர்மனிக்கு அனுப்பப் போறியனே?
சின்ன : வேறை வழியில்லை, குணமணித் தங்கச்சி.
குண : உதுக்குப் பாக்கியம் சம்மதமே அண்ணை?
சின்ன : சம்மதிக்காமல் என்ன செய்யிறது?
குண : உதுக்கெல்லாம் காசு?
சின்ன : அதுக்குத்தான் உங்களிட்ட வந்தனான். செல்வராசா அண்ணை, கடன் ஏதும் எடுக்கலாமே?
செல் : சின்னத்தம்பி ஆர் சொன்னது என்னிட்ட காசு இருக்கெண்டு? என்னிடடைக் காசில்லை!
சின்ன : கொஞ்சமாக, நாலைஞ்சு...?
செல் : சீச்சீ... காசு கொஞ்சமும் இல்லை சின்னத்தம்பி!
குண : அப்ப என்ன செய்யப் போறியள் அண்ணை?
சின்ன : எதையாவது வித்துச் சுட்டாவது அனுப்புவம். மனிசீன்றை தாலி இருக்கே! நான் வாறன். (சின்னத்தம்பி போகிறார்)
குண : பாக்கியம் தாலியையும் வித்துப் பிள்ளையையும் அனுப்பப் போகுது, கண்காணாத ஊருக்கு!

செல் : சின்னத்தம்பியும் பாக்கியமும் தாங்களும் எங்களைப் போல வரப்பாக்கினம். (சிரிக்கிறார்)

குண : சீ, அதுகள் வறுமையினிட்டம் அனுப்புதுகள். நீங்கள் ஒண்டு!

காட்சி - 2

இடம் : செல்வராசா வீடு

செல் : குணமணி, சின்னத்தம்பியும் பாக்கியமும் வீடு திருத்திக் கட்டுகினமாம்!

குண : (வியப்புடன்) உண்மையாகவா? கடன் குடுத்திட்டினமே?

செல் : கடன் குடுத்து முடிச்சு, வீடு கட்டுகினம். நான் கேள்விப்பட்டனான். இண்டைக்கு சின்னத்தம்பியோடை கதைச்சனான், ஹோல் வீடாக் கட்டுகினமாம்.

குண : திடீர் உழைப்பு, நல்ல உழைப்பு!

செல் : பவுடர் வியாபாரமாக்கும்!

குண : ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறியள்? அந்த நாடுகளிலை உழைப்பு அதிகமல்லே?

செல் : ஆக ரண்டு வரியம். அகதிக்காசு குடுக்கிறாங்களாம். அதோடை வேலை செய்தும் உழைக்கிறாங்களாம். பிள் உழைப்பு!

குண : அதுகள் கஸ்டப்பட்டுப் போனதாலைதானே உழைக்குதுகள். நீங்களும் மகனை அனுப்பாதேங்கோவன்?

செல் : நான் ஏன் அனுப்புறன் குணமணி? குமார் படிச்சு என்னைப் போலை உத்தியோகம் பாக்க வேணும்.

குண : நீங்கள் ஆயுள் முழுக்கப் பாடுபட்டு உழைச்சு ஒரு வீடு கட்டினியள். இந்திரன் ரண்டு வரியத்திலை உழைச்சு வீடு கட்டுறான்!

செல் : அதுதான் எனக்கு ஆத்திரமாக்கிடக்கு, ரண்டு வரியத்திலை எங்களைப் போலை வந்துட்டுதுகளே!

குண : அதுக்கு ஏன் ஆத்திரப்படுறியள்? உங்களிட்டை இருக்கிறதை வைச்சுக் கொண்டு இருக்கோவன்!

செல் : சின்னத்தம்பிக்கு அடிச்ச அதிலடத்தைப் பார்! சும்மா கூலி வேலை செய்தவன்!

குண : அதிஸ்டமில்லை, அதுகளின்றை முயற்சி! கடன்பட்டல்லே அனுப்பினதுகள் பிள்ளையை?

செல் : (அங்கலாய்த்து) அட உப்பிடி உழைப்பெண்டால் குமாரையும் அனுப்பியிருக்கலாமே!

குண : அதுதான் அனுப்பேல்லையே! உங்களிட்டை எல்லாம் இருக்கே! அதுகளைப் பாத்துக் கொண்டு பேசாமல் இருங்கோ!

செல் : எனக்குச் கொஞ்ச நாளா வயித்துக்கை ஏதோ செய்யிது.

குண : என்ன வயித்தெரிச்சலாக் கிடக்கே? (சிரிக்கிறான்)

செல் : நீ ஒண்டு பகிடிவிட்டுக் கொண்டு அடிவயித்திலை நோகுது எரியுது.....

குண : அதுதான் கேட்டன் வயித்தெரிச்சலோ எண்டு! (சிரித்து) அல்சராய் இருக்கும்.

செல் : சும்மா போ! எனக்கேன் அல்சர் வருது?

குண : அனாவசியமா யோசிச்சா, கவலைப்பட்டா, அல்சர் வரும் எண்டு சொல்லுறவை. அப்பிடெண்டா டொக்டரிட்டைப் போவமே?

செல் : சீ, அது சும்மா வாயுக் குழப்படி. மாறீடும்.

காட்சி - 3

இடம் : சின்னத்தம்பி வீடு

(மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது)

பாக்கியம் : சரி பாக்கியம், நான் வாங்கியாறன். (போய் வந்து) எனக்குத்தான் தம்பி இந்திரன் எழுதியிருக்கிறான்.

பாக் : (மகிழ்ச்சியாக) என்ன காசேதும் அனுப்பியிருக்கிறானோ?

சின்ன : உனக்கு எப்பவும் காசின்றை நினைவு. (சிரித்து) தம்பி சந்திரனை ஜெர்மனிக்கு அனுப்பட்டாம். இந்தா பாக்கியம் வாசி! (கடிதத்தைக் கொடுக்கிறார்)

பாக் : (வாங்கி வாசித்து) ஓம்பா நல்ல விசயம். அனுப்பிவிடுங்கோ!

சின்ன : சந்திரனை ஏன் இப்ப அவசரப்பட்டு அனுப்புவான்?

பாக் : போய் உழைக்கட்டன்.

சின்ன : பாக்கியம், அவன் ஏ.எல். படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான்..

பாக் : அவன் எங்கை படிக்கிறான்? ஊர் சுத்தித் திரியிறான், சிநேகிதமாரோட! (சிரிக்கிறான்)

சின்ன : அதெல்லாம் படிப்பன். ஒரு பிள்ளையாவது படிக்கட்டும்.

பாக் : ஓ எல்லே சரியாய் பாஸ் பண்ணைல்லை. அதுக்கை சயன்ஸ் படிக்கப் போயிருக்கிறான். உது சரிவராது!

- சின்ன : இப்ப உதைச் சொன்னா, படிப்பைத் துப்பரவாக் கைவிட்டுடுவன்!
- பாக் : அதுதான் நல்லது, அனுப்பிவிடுவம், இந்திரனும் எழுதியிருக்கிறான்.
- சின்ன : பாக்கியம் இந்த வீடும் அரைகுறையை கிடக்கு...
- பாக் : அதைப் பிறகு கட்டி முடிப்பம். இப்ப இவனை அனுப்பிவிடுவம்.
- சின்ன : நாங்கள் வீட்டைக் கட்டி முடிப்பம். அதுவரையும் சந்திரன் படிக்கட்டும். அங்கை போனா, படிப்பு இல்லையே!
- பாக் : இனி இந்திரனுக்கும் ஒரு பொம்பிளையைப் பாத்து அனுப்பவேணும்.
- சின்ன : அவனுக்கு இப்ப என்ன அவசரம் கலியாணத்துக்கு? ஆக 24 வயது. (சிரிக்கிறார்)
- பாக் : சிரிக்கிறியள், அவன் அங்கினை ஆரையன் கலியாணம் கட்டட்டான் எண்டா?
- சின்ன : அவனேன் அப்பிடிச் செய்யிறான்?
- பாக் : உதைச் சொல்லேலாது. நாங்கள் எங்களுக்குப் பிடிச்ச பொம்பிளையாப் பாத்து அனுப்ப வேணும்.
- சின்ன : அப்ப அவனுக்குப் பிடிச்ச பொம்பிளை இல்லை? (சிரிக்கிறார்)
- பாக் : அதுதான் வடிவான பெட்டையாப் பாத்து அனுப்பினாச் சரிதானே?
- சின்ன : பாக்கியம், அவன் இப்ப பொம்பிளை கேக்கெல்லையே! நாங்கள் ஏன் அதைத் துவங்குவான்?
- பாக் : அப்ப என்ன செய்யப் போறியள்?
- சின்ன : பிள்ளை திவ்யாவுக்கும் கலியாணம் செய்ய வேணும்.
- பாக் : திவ்யா ஓ. எல். படிக்கிறாள். அவளுக்கு இப்ப என்ன கலியாணம்? (சிரிக்கிறாள்)
- சின்ன : நான் கலியாணம் செய்யச் சொல்லேல்லை. அதுக்கு சீதணம் சேர்க்க வேணுமல்லே?
- பாக் : அதெல்லாம் தம்பி பிறகு அனுப்புவன்.
- சின்ன : கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தானே சேர்க்கவேணும்? இப்ப இவன் படிக்கட்டும், பாக்கியம்.
- பாக் : சந்திரன் போனா, அவனும் உழைச்சு அனுப்புவனல்லோ? அவனும் போக விரும்புறான்.
- சின்ன : சரி பாக்கியம் நீயும் விரும்புறாய், பிள்ளையளும் விரும்புது. அனுப்பி விடுவம்!

காட்சி - 4

இடம் : செல்வராசா வீடு

- செல் : குணமணி, ரண்டாம் பொடியன் சந்திரனையும் அனுப்பீட்டினமாம் சின்னத்தம்பியும் பாக்கியமும்!
- குண : அனுப்பட்டன், அவன் போய் உழைக்கட்டன், உங்களுக்கென்ன?
- செல் : இப்பவே காசு வழியுது. வீடு கட்டுகினம் ...
- குண : அதின்னும் முடியேல்லை.
- செல் : ரண்டாம் பொடியனும் உழைச்சா, பிறகு ஆக்களைப் பிடிக்கேலாது!
- குண : நீங்களேன் அவையளைப் பிடிக்கப் போறியள்? உங்கடை வேலையைப் பாருங்கோ! (சிரிக்கிறாள்)
- செல் : நாங்கள் இருந்தபடியே இருக்கிறம்! (பெருமூச்சு)
- குண : எங்களிட்டைக் காசு, பொருள், பண்டம் இருக்கு. அப்பிடியே இருக்கிறம். (சிரிக்கிறாள்)
- செல் : பவுடர் வியாபாரம் போலை இருக்கு. வெளிநாடு போனவங்கள் எல்லாம் அதுதான் செய்யிறாங்களாம்!
- குண : அவங்கள் என்ன கோதாரியைத்தான் செய்தா உங்களுக்கென்ன? உங்கடை பிள்ளையள் படிக்குதுகள்-தானே? மூத்தவன் குமார் கம்பஸ் படிக்கிறான், உங்களுக்கென்ன குறை?
- செல் : சின்னத்தம்பிக்குமல்லே பெரும் எண்ணம். கண்டாலும் பாக்குதில்லை. தலையைத் தூக்கிப் பிடிச்சுக் கொண்டு போகுது. அவ்வளவு எழுப்பம்! (நக்கல் சிரிப்பு)
- குண : அந்தாளுக்குப் பார்வை குறைஞ்சிருக்கும். நீங்கள் உந்தக் கதையை விட்டுவிட்டு, ஒருக்காக் கடைக்குப் போய் அரிசி வாங்கியாருங்கோ!
- செல் : குணமணி. தேத்தண்ணியைத் தா, போட்டு வாறன்.
- குண : சரி தாறன், (உள்ளே போகிறாள்)
- செல் : நல்லா சீனி சாயம் போட்டுக் கொண்டு வா, பட்டைத் தண்ணியாக் கொண்டராமல்!
- குண : சீனியோ? உங்களுக்குச் சலரோகமல்லோ? டாக்குத்தர் சீனி பாவிக்க வேண்டாமெண்டு சொன்னவரல்லே?
- செல் : அவர் சொல்லுவர். நானல்லோ தேத்தண்ணி குடிக்கிறது. சீனி போடமல் ரீ குடிக்கலாமே?

- குண : இப்பவே அல்சர். பிறகு சலரோகமும் ஏறீடும். கையை வாங்கும், காலை வாங்கும்! (சிரிக்கிறாள்)
- செல் : குணமணி, நீ என்னைப் பயப்பிடுத்தப் பாக்கிறியா?
- குண : டாக்குத்தர் சொன்னதைச் சொல்லுறன்!
- செல் : அவர் சொல்லட்டும். நல்லாச் சீனி போட்டுக் கொண்டு வா! அவன் சின்னத்தம்பிக்கு சலரோகமும் இல்லை. ஒரு ரோகமும் இல்லை! கம்பு மாதிரி இருக்கிறான்!
- குண : பிறகும் பாருங்கோ, மற்றவேன்ரை கதை துவங்கீட்டியளே! அதாலைதான் உங்களுக்கு அல்சர், சலரோகம் எல்லாம் வருது! அதுகள் உடம்பாலை வேலை செய்யிற மனிசர். ஏன் சலரோகம் வருது? நீங்கள் உத்தியோகம் பாத்த பரம்பரை. பத்தாத்துக்கு உந்தக் கதிரேக்கையே இருந்து கொள்ளுவியள்!
- செல் : நான் கதிரேக்கை இருக்கிறன் என்று, உனக்குக் கொதி என்ன? (சிரிக்கிறார்)
- குண : எனக்கொரு கொதியும் இல்லை. உங்கடை பேரே செல்வராசா. செல்வந்தருக்குத்தான் உப்பிடி வியாதிகள் வாறது! நல்லா ஓடி ஆடி வேலை செய்யுங்கோ. இந்தாருங்கோ தேத்தண்ணி. (கொடுக்கிறாள்)
- செல் : (சுவைத்து) சீ, வாயிலை வைக்கேலாது! போய்க் கொஞ்சம் சீனி போட்டா!
- குண : வாயிலை வைக்கேலாது. பிறகு பாயிலை படுத்தாத் தெரியும்! (சிரிக்கிறாள்)
- செல் : நீ போடாட்டா, நானே சீனியைப் போட்டுக் குடிக்கிறன்! (எழுந்து உள்ளே போகிறார்)

காட்சி - 5

இடம் : சின்னத்தம்பி வீடு

- சின்ன : பாக்கியம், பெரியதம்பி, சுரேசையும் அனுபட்டாம். அனுப்பிடுவம் என்ன?
- பாக் : ஓம், ஓம் அனுப்பிவிடுவம்.
- சின்ன : (மகிழ்ச்சியாக) மூண்டு பேரும் உழைக்கப் போறாங்கள்!
- பாக் : நீங்கள் சந்திரனை அனுப்பமாட்டம் எண்ண, நான்தானே அனுப்பிவிட்டது!

- சின்ன : அவன் படிக்கட்டும் எண்டு பாத்தன். அவனும் மாட்ட-மெண்டான். அனுப்பிவிட்டன்.
- பாக் : இனி மூண்டு பேரும் உழைச்சு அனுப்பட்டன்!
- சின்ன : வீடும் கட்டி முடிஞ்சது. எங்களுக்கேன் காசை? அவங்களே வைச்சிருக்கட்டும்.
- பாக் : திவ்யாவுக்குச் சீதணத்துக்கு?
- சின்ன : இருக்கிறது காணும், இன்னும் கொஞ்சத்தை அனுப்பட்டன்.
- பாக் : அனுப்புவங்கள்.
- சின்ன : பாக்கியம் வீட்டை ஒருக்காக் குடிபூந்தா என்ன?
- பாக் : வீட்டிலைதானே இருக்கிறம்? பிறகு என்ன? குடிபூரல்?
- சின்ன : பாக்கியம், சின்னத்தம்பியும், பெண்சாதியும் இப்ப நல்லாய் இருக்கினம் எண்டு காட்ட வேண்டாமா? சொந்தக்காறர், சினேகிதர் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு, ஒரு விருந்து வைப்பம், சந்தோசத்துக்கு!
- பாக் : சரி, நானும் சம்மதம்.

காட்சி - 6

இடம் : செல்வராசா வீடு

- செல் : குணமணி சின்னத்தம்பி வருது.
- குண : ஏன் வருது? (சின்னத்தம்பி வருகிறார்)
- செல் : சின்னத்தம்பி வா, வா, இரு. என்ன விஷேசம்?
- சின்ன : நாங்கள் வீடு குடி பூர்ப்போறம்.
- செல் : அதுதான் வீட்டிலை இருக்கிறியளே. பிறகென்ன?
- சின்ன : புது வீடு கட்டினனாங்கள். சொந்தக்காரர், அயலவை எல்லாரையும் அழைச்சு விருந்து வைச்ச... கொட்டா-டத்தானே வேணும்?
- செல் : (சிரித்து) சின்னத்தம்பி, வீடு என்ன முடிஞ்சது?
- சின்ன : பத்து முடிஞ்சது, செல்வராசா அண்ணை.
- செல் : நல்ல பார்வையான வீடு.
- சின்ன : உங்கடை வீட்டை விடவா அண்ணை? (சிரிக்கிறார்)
- குண : இது பழம் வீடு, உங்கடை புதுவீடு! (சிரிக்கிறார்)
- சின்ன : அண்ணைன்றை பேரே செல்வராசா. உங்களை அடிக்க முடியுமே? (சிரித்து) வந்துடுங்கோ கட்டாயம்!
- செல் : ஓம், ஓம், நாங்கள் வருவம்.

காட்சி - 7

இடம் : செல்வராசா வீடு

- சீன்ன : தங்கச்சி, பாக்கியம் வந்து அழைக்கவேண்டுமோ?
- குண : இல்லை இல்லை, நான் வருவன் அண்ணை.
- சீன்ன : சரி நான் வாறன், அலுவல் இருக்கு.
- செல் : சரி சரி, நீ வா, சின்னத்தம்பி. (சின்னத்தம்பி போகிறார்) (எரிச்சலாக) சின்னத்தம்பியும் பாக்கியமும் ஷோக்காட்டப் பாக்கினம்!
- குண : என்ன ஷோ?
- செல் : தாங்கள் பெரிய வீடு கட்டியிருக்கிறமெண்டு!
- குண : புது வீடு கட்டினா, சொந்தக்காரர் சிநேகிதரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டாடினா என்ன?
- செல் : நான் போகமாட்டன்!
- குண : ஏன்?
- செல் : எனக்கு, உதுக்குப்போக மனமில்லை.
- குண : உங்களுக்கென்ன அதுகளிலை பொறாமையே?
- செல் : எனக்கு என்ன பொறாமை?
- குண : அப்ப என்ன தாழ்வு மனப்பான்மையே?
- செல் : எனக்கேன் தாழ்வு மனப்பான்மை வருது? குணமணி! வீடு வாசல், செல்வம், செல்வாக்கா இருக்கிறன்!
- குண : அதுதானே அவேன்ரை பிள்ளையன் உழைக்கு-தெண்டா, எங்கடை பிள்ளையன், மூத்தவன் குமார் பீ.ஏ. பாஸ் பண்ணிட்டான். இளையவன் ஜெகன் யூனிவேசிட்டலை படிக்கிறான், இனி சுஜாந்தினியும் யூனிவேசிறிக்குப் போவள்!
- செல் : அதுதான் நான் என்றை பாட்டிலை இருக்கிறன். உதுகளுக்கெல்லாம் போகேலாது!
- குண : அதுகள் வந்து சொன்னதுக்குப் போக வேண்டாமே? ஏதும் நினைக்குங்கள்.
- செல் : நினைக்கட்டன், எனக்கென்ன?
- குண : ஒண்டில் உங்களுக்குப் பொறாமை எண்டு நினைப்பினம். அல்லது தாழ்வு மனப்பான்மை எண்டு நினைப்பினம்! மற்றவை, ஊரவை நினைப்பினம்! அப்பிடி நினைச்சா உங்களுக்கு அவமானமல்லே?
- செல் : (அரைமனதாக) சரி பிள்ளைப் போவம்.

- செல் : (கோபமாக) நான் சின்னத்தம்பி வீட்டுக்கு வரமாட்டன் எண்டனான். நீதான் நிண்டாடிக் கூட்டிட்டுப் போனனி!
- குண : அதிலை என்ன? போய் வந்தாச்சே!
- செல் : (எரிச்சலாக) மனிசரை உபசரிக்கவும் தெரியாததுகள்!
- குண : ஏன் நல்லா வரவேற்று உபசரிச்சதுகளே! முதல்லை கோப்பி தந்து, பிறகு சாப்பாடு தந்து.....
- செல் : ஒருக்கா வந்தான், பிறகு தன்ரை பாட்டிலை போட்டான்.
- குண : நெடுக உங்களை உபசரிச்சக் கொண்டிருக்க முடியுமே? மற்றவையை உபசரிக்க வேண்டாமே?
- செல் : (எரிச்சலாக) எழுப்பம், எழுப்பம்!
- குண : வீடு கட்டிக் குடிபுந்ததுகள். இதிலை என்ன எழுப்பம்?
- செல் : பெரிய வீடெண்டு காட்டுகினம், ஒவ்வொராள் பிடிச்சுப் பிடிச்சுக் காட்டுகினம்!
- குண : அதுக்குத்தானே ஆக்களை அழைச்சவை? (சிரித்து) நீங்கள் ஏன் அதுக்குக் கவலைப் படுறியன்? எங்கடை வீடு அதைவிடப் பெரிய வீடுதானே?
- செல் : மூண்டு பிள்ளையளும் மூண்டு நாட்டிலை. ஒண்டு ஜெர்மனி, மற்றவன் பிரான்ஸ், மற்றவன் கனடா போப்போறான்.
- குண : நல்லா உழைக்கட்டன்!
- செல் : திமிர்! பணத்திமிர்! புதுப்பணச் செருக்கு!
- குண : இஞ்சாருங்கோ, உங்களுக்கு அந்தப் பிள்ளையளை திருப்பி இலங்கைக்கு கூப்பிட முடியுமோ?
- செல் : குணமணி, நான் ஏன் கூப்பிடுறன்?
- குண : அப்ப ஆரன் எங்கையன் போய் உழைக்கட்டும். பேசாமல் இருங்கோ!
- செல் : உழைக்கலாம். அதுக்காக எழுப்பம் காட்டக் கூடாது!
- குண : அப்ப நீங்களும் உங்கடை பிள்ளையளை அனுப்புங்கோ! (சிரிக்கிறான்)
- செல் : நான் ஏன் என்றை பிள்ளையளை அகதியளாக அனுப்புறன்? பெரியவன் பீ.ஏ. மற்றவன் பி.எஸ்.ஸி, ஆகப்போறான். பிறகு உத்தியோகம் பாப்பங்கள்!
- குண : அப்ப மற்றவையைப் பற்றிப் பேசாமல் இருங்கோவன்!

செல் : குணமணி! பேசாமல் எப்பிடி இருக்கிறது?
 குண : பொறாமைப் படாமலாவது இருங்கோவன்!
 செல் : (கோபமாக) நான் எங்கை பொறாமைப்படுறன்?
 குண : எந்த நாளும் சின்னத்தம்பி வீட்டுக்காற்றற்றை கதை-
 தானே பேசுறிள்? (சிரிக்கிறாள்)
 செல் : நான் சும்மா பேசுறன்?
 குண : உப்பிடி எரிச்சல் பட்டுப் பட்டுப் பேச, உங்களுக்கு
 ரத்த அழுத்தம் கூடப்போகுது!
 செல் : (எரிச்சலாக) நான் எங்கை எரிச்சல் படுறன்?
 குண : சரி அவையளைப் பற்றிப் பேசாமல் இருங்கோ பாப்பம்.
 செல் : மனிசருக்குப் பேச்சுச் சுதந்திரம் இருக்குத்தானே?
 குண : பேச்சுச் சுதந்திரம் இருக்கு எண்டதுக்காக, உப்பிடிக்
 கொதிச்சுக் கொதிச்சுப் பேசி, ரத்தக் கொதிப்பைத்
 தேடவேணுமே?
 செல் : ஓம் குணமணி, (வேதனையுடன்) எனக்கு ஒரு மாதிரித்-
 தான் இருக்குது!
 குண : என்ன மாதிரி?
 செல் : (கஷ்டப்பட்டு) முட்டாக, மூச்சுவிடக் கஸ்டமாக,
 காலேலை தலை சுத்தாது.....
 குண : (கவலையாக) பாத்தியளே! டாக்குத்தர் சொன்னவ-
 ரல்லா கவலைப்பட வேண்டாம், ஆத்திரப்பட வேண்டாம்
 எண்டு?
 செல் : நான் எங்கை கவலைப்படுறன்? நான் எங்கை
 ஆத்திரப்படுறன்?
 குண : உங்களுக்குத் தெரியேல்லை. நீங்கள் அப்பிடித்தான்
 பேசுறியள்!
 செல் : என்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது, உனக்குத்
 தெரியுமே?
 குண : தனக்குத்தானே தெரியாது. மற்றவைக்குத்தான் தெரியும்!
 செல் : (எரிச்சலாக) சரி, சரி நீ எனக்கு பிரஷறை எத்தாதை!
 குண : பாத்தியளா! உங்களுக்கு அல்சர் இருந்ததெல்லோ?
 செல் : ஓம் குணமணி இருக்கு.
 குண : சலரோகம் இருக்கல்லே?
 செல் : ஓம், ஓம் இருக்கு.
 குண : சலரோகம் இருந்தா, எல்லா வியாதியும் வரும்!

செல் : என்ன டாக்குத்தர் மாதிரிக் கதைக்கிறாய்?
 குண : டாக்குத்தர் சொன்னதைச் சொல்லுறன்!
 செல் : ஒண்டும் வராது! பேசாமல் இரு பாப்பம்!
 குண : நீங்கள் சின்னத்தம்பி வீட்டுக்காற்றற்றை கதையைப்
 பேசாமல் இருங்கோ பாப்பம்!
 செல் : அதுகள் அட்டகாசம் பண்ணுதுகள், நான் பேசாமல்
 இருக்கட்டே?
 குண : அதுகள் அடக்கமாய் இருக்குதுகள்.
 செல் : (வேதனையுடன்) குணமணி, எனக்கு ஒரு மாதிரியாய்
 வருது!
 குண : இருங்கோ, இருங்கோ! இந்தக் கதிரேக்கை இருங்கோ!
 செல் : (ஆழமாக மூச்சு விடுகிறார்)
 குண : வேர்க்குது, பொறுங்கோ விசிறி விடுறன். (விசிறி)
 இப்ப எப்படி இருக்கு?
 செல் : ஒண்டும் இல்லை, ஒண்டும் இல்லை. சுகமாகீட்டுது!
 குண : பொறுங்கோ, தண்ணி ஏதும் தரட்டே?
 செல் : வேண்டாம், வேண்டாம்!
 குண : டாக்குத்தரிட்டை போவமே?
 செல் : மாறீட்டுது குணமணி, இப்ப ஒண்டும் இல்லை!
 குண : (கவலை) அது பிரஷர் பிறகு வரும். எங்கையாவது வழி
 தெருவிலை றோட்டிலை வந்தா, விழுத்திப் போடும்.
 போவம் டாக்குத்தரிட்டை.
 செல் : சரி பின்னைப் போவம்.

காட்சி - 8

இடம் : டொகர் வீடு

டாக்ரர் : மிஸ்டர் செல்வராசா! உங்களுக்கு அல்சர், சலரோகம்,
 பிளட் பிறசர் மூண்டு வருத்தமும் இருக்கு!
 செல் : (சோகமாக) ஓம் டொக்டர்.
 டாக் : உங்களுக்கு ஏதாவது கவலையள் இருக்குதா?
 செல் : இல்லை டொக்டர்.
 குண : கவலையள் ஒண்டும் இல்லை. ஆனா நல்லா
 யோசிச்சு யோசிச்சுக் கவலைப் படுவர் டொக்டர்!
 டாக் : அப்பிடியா? (சிரித்து) கவலைப்படுறதானை இந்த
 வருத்தங்கள் வாறதில்லை. வருத்தம் எல்லாம் உடம்-

- பிலை இருக்கு. கவலை யோசினையாலை இதுகள் கூடுது! சாப்பாடுகள் எப்படி மிஸ்டர் செல்வராசா?
- குண : நீங்கள் சொன்னபடியே கட்டுப்பாட்டாக குடுக்கிறன் டொக்டர்.
- டாக் : இந்த வருத்தங்கள் மாறமாட்டுது. நாங்கள் மருந்து குடுக்க, நீங்களும் கட்டுப்பாடா இருந்தா, வருத்தங்களை கட்டுப்பாட்டிலை வைச்சிருக்கலாம்.
- செல் : சரி டொக்டர்.
- குண : நல்லா சீனிபோட்டு தேத்தண்ணி குடிப்பர். சொன்னாக கேக்கமாட்டார்.
- டாக் : அப்பிடயானா, நான் மருந்து தந்து சுகமில்லை மிஸ்டர் செல்வராசா. நீங்கள் ஒத்துழையாட்டா, நாங்கள் ஒண்டும் செய்ய முடியாது!
- செல் : நாங்கள் ஒத்துழைகிறம் டொக்டர்.
- டாக் : மிஸ்டர் செல்வராசா, உப்பிடயே போனா, உங்களுக்கு ஹை பிளட் பிரஷ்ஷர் ஆக்டும். பிறகு ஒண்டும் செய்யேலாது!
- செல் : (பயந்து) அப்ப மருந்துக்குச் சுகப்படாதா டொக்டர்?
- டாக் : மருந்து கொஞ்சம்தான் வேலை செய்யும். உங்களுடைய மனநிலை சமநிலையாய் இருக்கவேணும்!
- செல் : எப்பிடி சேர் இருக்கிறது?
- டாக் : அனாவசியமாக கவலைப்படக் கூடாது! வொறி பண்ணக் கூடாது! பதட்டப்படக் கூடாது, பயப்படக் கூடாது!
- செல் : அந்த மாதிரியெல்லாம் எப்பிடி டொக்டர் இருக்க முடியும்? அதுகும் இந்த நாட்களிலை?
- டாக் : அப்பிடி இருக்காட்டா பிரஷ்ஷர் ஏறும்! (சிரிக்கிறார்)
- செல் : எந்த நாளும் பயமாகத்தானே இருக்கு!
- டாக் : பயத்திலை ரண்டு வகை இருக்கு. ஒண்டு உண்மையா பயம். மற்றையது கற்பனைப் பயம். நாங்கள் இல்லாதது எல்லாத்தையும் கற்பனை பண்ணுறம். வீடு வளவு பொருள் பண்டம் எல்லாம் போப்போகுது. இந்த உலகமே அழியப் போகுது எண்டு கூடக் கற்பனை பண்ணுறம்! (சிரிக்கிறார்)
- செல் : அழிஞ்சு போனா, என்ன டொக்டர் செய்யிறது?
- டாக் : அழிஞ்சா அழிஞ்சு போகட்டன். நாங்களும் சேர்ந்து அழிஞ்சு போவம். (சிரிக்கிறார்) மிஸ்டர் செல்வராசா

- நாங்கள் கற்பனை பண்ணிப் பயப்பிடுற விசயங்கள் எத்தினையோ, பிறகு நடக்கிறதே இல்லை! நீங்கள் யோசிச்சுப் பாருங்கோ, உங்கடை வாழ்க்கைலை நடந்த அப்பிடி ஒரு சம்பவத்தை நினைச்சுப் பாருங்கோ!
- செல் : ஓம், டொக்டர், உள்ளது தான் டொக்டர்.
- குண : இவருக்குச் சரியான கவலை டொக்டர். எப்ப பாத்தாலும் எதைப் பற்றியாவது கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பர்!
- டாக் : ஏன் கவலைப்படுறியன்? பிள்ளையள் ஏதும் படிக்கமாட்டாமல் திரியுதுகளா? பொருள் பண்டம் அழிஞ்சு போச்சா?
- குண : பொருள் பண்டம் எல்லாம் அப்படியே இருக்கு. பிள்ளையள் மூத்தவள் பி.ஏ, பட்டம் எடுத்துட்டான். ரெண்டாம் மகன் பி.எஸ்.ஸி பட்டம் எடுக்கப்போறான். மகள் வாசிறிற்கை நுழையப் போறாள்.
- டாக் : அப்ப என்ன கவலை?
- குண : இவர் மற்றவேன்ரை பொருள் பண்டம் பற்றியும், மற்றவேன்ரை பிள்ளையள் பற்றியும் கவலைப்படுறார். சொல்லக் கேட்கிறார் இல்லை!
- டாக் : மற்றவேட்டை இருக்கிறதைப் பாத்துக் கவலைப் படுறதுக்கு ஒரு எல்லையே இல்லை, மிஸ்டர் செல்வராசா! எங்களிட்டை ஒரு லட்சம் இருந்தா, பத்து லட்சம் இல்லை எண்டு கவலைப்படலாம். பத்து லட்சம் இருந்தா, ஒரு கோடி இல்லையே எண்டு கவலைப்படலாம்! (சிரிக்கிறார்)
- குண : டாக்டர், எங்களிட்ட இருக்கிற சொத்துப்பத்து ஒரு கோடி பெறும்! அப்பவும் கவலைப்படுறார்.
- டாக் : இதுதான் போட்டி பொறாமை எண்ணுறது. மற்றவேட்டை இருக்கிறதை பாத்து நாங்கள் ஏங்கவும் கூடாது, பொறாமைப்படவும் கூடாது!
- குண : இவருக்கு போட்டா போட்டி! மற்றவையைப் பற்றி கதைக்கத் துவங்கினாரெண்டா களைச்சு மயக்கம் வருகுதெண்டு படுத்துடுவர்! பிறகு எழும்பவே மாட்டார்!
- செல் : நீ சும்மா இரு குணமணி.
- குண : பொறுங்கோ வியாதியை உள்ளது உள்ளபடி டொக்டருக்குச் சொன்னாத தான், அதுக்கேற்ற டிரிட்மென்ட் செய்வர்.
- டாக் : இப்பிடயே போனா, உங்களுக்கு உறாட் அட்டாக் மாரடைப்பு நோய் வந்துடும், மிஸ்டர் செல்வராசா!

செல் : (ஏங்கி) மாரடைப்பு வந்தா, ஆளே முடிஞ்சுபோமா?
 டாக் : மாரடைப்பு அப்பிடியே நீடிக்கவும் கூடும். வேதனை-
 தானே? ஆள் முடியவும் கூடும்.
 செல் : (ஏங்கி) ஹா..... அப்பிடியா!
 டாக் : பாரிசுவாதம் வரும். கையைக் காலை வாங்கும்!
 சில வேளை கோமாவும் வந்துடும். சலரோகத்தாலும்
 கோமா வரலாம்.
 செல் : எவ்வளவு காலம் டொக்டர்?
 டாக் : அதுக்கு கால எல்லை இல்லை. வரியக் கணக்-
 காகவும் கோமாவிலை கிடக்கலாம். அறிவு நினைவு
 இல்லாமல்
 செல் : (கவலையாக) அதிலும் பாக்க நான் கட்டுப்பாடா
 இருக்கிறன் டொக்டர்!
 டாக் : பொறாமைப்படாமல்! கவலைப்படாமல்! எரிச்சல்
 படாமல்! பதட்டப்படாமல்! பயப்படாமல் (சிரிக்கிறார்!)
 செல் : (கவலையாக) ஓம் டொக்டர் அப்பிடியே இருக்கிறன்!

காட்சி - 9

இடம் : சின்னத்தம்பி வீடு

சின்ன : பாக்கியம், பிள்ளை திவ்யாவை என்ன செய்வம்?
 சந்திரன் இஞ்சைதான் பாக்கச் சொல்லி எழுதியிருக்-
 கிறான்.
 பாக் : அப்ப இஞ்சையே பேசுங்கோவன்.
 சின்ன : இஞ்சை மாப்பிள்ளை எடுக்கிறதெண்டாப் பத்து லட்சம்
 இனாம் கேக்கிறாங்கள்!
 பாக் : இருக்குத்தானே? குடுப்பம். அவளுக்கெண்டுதானே
 தமயன்மார் அனுப்பினவங்கள்?
 சின்ன : கனடாவுக்கனுப்பினா உந்தப் பிரச்சனை இல்லை.
 இனாமும் இல்லை. போன உடனை கலியாணம்!
 பாக் : அப்ப அங்கை அனுப்பிவிடுவம். இஞ்சை இனாம்
 குடுக்கிற காசுக்கு அங்கை அனுப்பிவிடலாம்.
 சின்ன : திவ்யா படிக்கிறாளல்லோ?
 பாக் : படிச்ச முடிஞ்சதும் அனுப்புவம்.
 சின்ன : சரி அப்பிடியே செய்வம்.
 (திவ்யா வருகிறாள்)

திவ்யா : (வந்து) அப்பா, நான் வெளிநாடு போகேல்லை.
 பாக் : என்னடி திவ்யா, உலகமெல்லாம் வெளிநாடு வெளி-
 நாடு எண்டு பறக்குது. நீ போகேல்லை எண்ணூறாய்!
 (சிரிக்கிறாள்)
 திவ் : நான் படிக்கப்போறன்!
 பாக் : படிச்ச முடிச்சிட்டுப் போவன்.
 திவ் : படிச்ச முடிச்ச பிறகும் நான் போகேல்லை!
 சின்ன : ஏன் போகேல்லை?
 திவ் : அப்பா! கண் காணாத ஊருக்குப் போய், முன்பின்
 தெரியாத மாப்பிளையை நான் கட்டேல்லை!
 சின்ன : கொண்ணன் இந்திரன் கனடாவுக்கெல்லே இப்ப
 போயிருக்கிறான்? அவனுக்கு நாட்டைத் தெரியும்.
 மாப்பிள்ளையையும் தெரியும்.
 திவ் : இஞ்சை ஊர்-தேசம், உற்றார் உறவினர் எல்லாரையும்
 விட்டுவிட்டு, அங்கை போகட்டா? நான் போகேல்லை!
 பாக் : உந்தச் சொந்தக்காரர், சிநேகிதர் எல்லாரையும்
 அங்கை தேடலாமடி.
 சின்ன : முழு யாழ்ப்பாணமுமே கனடாவிலைதானே நிக்குது
 இப்ப! (சிரிக்கிறார்)
 திவ் : அங்கை சந்தோசம் இல்லையாம். ரண்டு அண்ணைய-
 வையும் எழுதினவை.
 சின்ன : அவங்கள் சும்மா எழுதுவங்கள் பிள்ளை. நீ உதை
 நம்பாதை!
 திவ் : அப்பா, அம்மா, உங்களை விட்டுட்டு நான் போகமாட்டன்!
 பாக் : எங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதை பிள்ளை. நாங்கள்
 ஆளை ஆள் பாத்துக் கொள்ளும்.
 திவ் : அம்மா! ஓராள் இல்லாக் காலத்திலை.....?
 சின்ன : அதென்னவோ பிறகு பாப்பம்.
 பாக் : அப்ப நீங்கள் கூப்பிடுங்கோவன் எங்களை.(சிரிக்கிறாள்)
 திவ் : அம்மா அந்நிய நாட்டிலை உதவியும் இல்லை
 பாக் : இஞ்சையும் எங்களுக்குப் பிறகு, யார் உதவி
 உனக்கு? அங்கை சகோதரங்களாவது இருக்கு.
 திவ் : சரி நான் கனடாவுக்குப் போறன், ஏன் வீணாப்
 படிச்சக் கஸ்டப்படுவான்? இப்பவே போறன்!
 சின்ன : நான் உடனடியாக ஆயத்தங்களைச் செய்கிறன்.

காட்சி - 10

இடம் : செல்வராசா வீடு

- செல் : சின்னத்தம்பியும் பாக்கியமும் மகள் திவ்யாவுக்கு இஞ்சைதான் கலியாணம் செய்வினம், என்ன?
- குண : ஓம், ஓம்.
- செல் : தமையன்மார் காசு அனுப்புவங்கள்.
- குண : திவ்யாவைப் பற்றி ஏன் இப்ப பேசுறியள்? அவள் படிக்கிறாளல்லா கம்பசிலை? எங்கடை பிள்ளை சுஜாந்தினியும் அவளும் ஒண்டாப் படிக்கினம்.
- செல் : அல்லது திவ்யாவை அனுப்பிவிடுவீனமோ?
- குண : பொடியங்கள் படிக்கேல்லை. இவளையாவது படிப்பிப்பினம்.
- செல் : குணமணி, இந்தக் காலத்திலை பெட்டையளுக்கு இஞ்சை கலியாணம் செய்யிறதெண்டாப், பத்து லட்சம் வேணும். ஆரிட்டை இருக்கு பத்து லட்சம்? சின்னத்தம்பி மாதிரி வெளிநாட்டு உழைப்புக்காறரிட்டைத்தான் இருக்கு!
- குண : நீங்கள் இப்ப ஏன் அவேன்ரை கதையை இழுக்கிறியள்?
- செல் : மூண்டு பொடியன், வெளிநாட்டிலை உழைக்கிறாங்கள்!
- குண : எங்கடை மூத்தவன் குமார் படிச்ச உத்தியோகம் ஆகிவிட்டான். ஜெகன் பி.எஸ்.ஸி. பாஸ்பண்ணீட்டான். சுஜாந்தினி கம்பசிலை படிக்கிறாள். அதுகளைப் பற்றிப் பேசுங்கோ!
- செல் : உழைக்குதுகள் எண்டு சொல்லுறன்.
- குண : எங்களிட்டை உந்தப்பொருள் பண்டம் இருக்கு.
- செல் : குணமணி, இது இருக்கு, அது வளருதல்லே? பெருகது!
- குண : (கண்டிப்பாக) அங்கலாய்காதேங்கோ! பொறாமைப் படாதேங்கோ! மற்றவேன்ரை கதை பேசாதேங்கோ!
- செல் : சும்மா பேசக்கூடாதே அப்பா?
- குண : இல்லை, டாக்குத்தர் என்ன சொன்னவர்? சின்னத்தம்பி அண்ணை வாறார்
- செல் : வா, வா சின்னத்தம்பி. என்ன விசேசம்?
- சின்ன : செல்வராசா அண்ணை, நான் உங்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்ல வந்தனான்.
- குண : என்னண்ணை சொல்லுங்கோ!

- சின்ன : மகள் திவ்யாவையும் நான் கடனாவுக்கு அனுப்பப் போறன். நாளைக்கு வெளிக்கிடுறம் கொழும்புக்கு.
- குண : அப்பிடயா? அப்ப உங்களோடை ஒருத்தரும் இல்லை?
- செல் : அப்ப எல்லாப் பிள்ளையளும் போய் உழைக்கப் போகுது?
- சின்ன : இல்லை அண்ணை, இவள் கலியாணம் கட்டப் போறாள்! (சிரிக்கிறார்)
- செல் : இஞ்சை எண்டாப் பத்து லட்சம். அங்கை போய்க் காசில்லாமல் கட்டப் போறாள்!
- சின்ன : இல்லை, தமையன்மார் காசு குடுக்கிறாங்கள்.
- செல் : (வேதனையுடன்) ஓ, ஓ! எனக்கென்னவோ செய்யுது!
- குண : (பதறி) என்ன செய்யுது?
- சின்ன : (அனுதாபத்துடன்) செல்வராசா அண்ணை! என்ன செய்யுது?
- செல் : (வேதனையுடன்) நெஞ்சு வலிக்குது, ஆ... ஆ...
- குண : (பதறி தழுதழுத்து) விழப்போறார்! விழப்போறார்!
- செல் : ஆ..... ஆ..... (விழுகிறார்)
- குண : (பதறி) விழுந்துட்டார்! சின்னத்தம்பி அண்ணை பிடிச்சுத் தூக்குங்கோ! பக்குவமாய்! (தூக்கி கட்டிலில் வளத்துகிறார்கள்)
- சின்ன : செல்வராசா அண்ணை! என்ன செய்யுது?
- செல் : (வேதனையுடன்) ஆ! ஆ! நெஞ்சு வலிக்குது! (பதறி) ஆ.... ஆ.....! வலிக்குது!
- குண : கார் பிடிச்சாருங்கோ அண்ணை, டாக்குத்தரிட்டைப் கூட்டிட்டுப் போவம்!
- சின்ன : சரி, இதோ வாறன்! (ஓடுகிறார்)
- குண : வேர்க்குது! விசக்கூறன். பொறுங்கோ! கார் வரும், டாக்குத்தரிட்டைப் போவம்!
- செல் : நெஞ்சு வலிக்குது! ஆ! ஆ! வலிக்குது! (செல்வராசா வேதனையில் கத்தும் சத்தம் தேய்ந்து கொண்டே போகிறது)

இலங்கை வானொலி

29-01-2000

பொறாமை நாடகத்தின் விளக்கம்

இலங்கையில் ஈழப் போர் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து தமிழ் மக்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லத் துவங்கினர் அகதிகளாக. அப்படியாகச் சென்ற லட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் உலகின் பல நாடுகளில் குடியேறி வாழ்கின்றனர். சிலர், அங்கேயே உழைத்து அங்கேயே செலவழிக்கின்றனர். சிலர் இங்குள்ள உறவினருக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் கசிய விடுகின்றனர்.

அது இங்கே பெருந் தொகையாக வருகின்றது. அதனால் நாட்டு மக்கள், குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வில் பெரிய சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

ஏழைகளாக இருந்த பலர் திடீரென்று செல்வந்தராயினர். பழைய செல்வந்தர்கள் அப்படியே இருக்கப், புதுப் பணக்காரர்கள் அவர்களை மிஞ்சி விட்டனர். சில சாதாரண செல்வந்தர்கள் பெரும் பணக்காரராயினர். அதனால் பல சமூக மாற்றங்களும் ஏற்பட்டன.

செல்வத்துடன் சேர்ந்து போட்டி பொறாமைகளும் வளர்ந்தன. அந்தச் சமூக மாற்றங்களுக்குக் குறியீடாக நிற்பவை இந்த நாடகத்தில் வருகின்ற இரண்டு குடும்பங்களும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் சமூக மாற்றங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற நாடகம்.

பொறாமைகளிலும் எத்தனை வகை! சகோதரங்கள் மீது, உறவினர்களுக்குக் கிடையில், அயலவர்களுக்குள், இனங்களுக்கிடையில், நாடுகளுக்கிடையில் ... உங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன, நான் என்ன சொல்வது?

இல்லாதவன் உள்ளவனைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுவது இயற்கை. தம்மிடம் எல்லாம் இருந்தும், மற்றவன் முன்னேறுகிறானே என்று வயித்தெரிச்சல்படும் ஜென்மங்களும் இருக்கின்றன.

“சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி” என்றார் வள்ளுவர். பொறாமையும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லிதான். நாம்

ஒருவர் மீது பொறாமைப்பட்டால், அந்தப் பொறாமை அவரை ஒன்றும் செய்யாது. இலக்கை தாக்காமல், இரண்டு மடங்கு பலத்துடன் திரும்பி வந்து, பொறாமை கொண்டவரையே தாக்கும். இந்தக் கருத்தை வாழ்ந்து காட்டுகிறார் இந்த நாடகத்தின் கதாநாயகனான செல்வராசா.

கஷ்டப்பட்டு, முன்னேறுகின்ற சின்னத்தம்பி குடும்பமே நாடக ரசிகர்களது அனுதாபத்தைப் பெறுகிறது. செல்வராசாவைத் திருத்தப் பாடுபடும் அவரது மனைவி குணமணியும் புத்திமதி கூறும் டாக்டரும் கூட நாடக ரசிகர்களால் விரும்பப்படுவர். செல்வராசா மட்டுமே வெறுப்புக்குள்ளாகிறார். அவர் ஒரு அசாதாரணமான மனிதரல்ல. அவரைப் போன்ற மனிதர்களைச் சமூகத்தில் எங்கும் சந்திக்கலாம். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலுமே காணலாம். தான் பொறாமைப்படுவது தனக்கே தெரியாமல், மற்றவர்களது புத்திமதிகளையும் கேளாமல், பொறாமைப்பட்டு, பிறகு நோய்வாய்ப்பட்டு, இறுதியில் அழிந்து போகிற பொழுது ‘ஐயோ பாவம்!’ என்று நேயர்கள் அவருக்காகவும் அனுதாபப்படுவர். நாடகம் முழுவதிலும் அப்பாத்திரம் படிப்படியாக வளர்ந்து செல்கிறது. இதுதான் பாத்திர வார்ப்பு என்பது.

செல்வராசா கொண்ட பொறாமை அவரது உள்ளத்தில் உள்ள ஒரு உணர்ச்சி. அதை நாங்கள் காண முடியாது. அருவமான அந்த உணர்ச்சிக்கு உருவம் தருகிறது சின்னத்தம்பி குடும்பம் கட்டும் வீடு. இதில் வீடு ஒரு படிமம். வீடு வளர வளர, அவரது பொறாமையும் வளர்கிறது. அதே நேரத்தில் அந்த வீடே, சின்னத்தம்பி குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும் அடையாளமாக நிற்கிறது.

இது ஒரு உளவியல் நாடகமுமாகும். டாக்டர் சொல்பவை எல்லாம் உளவியல் கருத்துக்களே! குணமணியும் அவற்றைத் திருப்பிச் சொல்கிறாள். வையத்தில் மனோரீதியாக நலமாக வாழ்வதற்கு வழி காட்டுகிறது!

நாடகம்

மழை வெள்ளம்

பாத்திரங்கள்

1. கனகசுந்தரம் வளவுக்காரன்
2. பொன்னம்மா அவரது மனைவி
3. கிராமத் தலைமைக்காரன் (Village Headman) கிராம விதானையார்
4. சிவலிங்கம், கணேசு, மணியம், செல்லம் இன்னும் பலர்.

கதை நிகழும் காலம் : ஒருநாள், சீல மணித்தியாலங்கள்.
இந்த நாடகத்தில் எத்தனை பேரும் நடிக்கலாம்.

காட்சி - I

இடம் : கணேசுவின் மண் வீடு.

மழை பெய்கிறது, குளிர் காற்று வீசுகிறது,
முழங்குகிறது, மின்னுகிறது.

(சிவா வருகிறான்)

- கணேசு** : என்ன சிவா சரியான மழை. மூண்டு நாளாய் பெய்யுது!
- சிவா** : கணேசு வளவு வாய்க்காலெல்லாம் வெள்ளம், சரியான குளிர்!
- கணேசு** : மூண்டு நாளாய் மழை பெய்தா, வெள்ளம் வராமல் என்ன செய்யும்?
- சிவா** : கணேசு, எங்க வீட்டுக்கை வெள்ளம் பூந்துட்டுது!
- கணேசு** : எங்க வீட்டுக்கையும் தான்ரா சிவா. இப்ப ரெண்டு நாளாய் சமையல் சாப்பாடே இல்லை!
- சிவா** : பக்கத்திலை பரமசிவம் விட்டிலை சமைச்சுநாங்கள். இப்ப அதுக்கையும் வெள்ளம் பூந்திருக்கும்.
- கணேசு** : சிவா, எல்லாரும் சிவபட்டினி!!
- மணியம்** : (வந்து) எங்க வீட்டிலும் பட்டினி!
- செல்லம்** : (வந்து) குழந்தை குஞ்செல்லாம் பசீலை அழுதுகள், அதுகளைப் பாக்கத்தான் பரிதாபமாய் இருக்கு!

- கணேசு** : இப்பிடியே வெள்ளம் நிண்டா, மண் வீடுகள் எல்லாம் விழுந்துடுமடா!
- மணியம்** : முதல்லை வீடுகளைப் காப்பாற்ற வேணும்!
- சிவா** : தியாகுவின்ரை வீடும், பவளத்தின்ரை வீடும் விழுந்துட்டுதுகள். எல்லா வீடும் விழுந்தா, எல்லாரும் மழேலும் வெள்ளத்திலும்!
- செல்லம்** : (தழுதழுத்து) சனம் பட்டினிலை சாகப் போகுது!
- மணி** : முதல்லை வெள்ளத்தை வெட்டிவிடவேணும்.
- சிவா** : எல்லாரும் மண்ணைப் போட்டு வேலியை உயர்த்தீட்டினம். வாய்க்கால்கள் தூர்ந்து போச்சு.
- கணேசு** : கனகசுந்தரத்தின்ரை வளவுக்காலை தான் வெட்டிவிடவேணும். அங்காலை வயல் வெளி, தண்ணிகெதியா ஓடும்.
- சிவா** : முந்தி அதிலை ஒரு வாய்க்கால் இருந்தது, கணேசு. அவர் அதை மூடி வேலியும் அடைச்சிட்டார்.
- கணேசு** : அப்ப போய்க் கேப்பமா அவரை?
- மணி** : அந்தாள் விடாது. அடாத்தா வாய்க்காலை மூடி அடைச்ச மனிசன், அதை வெட்டி விடுதே?
- கனகம்** : கேட்டுப் பாப்பம் அண்ணை, வெள்ளத்துக்கை நிக்கிறம்.
- கணேசு** : விடாட்டா சண்டை பிடிச்சு வெட்டுறதுதான். இல்லாட்டா வீடெல்லாம் விழுந்துவிடுமே!
- செல்லம்** : சண்டை வேண்டாம்! சண்டை வேண்டாம்!
- சிவா** : சண்டைக்குப் போனா பொலிஸ் வரும். நாங்கள் முதல்லை சமாதானமாகக் கேட்டுப் பாப்பம்.
- கணேசு** : தனியப் போகக்கூடாதா, சிவலிங்கம் நாலைஞ்சு பேரா போகவேணும். நடராசா, குலம், மார்க்கண்டு, ஆறுமுகம் எல்லாரையும் கூட்டிட்டுப் போவம்.
- மணி** : எல்லாரும் மழேக்கை குந்திக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறாங்கள். கூப்பிட்ட உடனை வருவங்கள். (கூப்பிடுகிறான்) நடா, குலம், மார்க்கண்டு, ஆறுமுகம், ராசா வாருங்கோ! (ஆட்கள் ஓடி வருகிறார்கள்)
- கணேசு** : வாருங்கோ போய்க் கனகசுந்தரத்திட்டை கேப்பம், வெள்ளம் வெட்டி விடப்போறம் எண்டு. (ஓம் ஓம் என்று சத்தங்கள், வேகமாகப் போகிறார்கள்)

காட்சி - 2

இடம் : கனகசுந்தரம் வீடு

மழை பெய்து கொண்டே இருக்கிறது.

(மணியம், சீவா, கணேசு, செல்லம் இன்னும் பலரும் வருகிறார்கள்)

- சீவா : கனகசுந்தரம் ஐயா!
- கணேசு : கனகசுந்தரம் ஐயா!
- கனகசுந்தரம் : (வந்து) ஆர் கூப்பிடுறது? ஓ சீவா, ஆறுமுகம், கணேசு, என்ன கூட்டமாய் வந்து நிக்கிறியள்?
- சீவா : மழை வெள்ளம் ஐயா!
- கனக : மழை பெய்தா, வெள்ளம் வரும் தானே? (சிரிக்கிறார்)
- கணேசு : வெள்ளம் வீடுகளுக்கை பூந்துட்டுது!
- செல்லம் : குந்தி இருக்கவும் இடமில்லை ஐயா!
- கனக : அட்டா! அப்ப போய், உயரமான இடத்திலை இருங்கோ!
- செல்லம் : சமையல் சாப்பாடு ஒண்டும் இல்லை! எல்லாரும் சிவ பட்டினி!
- கனக : வீட்டுக்கை வெள்ளம் பூந்தா, எப்படிச் சமைக்கிறது? சமைக்காட்டா எப்பிடிச் சாப்பிடுறது? (சிரிக்கிறார்)
- செல்லம் : குழந்தை குஞ்செல்லம் பட்டினி ஐயா!
- கனக : வெள்ளம் வத்தச் சமைக்கலாம்.
- மணியம் : வீடுகள் எல்லாம் விழப்போகுதுகள்!
(முழங்குகின்றது எல்லோரும் நடுங்குகின்றனர்)
- கனக : சீச்சீ! சீவா அப்பிடி விழாதுகள். நீ பயப்பிடாதை!
- கணேசு : விழும் ஐயா! எல்லாம் மண் வீடுகள்!
- செல்லம் : வீடுகள் விழுந்துட்டா, நாங்கள் பிள்ளை குட்டிய-ளோடை எங்கை போறது? (அழுகிறாள்)
- கனக : அதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது!
- மணியம் : வீடுகள் வெள்ளத்தோடை போயிடும். நாங்கள் போக இடமில்லை!
- கணேசு : வெள்ளத்தை வெட்டி விட்டா, வீடுகள் விழாது!
- கனக : நல்லாச் சொன்னாய் கணேஸ்! வெள்ளத்தை வெட்டி-விட்டா வீடுகள் விழாது! (சிரித்து) அப்ப வெட்டி விடுறதுக்கு இஞ்சை ஏன் வந்தனீங்கள்?
- கணேசு : உங்கடை வளவுக்காலையான் வெட்டி விட வேணும்!

- கனக : என்றை வளவுக்காலையோ? நான் விடன்!
- செல்லம் : ஏனையா வெட்டி விட்டா என்ன?
- கனக : என்றை வளவின் பசளை, மண் எல்லாம் அள்ளுப்-பட்டு ஓடும்!
- செல்லம் : இஞ்சை சனமே அள்ளுப்படுது! நீங்கள் மண் அள்ளுப்படுது எண்டு கவலைப்படுறியள்!
- சீவா : வெட்டி விட்டா, அங்காலை வயல்வெளி, தண்ணி ஓடும்!
- கனக : தண்ணி ஓடும், ஆனா நான் ஓட விடன்!
- கணேசு : முந்தி இதாலை ஒரு வாய்க்கால் போனது
- கனக : வாய்க்காலும் போகேல்லை, பொய்க்காலும் போ-கேல்லை, தண்ணியும் போகேல்லை! இப்ப நீங்கள் போங்கோ இந்த இடத்தாலை!
- சீவா : நீங்கள் அதை மூடி வேலியும் போட்டுட்டியள்!
- கனக : நான் ஒண்டையும் மூடேல்லை. என்றை வளவுக்கு நான் வேலி அடைச்சன்!
- செல்லம் : வீடுகள் விழப்போகுது! குழந்தை குஞ்செல்லம் சாப்பாடில்லாமல் கிடந்து கத்தாதுகள்! கருணை கூருங்கோ ஐயா!
- கனக : கருணை கூர்ந்தா, என்றை வளவு போச்சு! அதுக்-காலை வெள்ளம் வெட்டிவிட நான் விடமாட்டன்! வீண் கதை வேண்டாம். போங்கோ!
- சீவா : நாங்கள் போகமாட்டம்!
- கனக : அப்ப மழைக்கை நிலலுங்கோ! (சிரிக்கிறார்)
- கணேசு : சனம் சாகுது, இந்தாள் சிரிக்குது!
- கனக : ஆர் செத்தா எனக்கென்ன?
- சீவா : முட்டாள் கதை பேசுறாய்! நீ ஒரு மனிசனே?
- கனக : பிள்ளை என்ன மனிசியே? (சிரித்து) ஒமுட்டாள் கதைதான்! என்ன செய்வாய்?
- மணியம் : வாய்க்காலை வெட்டி விட்டா என்ன செய்வாய்?
- கனக : எங்கை வெட்டுங்கோ பாப்பம்!
- ஒருகுரல் : ஆளையே வெட்டிடுவம்!
- கணேசு : (கோபமாக) வெட்டுங்கோடா எல்லாரும் வேலியை-யும் வாய்க்காலையும்!
- பலகுரல்கள் : வாருங்கோடா! வெட்டுங்கோடா!
- சீவா : பொறு கணேசு! பொறுங்கோ! பொறுங்கோ!

(உள்ளே இருந்து பொன்னம்மா கணவனை அழைக்கிறாள்)
பொன்னம்மா : இஞ்சை ஒருக்கா வந்துட்டுப் போங்கோ!
 (கனகசந்திரம் போய் உள்ளே நின்று)
கனக : என்ன பொன்னம்மா என்ன?
பொன் : வாய்க்காலை வெட்ட விடுங்கோ, வெள்ளம் ஓட்டும்!
கனக : பொன்னம்மா உனக்கு ஒண்டும் தெரியாது! நீ பேசாமல் இரு!
பொன் : அதுகள் பசி பட்டினி எண்டு சொல்லுதுகள், வீடுகள் விழப்போகுது எண்டு சொல்லுதுகள்.....
கனக : விழுந்தா எனக்கென்ன?
பொன் : அதுகள் பாவங்களல்லே? மனிசரல்லே?
கனக : நானும் மனிசரல்லே? அதை நீ மறந்து போனாய்! (சிரிக்கிறார்)
பொன் : அதை மறக்காததிலைதான் சொல்லுறன், விடுங்கோ!
கனக : பொன்னம்மா உனக்கு உதுகள் விளங்காது. நீ இதிலை தலையிடாதை!
பொன் : முந்தி உதிலை ஒரு வாய்க்கால் இருந்ததுதானே?
கனக : என்ன குந்தி இருந்ததே? இருந்ததை நீ கண்டனியே?
பொன் : நீங்கள்தானே புளுகினீங்கள், வாய்க்காலை முடி வேலியும் போட்டுட்டன், காப்பரப்பு கூட்டுதெண்டு!
கனக : நீ சந்தீலை முடிச்சவிட்டு, என்னை அவங்களிட்டைக் காட்டிக் குடாதை! இதுதான் சொல்லுறது பெண் புத்தி பேப்புத்தி எண்டு! பேசாமல் இரு!
பொன் : ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும், எண்டு ஒரு பழமொழியே இருக்கு! (கவலையாக) நீங்கள் ஓராள், அவங்கள் கனபேர்! கொளுவாதேங்கோ!
கனக : உந்தப் பழமொழியெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்! ஒருதனுக்கு இழுத்துவிட்டனெண்டா, எல்லோரும் பறந்துடுவங்கள்! (அட்டகாசமாகச் சிரிக்கிறார்)
பொன் : (கவலையாக) ஆரிட்டையும் அடிகிடி வாங்கீடாதேங்கோ!
கனக : நான் அடிவாங்கினா நீ வாவன், என்னை போட! (சிரித்துக் கொண்டு போகிறார்) பயங்காட்டுறாவாம், பயம்! தம்பியவை! நான் விடமாட்டன். நீங்கள் போய்ச் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ!
கணேச : நாங்கள் போய்ச் செய்யேல்லை. இப்ப இதிலை செய்வம்!

மணியம் : வேண்டாம் கணேச, நாங்கள் பொலிசுக்குப் போவம்.
கணேச : அண்ணை, பொலிஸ் இப்ப உடனை வராது. அதுக்கிடேலை வீடுகள் விழுந்திடும்! பிறகு பொலிஸ் வந்து என்ன சுகம்?
சீவா : அப்ப வாருங்கோ கிராம விதானையாரிட்டைப் போவம்.
மணியம் : சரி விதானையார் வீட்டை போவம்! (போகிறார்கள்)
கனகு : பாத்தியே பொன்னம்மா பயந்துட்டாங்கள், ஓடுறாங்கள்! (அட்டகாசமாக சிரிக்கிறார்)

காட்சி - 3

இடம் : கிராமத்தலைமைக்காரன் (விதானையார்) வீடு.
 (மக்கள் ஓடி வருகிறார்கள்)

சீவா : விதானையார் ஐயா!
கணேச : விதானையார் ஐயா!
கிராம : (வந்து) ஓ, சீவா, கணேஸ், என்ன கொட்டும் மழைக்கே கூட்டமாய் வந்து நிக்கிறியள்?
சீவா : மழையாலைதான் ஐயா வந்து நிக்கிறம்.
கிராம : இருங்கோ, இருங்கோ! என்ன விசேசம்?
கணேஸ் : எங்கடை பக்கமெல்லாம் சரியான வெள்ளம். வீடுகளுக்கை தண்ணி பூந்துட்டுது! சமைச்சுச் சாப்பிடவும் முடியேல்லை!
செல்லம் : பிள்ளை குட்டி எல்லாம் பசீலை அழுகுது ஐயா!
கிராம : வெட்டி விடவேண்டியதுதானே வெள்ளத்தை?
மணி : வாய்க்கால் எல்லாம் தூர்ந்து போச்சு!
கிராம : எல்லாருமாச் சேர்ந்து வெட்ட வேண்டியதுதானே வாய்க்காலை?
கணேச : கனகசந்திரத்தின்ரை வளவுக்குப் பக்கத்திலைதான் வாய்க்கால் போனது. அவர் அதை மண்போட்டு முடி, தன்ரை வளவோடை சேத்து வேலி போட்டுட்டார். வெட்ட விடுறாரில்லை!
கிராம : என்ன சொல்லுறார்?
சீவா : அதிலை வாய்க்காலே இருக்கேல்லையாம்!
கணேச : மண்ணைப் போட்டு முடிட்டு, கதை விடுறார்.

- கிராம** : வாய்க்கால் இருந்ததா இல்லையா எண்டதைப் பிறகு பார்க்கலாம். இப்ப மனிதாபிமான உணர்விலை, வெள்ளத்தை ஓட விடலாம்தானே?
- மணி** : அந்தாளுக்கு அந்த உணர்வே இல்லை! வெள்ளம் ஓடினா தன்னை வளவில் மண் பசளை எல்லாம் கழுவுப்பட்டு ஓடிடுமாம்.
- மணி** : வெள்ளம் இப்படியே நிண்டா, எங்கடை வீடுகள் எல்லாம் விழுந்திடும்!
- சீவா** : வீடுகள் விழுந்தா நாங்கள் எங்கே போறது? பெண்சாதி பிள்ளையளோடை.
- செல்லம்** : எல்லாரும் வெள்ளத்துக்கை. நீங்கள் தான் காப்பாற்ற வேணும் விதானையார் ஐயா! (அழுகிறாள்)
- செல்லம்** : ரோம் நகரம் பற்றி எரியேக்கை ஆரோ ஒரு மன்னன் பிடில் வாசிச்சுக் கொண்டிருந்தானாம்! சனமெல்லாம் வெள்ளத்துக்கை நிக்குது. இந்தாள் சட்டம் பேசுது! (சிரிக்கிறார்)
- செல்லம்** : ஆயிரம் சனம் வெள்ளத்துக்கை! (முழங்குகின்றது எல்லோரும் நடுங்குகின்றார்)
- கிராம** : சரி, நானும் வாறன். வாருங்கோ போய்ப் பாப்பம். (எல்லோரும் போகிறார்கள்)

காட்சி - 4

இடம் : கனகசுந்தரம் வீடு

(கிராம விதானையாரும் பொதுமக்களும் வருகிறார்கள்)

- கிராம** : என்ன கனகசுந்தரம் அண்ணை! இவ்வளவு மழேக்கையும் வெள்ளத்துக்கையும் சனம் நிக்குது. நீ என்ன சொல்லுறாய்?
- கனக** : ஆரும் எங்கையும் நிக்கட்டும் விதானையார்! என்றை வளவுக்காலை வாய்க்கால் வெட்ட விடமாட்டன்!
- கிராம** : முந்தி இதாலை ஒரு வாய்க்கால் ஓடினதாம்.
- கனக** : இல்லை, இல்லை. இதிலை ஒரு வாய்க்காலும் இருக்கேல்லை!
- மணி** : முந்தி ஒரு வாய்க்கால் இருந்தது. இவர் மூட்டார்!
- கனக** : வாய்க்காலும் இல்லை, பொய்க்காலும் இல்லை!
- கிராம** : வாய்க்கால் இருந்தது, எனக்குத் தெரியும்!

- கனக** : விதானையார், அப்ப கிராமக்கொட்டுப் போய், ஊரின்-ரை வரைபடத்தை எடுத்தாருங்கோ. நான் விடன்!
- கிராம** : படத்தைப் பிறகு பாப்பம். இப்ப சனம் வெள்ளத்திலை மிதக்குது! வெள்ளத்தை ஓடவிடு!
- செல்லம்** : சனம் மூண்டு நாளாச் சாப்பாடு தண்ணி இல்லாமல் நிக்குது!
- சீவா** : வீடுகள் எல்லாம் வெள்ளத்திலை விழப்போகுது!
- செல்லம்** : குழந்தையள் கத்தாது பசீலை!
- கிராம** : கனகசுந்தரம் மனிதாபிமான உணர்விலை வெள்ளத்தை ஓட விடு!
- கனக** : விதானையார், நான் எந்த உணர்விலும் விடமாட்டன். (முழங்குகின்றது எல்லோரும் நடுங்குகின்றார்)
- சீவா** : அந்தாள் சரியான மரம்! மாடு!
- கணேசு** : ராட்சதன்! ஈவிரக்கம் இல்லை!
- கனக** : சீவா, கணேசு, கண்டபடி பேசவேண்டாம்!
- மணி** : பேசினா, என்ன செய்து போடுவாய்?
- கிராம** : சீவா, கணேசு பொறுங்கோ! பொறுங்கோ! கனக-சுந்தரம் அண்ணை! கடைசி முறையா மரியாதையாய் தயவாக் கேக்கிறன். விடப்போறியளா இல்லையா?
- கனக** : நானும் கடைசி முறையாகச் சொல்லுறன், விடமாட்டன்! விட்டா என்றை வளவுப் பசளை, மண் எல்லாத்தையும் வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போயிடும்!
- கிராம** : உன்னை மண்ணை அள்ளிக் கொண்டு போயிடும் எண்டு அழுகிறாய்! இஞ்சை மண் வீடுகளை வெள்ளம் அள்ளப்போகுது!
- கனக** : விழட்டன், விழுந்தா எனக்கென்ன? (சிரிக்கிறார்)
- கிராம** : ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை! இப்ப இந்த வாய்க்காலை இவை வெட்டினா, என்ன செய்வாய்?
- கனக** : அந்தக் கெட்டித்தனத்தையும் பாப்பம்!
- சீவா** : (உற்சாகமாய்) அப்படியெண்டாச் சொல்லுங்கோ ஐயா, கத்தி, கோடலி, மண்வெட்டி எல்லாம் றெடியாய் இருக்கு! ஒரு நிமிசத்திலை வெட்டி எறிஞ்சுடுறம்!
- பொன்** : (வந்து) நீங்கள் இஞ்சை வாருங்கோ!
- கனக** : பொன்னம்மா! நீ இதுக்கை வராதை! நான் குறுக்கை நிண்டு மறிப்பன்!
- கணேசு** : குறுக்கை நிண்டா ஆளையும் வெட்டி எறிஞ்சுடுவம்!
- பொன்** : (இரந்து) ஐயோ! வாருங்கோ!

கிராம : கணேசு, சிவா, ஆறுமுகம் பொறுங்கோ! பொறுங்கோ! கனகசுந்தரம்! ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்! எண்டு நீ கேள்விப்படெல்லையே?

தரும : நான் உப்பிடி ஆயிரம் பழமொழி கேள்விப்பட்டனான்! (சிரிக்கிறார்)

கிராம : நீ ஓராள். இஞ்சாலை நூறு பேர்! அவேன்ரை உயிரைக் காப்பாற்ற எதையும் செய்யுங்கோ எண்டு சொல்லீடுவன்!

தரும : அப்பிடிச் சொல்ல உங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை!

பொன் : அதிகாரத்தைப் பிறகு பாப்பம். இப்ப அடிக்கப் போறாங்கள்! தாங்குவியளே? வாருங்கோ!

கணேசு : அப்ப சரியோ ஐயா?

சீவா : வெட்டுறம் ஐயா!

கிராம : அதிகாரத்தைப் பிறகு பாப்பம். சிவா, கணேசு, ராசு ஆளுக்கு ஒண்டும் செய்யாதேங்கோ! உங்களுடைய வீடு, வாசல், பொருள் பண்டத்தைக் காப்பாற்ற நீங்கள் வெள்ளத்தை வெட்டிவிடுங்கோ! (கனகசுந்தரம் கிட்டப்போய் பொல்லை ஓங்குகிறார்)

கனக : தொட்டாப் போடுவன் தலேலை!

சீவா : தம்பியவை வெட்டுங்கோடா எல்லாரும்!

கணேசு : பொல்லை ஓங்குகிறோ? இந்தா!

(அடிக்கிறான், பொல்லு போய் விழுகிறது)

கனக : (கத்துகிறார்) அடிச்சுட்டான்! பொல்லாலை அடிச்சுட்டான்!

மணி : இந்தா நீயும் போ அங்காலை!

(தள்ளிவிட கனகசுந்தரம் விழுகிறார். வாய்க்கால் வெட்டப்படுகிறது. தண்ணீர் ஓடுகிறது)

கனக : (வேதனையுடன்) ஐயோ! தள்ளி விழுத்தீட்டான்! குண்டி போச்சு! நாரி முறிஞ்சு போச்சு! நான் வெள்ளத்துக்கை கிடக்கிறன்! சேத்துக்கை கிடக்கிறன்! ஆ!..... ஆ!

கிராம : எழும்பி வீட்டை போம்!

கனக : ஐயோ! எழும்ப முடியெல்லையே! நாரி முறிஞ்சு போச்சு!

கிராம : சரி கையைப் பிடியும். இந்தா வீட்டை போம்.

(கிராம விதானையார் கனகசுந்தரத்தின் கையைப் பிடித்துத் தூக்கி விடுகிறார். அவர் எழுந்து போகிறார் வேலி மண் வெட்டும் சத்தம், தண்ணீர் ஓடும் சத்தம் கேட்கின்றன)

சீவா : (மகிழ்ச்சியாக) வெள்ளம் ஓடுது! எங்கடை வீடுகளும் தப்பீட்டுது! தப்பீட்டுது!

கணேசு : (உற்சாகமாக) எங்கடை பெண்சாதி பிள்ளையள் தப்பீட்டுது! நாங்கள் இனி வீடுகளிலை இருப்பம்! வீடுகளிலை குடியிருப்பம்! (வெள்ளம் ஓடும் சத்தம், மக்கள் ஆரவாரம் செய்கின்றனர்)

காட்சி - 5

இடம் : கனகசுந்தரம் வீடு

(பொன்னம்மா கணவனுக்கு எண்ணை பூசுகிறாள்)

கனக : (வேதனையில் கத்துகிறார்) ஐயோ தள்ளி விழுத்திப் போட்டாங்கள்!

பொன் : அந்த விதானையார் இல்லாட்டா, நீங்களும் வெள்ளத்தோடை போயிருப்பியள்!

கனக : ஓம் பொன்னம்மா, எழும்ப முடியெல்லை! அந்தாள்-தான் தூக்கி விட்டது. ஆ!..... ஊ!.....

பொன் : பொறுங்கோ! நொந்த இடங்களுக்கு நோ எண்ணெய் பூசிவீடுறன். எங்கை? எதிலை நோகுது? (பொன்னம்மா கணவனுக்கு எண்ணை பூசுகிறாள்)

கனக : உதிலை தான்! மேலை, மேலை, ஆ!.... ஊ!....

பொன் : ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும் எண்டு சொன்னான்!

கனக : ஓம்பா சொன்னனி! அவங்கள் வேலியையும் வெட்டி விட்டுட்டாங்கள்! அதுகும் வேரோடை போட்டுது! ஆ!.... ஊ!.....

பொன் : இனி என்ன வழக்கு கணக்கெண்டு போறனீங்களோ?

கனக : ஐயோ வேண்டாம்! பட்டதே போதும்! காப்பர்ப்புப் பிடிக்கப் போய், பட்டபாடே போதும்! ஆ!.... ஊ!....

பொன் : இனிப் போய் வாய்க்காலை விலத்தி விட்டுட்டு, வேலியைப் போடுங்கோ!

கனக : அப்பிடித்தான் செய்யவேணும் பொன்னம்மா. ஆ!... ஊ!....

யாவும் கற்பனை

இலங்கை வானொலி

1996

யழை வெள்ளம் நாடகத்தின் விளக்கம்:

அந்தக் காலத்தில் ஊரில் செல்வம் செல்வாக்குள்ள குடும்பங்களில் இருந்தே கிராமத் தலைமைக்காரர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குப் பெயர் 'கிராம விதானை'. அவர்களுக்கு அதிகாரமும் அதிகம். ஊரில் செல்வாக்கும் அலாதியானது. பிரச்சினைகளை உடனுக்குடனாகவே தீர்த்து வைப்பர். ஊரில் அமைதி நிலவும்.

அரசாங்கம் 1963ஆம் ஆண்டு இந்த முறையை நீக்கிவிட்டு, கிராம சேவகர் முறையைப் புகுத்தியது.

எனது 'குஞ்சியப்பு' அராலிக் கிராமத்தின் விதானையாராக இருந்த காலத்தில், 1945ஆம் ஆண்டு ஊரில் நடந்த ஒரு உண்மைச் சம்பவம். அது எனது மனதில் பசுமையாக இருந்தது. சரியாக 50 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அதை நாடகமாக்கி இலங்கை வானொலி 'கதம்பம்' நிகழ்ச்சிக்கு அனுப்பினேன். எல்லோரும் கதம்பத்திற்கு நகைச் சுவை நாடகங்களையே எழுதுவார்கள். எந்த நிகழ்ச்சியாக இருந்தால் என்ன, நான் சீரியஸ் நாடகங்களையே - கருத்துள்ள நல்ல நாடகங்களையே எழுதுவேன். நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்டது.

நாடகத்தை வாசித்த உடனேயே, அது கூறுகின்ற கருத்து எல்லோருக்கும் விளங்கும். அந்தக் கால விதானைமாருக்கு இருந்த அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் அவர்களது செயற்பாடுகளையும் சித்திரித்துக் காட்டுவதும் எனது நோக்கங்களில் ஒன்று.

முதலில், விதானையாராக இருந்த எனது மைத்துனரின் நினைவு மலரில் இந்த நாடகத்தையும் இடம் பெறச் செய்து, 600 பிரதிகள் அச்சிட்டு எல்லோருக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்தேன்.

வானொலி நாடகத்திற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக இருப்பதால், அதை மீண்டும் இந்த நூலில் பிரசுரிக்கிறேன்.

நாடகம் தொடங்கும் பொழுதே அதன் 'சிக்கலும்' வந்துவிடுகிறது. அந்தச் சிக்கல் மேலும் இறுதி உச்சக் கட்டம் வரை வளர்ந்து செல்கிறது. நாடகமும் வேகமாக ஓடுகிறது.

இதில் இரண்டு மோதல்கள் வருகின்றன. ஒன்று மக்களுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையில் நடக்கும் மோதல். மற்றையது மக்களுக்கும் வளவுக்காரனுக்கும் இடையில் ஏற்படும் மோதல். பின்னைய மோதல் சற்றுத் தணிந்திருந்தால், முன்னைய மோதலும் முறுக்குத் தளர்ந்திருக்கும். இங்கே இரண்டும் ஒன்றாகி வலுப் பெற்று, நாடகத்திற்குச் சூடும் சுவையும் ஏற்றுக்கின்றன. நாடகத்தில் Suspense வளர்கிறது. ஒரு கணம் கூட விறுவிறுப்புக் குன்றவில்லை. ஒரு சொல் கூட வீணடிக்கப்படவில்லை!

காட்சிகள், படுதாக்கள், சோடனைகளே இல்லாது மேடையில் நாடகம் நடக்கப்பட்ட அந்தக் காலத்தில், மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியர் தனது மந்திரச் சொற்களாலேயே நாடகத்திற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை (Atmosphere) உருவாக்கி விடுவார். அதுதான் இன்று வானொலி நாடகங்களிலும் நடக்கிறது. காலத்தையும் இடத்தையும் காட்டுவது மட்டும்தான் சூழ்நிலையல்ல. நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்கள், அவற்றின் உரையாடல்கள், ஆசிரியர் கையாளும் மொழி நடை, அதில் வெளியிடப்படும் உணர்ச்சிகள், வரும் பிரச்சினை, அது வளரும் விதம், தீர்க்கப்படும் முறை, எல்லாம் சேர்ந்து தான் சூழ்நிலையை உருவாக்கும். அது ரசிகர்களை நாடகத்தில் முழுகச் செய்துவிடும்.

இந்த நாடகத்தில் மனிதர்கள் வருகின்ற பொழுதே சூழ்நிலையும் வந்து விடுகிறது. அது நாடகத்தில் பிரச்சினையுடன் சேர்த்து இறுதிவரை நீண்டு செல்கிறது. மேடை நாடகத்தைவிட வானொலி நாடகத்திலேயே இந்தச் சூழ்நிலை நன்கு அமையும். அதில் ரசிகர்களது கற்பனையும் வேலை செய்கிறதே! கேட்போர் பாத்திரங்களுடன் ஒன்றி நின்று, அவர்களது அல்லல்கள், அவசரங்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள் எல்லாவற்றையும் தாமும் அனுபவிப்பர். அவர்களுக்காக அனுதாபப்படுவர்.

இது இந்த நாட்டு வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் நாடகம். அப்படிப்பட்ட நாடகங்களுக்குத்தானே பெரும் பஞ்சம்? இந்த நாடகத்தை குறியீடு (Allegorical) ஆக பார்க்கப் போனால், இது பல கதைகள் சொல்லும்! அவற்றைக் கண்டுகொள்வது, அவரவர் அறிவையும், அனுபவத்தையும், கற்பனை வளத்தையும் பொறுத்தது.

வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் (Elements of a Play)

தோற்றுவாய் (Exposition) :

நாடகத்தின் முதலாவது கட்டம் தோற்றுவாய் ஆகும். இதனை தொடக்க நிலை, அறிமுகம் என்றும் அழைப்பர். இந்த இடத்தில் நாடகத்தின் முக்கியமான பாத்திரங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டு, அவற்றிற்கு முன்பு என்ன நடந்தது? இப்பொழுது என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பவை விளக்கப்படும். நாடகத்தின் கதை நிகழும் காலம், இடம் என்பனவும் அறிவிக்கப்படும். ரசிகர்கள் நாடகத்தை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள இது உதவும். எல்லாப் பாத்திரங்களையும் தொடக்கத்திலேயே அறிமுகம் செய்யமுடியாது. சில பாத்திரங்கள் இடையிலும் புகுத்தப்படும். கதை ஓட்டத்திற்கு ஒரு பாத்திரம் எப்பொழுது தேவைப்படுகிறதோ, அந்த இடத்தில் தான் அது அறிமுகம் செய்யப்பட வேண்டும். அப்படிச் செய்வது Dramatic ஆக அமைத்து நாடகத்திற்கு விறுவிறுப்பும் சுவையும் சேர்க்கும். அனேகமான நாடகங்களில் பிரச்சினையும் தொடக்கத்திலேயே அறிமுகம் செய்யப்பட்டுவிடும்.

‘ஆசிரியர் தினவிழா’ நாடகத்தில், எடுத்த எடுப்பிலேயே பிரச்சினை சொல்லப்பட்டு விடுகிறது. அது நாடகம் முழுவதும் வளர்ந்து கொண்டு போகிறது.

‘பொறாமை’ நாடகத்தில் பிரதான பாத்திரங்கள் முதலாம் காட்சியிலேயே அறிமுகம் செய்யப்படுகின்றன. செல்வராசா சின்னத்தம்பி மீது கொள்ளும் பொறமைதான் இந்த நாடகத்தின் பிரச்சினை. அதுவும் முதலாம் காட்சியிலேயே சூசகமாக அறிவிக்கப்படுகிறது.

‘மழை வெள்ளம்’ நாடகத்தில் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், நாடகம் நடக்கும் இடம், காலம், எல்லாம் நாடகம் தொடங்கும் பொழுதே அறிவிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன.

முரண் (Conflict)

நாடகத்தில் ஒரு இன்றியமையாத அம்சம் முரண். இதை ‘மோதல்’, ‘பிரச்சினை’ என்று வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கலாம். முரண் இல்லையேல் நாடகமே இல்லை!

வானொலி நாடகத்தில் முரண் உடனடியாகவே புகுத்தப்பட வேண்டும். அப்பொழுது தான் கேட்டுக் கொண்டிருப்போர் அதை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பர். அது ஆழமானதாகவும் நம்பகத் தன்மை உடையதாகவும் இருந்தால், கேட்போரது கவனத்தை நன்றாக ஈர்க்கும். நாடகத்திற்கு ஒரு அர்த்தம் கொடுப்பதும் முரண்தான்.

பிரச்சினைகள் பாத்திரங்களுக்கே ஏற்படுகின்றன. அது இன்னொரு பாத்திரத்துடன், சமூகத்துடன், அரசாங்கத்துடன், இயற்கையுடன் என்று எதனுடனும் ஏற்படலாம். உடலளவிலும் நடக்கலாம், மனத்தளவிலும் நிகழலாம். சில வெளிப்படையாகக் காட்டப்படும். சில குறிப்பால் உணர்த்தப்படும்.

எழுச்சி (Rising Action):

முரணும் எழுச்சியும் நெருங்கிய தொடர்புடையன. முரண் சரியாக இருந்தால்தான் நாடகத்தில் எழுச்சி என்ற கட்டமே வரும். முரண் மேலும் சிக்கலாகி, இறுகி வளர்ந்து செல்வதே நாடகத்தின் வளர்ச்சி. இந்த இடத்தில் பாத்திரங்கள் எதிர்ப்புக்களைச் சமாளித்து பெற்றி பெறப் போராடும். பார்வையாளர்கள் பாத்திரங்களுடன் ஒன்றி நின்று அவற்றிற்காக அனுதாபப்பட்டு, நாடகத்தையும் நன்றாக ரசிப்பர். நாடகத்திற்குப் பொருத்தமான, நம்பகத் தன்மை வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் உரையாடல்களையும் அமைத்து, நாடகத்தை சுவைபடவும் விறுவிறுப்பாகவும் நடத்திச் செல்வது நடகாசிரியனது திறமையைப் பொறுத்தது.

‘ஆசிரியர் தினவிழா’வில் வருவது சிறிய பிரச்சினைதான். அது தாயாரும் பிள்ளைகளும் கல்லூரிக்குப் போகும்வரை நீடிக்கிறது. ‘பொறாமை’யில் செல்வராசாவின் பொறாமை படிப்படியாக வளர்ந்து செல்கிறது. ‘மழை வெள்ளத்தில்’ ஒரே விறுவிறுப்புத்தான்!

உச்சக் கட்டம் (Climax) :

நாடகத்தில் கடும் உணர்ச்சிச் செறிவான பகுதியே உச்சக் கட்டமாகும். அதை நாடகத்தின் திருப்புமுனை என்றும் சொல்லலாம். நாடகம் இன்பமாக முடியுமா? துன்பமாக முடியுமா? என்பது இந்தக் கட்டத்தில் தெரியும்.

முதலாவது நாடகத்தில் தங்கம்மாவும் பிள்ளைகளும் பள்ளிக்குப் போவதுதான் உச்சக்கட்டம். இரண்டாவது நாடகத்தில் செல்வராசாவைக் காப்பாற்ற எடுக்கும் முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிகின்றன. மூன்றாவது நாடகத்தில் வாய்க்கால் வெட்டி வெள்ளத்தை ஓடவிடுவது உச்சக்கட்டம்.

வீழ்ச்சியும் சமநிலையும் (Falling Action & Denouement):

மூன்று நாடகங்களிலும் வீழ்ச்சியும் சமநிலையும் ஒன்றாகவே வருகின்றன. ஆசிரியர் தின விழாவில் உச்சக் கட்டத்திற்குப் பிறகும் சில சம்பவங்கள் நடக்கின்றன. மூன்றாவது நாடகத்தில் வெள்ளம் ஓடுவதுடன் நாடகம் முடிந்துவிட்டது. இறுதிக் காட்சி நகைச்சுவைக்காகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

காட்சி அமைப்பு:

நாடகத்தைக் காட்சிகளாகப் பிரிக்க வேண்டும். ஒரே காட்சியாக அமைத்து விட்டால், அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்போர் களைத்துப் போவர். அலுப்படிக்கவே, சற்று முச்சு விடுவதற்காக வானொலியையே நூர்த்தும் விடுவர்.

வானொலி நாடகத்திற்கு நீண்ட காட்சிகளும் பொருத்தமில்லை. விறுவிறப்புக் குறைந்த நாடகமானால் கேட்டுக் கொண்டிருப்போர் நித்திரையாக்கியும் விடுவர். மிகச் சிறிய காட்சிகள் நாடகத்தை முறித்து முறித்துப் பொருத்துவது போலிருக்கும். கதையில் குழப்பம் வரும். சொல்ல வந்ததைச் சரிவரச் சொல்லவும் முடியாது. இந்த இரண்டு குறைபாடுகளும் வராமல் காட்சிகளை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

எத்தனை காட்சிகள்? உங்கள் நாடகத்திற்கு எத்தனை காட்சிகள் தேவைப்படுகின்றனவோ, அத்தனை காட்சிகள்.

காட்சிகளை ஒரேயடியாக விறுவிறப்பாக (Tension) அமைத்துக் கொண்டுவிடக் கூடாது. அப்படிச் செய்தால், நாடக ரசிகர்கள் உணர்ச்சி ஏறி முறுகிப் போவார்கள். அதனால் களைப்படைந்துவிடுவர். ஒரு காட்சி உணர்ச்சித் தீவிரம் கொண்டதாக இருந்தால், அடுத்த காட்சி சற்றுத் தளர்வாக வரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ரசிகர்கள் ஒரு முறை முச்சு விட்டு, அடுத்த காட்சியை ரசிக்கத் தயாராவர். அதற்காக நாடகத்தில் தொய்வு விழ விடலாகாது. காட்சிகள், சங்கீதத்தில் வருகின்றன ஆரோகண அவரோகணம் போன்றும், அலை அலையாகவும், ஏறி இறங்கி ஏறி இறங்கி, உச்சியை நோக்கி உயர்ந்து செல்லும் மலைச் சிகரங்கள் போலவும் வளர்ந்து செல்ல வேண்டும்.

காட்சிகள் ஒன்று இன்னொன்றிற்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். ஒன்றில் ஒன்று கொழுவப்படும் றெயில் பெட்டிகள் போல, முதல் காட்சியின் கடைசி வசனத்தில் அடுத்த காட்சி கொழுவப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கதை எல்லோருக்கும் விளங்கும். நாடக ரசிகர்களது எதிர்பார்ப்பு வளர்ந்து, அவர்கள் நாடகத்துடன் ஒன்றி நிற்பர். இந்த மாதிரியான காட்சி அமைப்பிற்கு 'மழை வெள்ளம்' நல்ல உதாரணம்.

பாத்திரப் படைப்பு (Characterization) :

எந்த வகைப் படைப்பிலக்கியமாக இருந்தாலும் அங்கு வாசகர்களைக் கவர்வது அதில் வருகின்ற பாத்திரங்களே. அவற்றின் கொள்கைகள், லட்சியங்கள், பிரச்சினைகள், வெற்றி - தோல்விகள் எல்லாவற்றிலும் வாசகர்கள் அக்கறை காட்டுகின்றனர். அந்தப் பாத்திரங்களுக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்று அறியும் ஆவலில் தான் சிலர், கையில் எடுத்த புத்தகத்தை கீழே வைக்காமலே சில நாவல்களை வாசித்து முடிக்கின்றனர். அதனால் தான் 'எந்த இலக்கியமும் அதில் வருகின்ற பாத்திரங்களை விட சிறந்ததல்ல' - என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த அக்கறை நாடகத்தில் இன்னும் சற்றுக் கூடுதலாகவே உள்ளது. நாடகாசிரியரின் வர்ணனைகள், விளக்கங்கள்,

அலம்பல்கள் ஏதும் இன்றி, தான் சொல்ல வந்தது எல்லாவற்றையும் பாத்திரங்களின் வாயிலாக அல்லவா வெளியிடுகிறான்? நாடகம் நடக்கின்ற அவ்வளவு நேரமும் - அது எந்த ஊடகமாக இருந்தாலும் - அது நன்றாக இருந்தால், ரசிகர்கள் அதில் ஒன்றிப்போய்விடுகின்றனர். பார்வையாளர்கள், கேட்போர் பாத்திரங்களுக்காக அனுதாபப்படுகின்றனர். இந்த ரசிகர் - பாத்திர ஈடுபாடு, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கூடுதலாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந்த நாடகம் சிறந்தது என்று கூறலாம்.

பல்வேறு விதமான குணப்பண்புகளைக் கொண்ட, வெவ்வேறு விதமான பாத்திரங்களைப் படைத்தளிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் நாடகத்தைக் கேட்டு முடிந்ததும், உலகத்தைப் பார்த்த திருப்தி ஏற்படும். அக் குணப் பண்புகளை நன்றாகத் துலங்கச் செய்து, பாத்திரங்களின் தனித் தன்மைகளையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். இதை நன்றாகச் செய்யாவிட்டால், வானொலி நாடகத்தில் குழப்பம் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. பாத்திரங்களின் செயல்கள், உரையாடல்களால் அவற்றின் குணப்பண்புகளை விளங்கவைக்கலாம். அதே நேரத்தில் நாடகமும் வேகமாக ஓடும். ஏனைய பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மூலமும் பாத்திரங்களின் தோற்றங்கள், குணப்பண்புகளை துலங்கச் செய்யலாம்.

உலகத்தில் முழுக்க முழுக்க நல்லவர்கள் என்றோ, முழுக்க முழுக்க கெட்டவர்கள் என்றோ எவருமில்லை. மனிதன் பல பண்புகளின் கூட்டுக் கலவை. எனவே உலகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற நாடகங்களில் வருகின்ற பாத்திரங்களும் அவ்வாறு இருப்பதே பொருத்தமாகும். இராம இலக்குமணர்கள், பஞ்ச பாண்டவர்கள், கண்ணகி, சாவித்திரி போன்ற பாத்திரங்களைப் படைத்தால், ரசிகர்கள் அவற்றிலிருந்து விலகியே நிற்பர். தங்களைப் போன்ற பாத்திரங்களையே மக்கள் விரும்புவர். எனவே சமூகத்தில் நீங்கள் சந்தித்துப் பேசிப் பழகுகின்ற பலரும் பலவீனங்களும் கொண்ட சாதாரண மனிதர்களையே பாத்திரங்களாகப் படைத்தளியுங்கள்! எனது நாடகம் எழுதவது எப்படி? நூலையும் பார்க்கவும்.*

உரையாடல் :

நாடகத்தில் பாத்திரங்கள் நேரடியாகப் பேசுகின்றன. அவை தங்களுக்கே உரிய பேச்சு வழக்கு மொழியில் பேசுவதே பொருத்தம். அப்பொழுதுதான் அவற்றால் தங்களை திறமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். கேட்போரும் அவை சொல்வதை உடனுக்குடன் நன்றாகப் புரிந்து கொள்வர். நாடகமும் வேகமாக ஓடும். நான் இது பற்றிப் பல நூல்களில் விளக்கமாக எழுதியுள்ளேன்! *

வானொலி நாடகத்திற்கு நீண்ட வசனங்கள் பொருத்தமில்லை. அவை நாடகத்தின் ஓட்டத்தைத் தடை செய்யும். கேட்போரும் அவற்றைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள். அவை சிறியனவாகவும் சூடாகவும் சுவையாகவும் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். உரையாடலில் புத்திசாலித்தனம் (wit) மிளிர்வது விரும்பத்தக்கது.

நாடகம் வேகமாக ஓட வேண்டியது. அந்த ஓட்டத்திற்குத் தடையாக உள்ளவை எதையும் சேர்க்கக்கூடாது. வினாவும் விடையும் போலவும், ஆற்றொழுக்குப் போலவும் நாடக உரையாடல் ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நாடக உரையாடல், பாத்திர வார்ப்பு உட்பட பல வேலைகளைச் செய்கிறது என்பதையும், நாடகாசிரியன் மறந்து விடக்கூடாது!

செயல்கள் (Actions) :

வானொலி நாடகம் ஒரே உரையாடல்களாகப் போய்க் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அப்படி உரையாடுவது ஓராட்டுவது போலிருக்கும். கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் சிலர் தூங்கியும் விடுவார்கள். இடையிடையே பொருத்தமான இடங்களில் செயல்களும் வரவேண்டும். அவை ஒலித் தாக்கங்களுடன் இணைந்து வரும் பொழுது, கேட்போரது கவனத்தை இழுக்கும். நடப்பது உண்மையான வாழ்க்கைதான் என்ற மாயத் தோற்றத்தையும் கொடுக்கும். நாடகத்தின் வேகமான விறுவிறுப்பான ஓட்டத்திற்கும் உதவும். உணர்ச்சிகரமான விவாதமும் ஒரு வகைச் செயல்பாடே.

உத்திகளும் அழகுகளும் : உணர்ச்சி வெளிப்பாடு :

எல்லா வகை இலக்கியங்களிலும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டும். நாடகங்களில் அது நேரடியாகக் கூடுதலாகத் தரப்படும். வானொலி நாடகங்களில் இன்னும் அதிகமாக, ரசிகர்களை விழிப்பாக வைத்திருக்க வேண்டுமே! உணர்ச்சியில் தோயவே மக்கள் விரும்புகின்றனர்.

எந்த வகை உணர்ச்சியாக இருந்தாலென்ன, அதை அளவுக்கு அதிகமாகக் கொட்டி எழுதுவதோ, மிகையாக நடிப்பதோ செயற்கையானது. ஒவ்வொரு வகை நாடகத்திற்கு ஒவ்வொரு வகை உணர்ச்சி கூடுதலாகத் தேவைப்படலாம். அதற்காக அதில் ஏனைய உணர்ச்சிகள் தலைகாட்டக்கூடாது என்பதில்லை. மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரது துன்பியல் நாடகங்களில் கூட நகைச்சுவைக் கட்டங்கள் வரும்.

வாழ்க்கையில் பலவிதமான சம்பவங்கள் நடக்கின்றன. பலவிதமான உணர்ச்சிகள் வெளியிடப்படுகின்றன. வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கின்ற நாடகமும் அவ்வாறு அமைவதே சிறப்பு.

எல்லா வகை உணர்ச்சிகளும் விரிவி வருகின்ற நாடகமே அழகான நாடகம். ஒரு நாடகத்தைப் பார்த்தோ, கேட்டோ முடிக்கின்ற பொழுது, அறுசுவை உண்டி உண்ட திருப்தி ஏற்பட வேண்டும்.

உங்களுடைய நாடகங்களில் என்னென்ன கட்டங்களில், எந்தெந்த உணர்ச்சிகள் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்பதனையும், எந்தெந்த வசனங்களை எந்தெந்தப் பாவத்தில் பேச வேண்டும் என்பதையும் உங்களுடைய நாடகப் பிரதியில் நீங்களே குறித்துவிடுவது நல்லது. தயாரிப்பாளருக்கு வேலை சுகம். நாடகமும் அழகாக நடித்துக் காட்டப்படும்.

சொற் சித்திரங்கள் (Imagery) :

வானொலி நாடகம் செவிப் புலனால் மட்டுமே நுகரப்படுவது. அதில் மனிதர்களையோ, காட்சிகளையோ, காட்ட முடியாது. நாடகாசிரியர் சொற்களால் சித்திரங்களை வரைந்தால், அவை

ரசிகர்களது மனத் திரையில் காட்சிகளை வரையும். அவர்கள் கற்பனையின் உதவியுடன் அக்காட்சிகளை தம் மனக் கண்களில் காண்பர். ஒரு நாடகத்தில் இப்படியான பல காட்சிகளும் வரலாம். எனது நாடகம் எழுதுவது எப்படி? நூலில் பல சொற் சித்திரங்களைத் தந்துள்ளேன். *

இது 'கலைஞர் கௌரவிப்பு' நாடகத்தின் தொடக்கத்தில் வரும் காட்சி: எழுத்தாளர் சுந்தரம்பிள்ளை தனக்குத்தானே பேசுகிறார்:

"இது என்ன கொட்டில்கள்? ஓ! இது ஒரு அகதி முகாமா? பழைய கொட்டில்கள், புதிய கொட்டில்கள்..... நிறைய மனிதர்கள்! ஆண்கள், பெண்கள், குமரிகள், வயோதிபர்கள். இதுகளின்ரை வீடுகள் அழிஞ்சிருக்க வேணும். அதுதான் இஞ்சை இருக்குதுகள்!..... இது என்ன வான்?..... சர்வதேச தொண்டர் நிறுவன வான்! அதிலை வந்து இறங்கி நிண்டு, அகதியருக்கு ஏதோ குடுக்கினம். வெள்ளைக்காரர், தமிழ் ஆக்கள்..... அகதியள் சுத்தி நிண்டு வாங்குதுகள்... அதிலை நிக்கிறது யார்? ஓ..... அவளா? கலைவாணி! எனது அந்தக் கால நாடகங்களின் கதாநாயகி! அவள் எங்கை இஞ்சை வந்தாள்?... தொண்டர் நிறுவனத்தின் தொண்டராக அவளும் ஏதோ குடுக்கிறாள். தொண்டர், ஸ்தாபனத்திலை சேர்ந்து அவளும் அகதியருக்குத் தொண்டு செய்யிறாள். சந்தேகமில்லை. கலை வாணிதான்! (வியப்புடன்) இதென்ன கோலம்? (ரசனையுடன்) அந்தக் காலத்திலை கலைவாணி எண்டால்..... கொடி உடல், சிவந்த நிறம், இடுப்பளவு இறங்கி நிற்கும் கூந்தல், துறுதுறுவென்ற கண்கள்.... அவள் மேடையில் ஏறி நின்றால், கனல் தெறிக்கும் வசனங்கள்! உள்ளத்தை உருக்கும் அழகைகள்! கலகலவென்ற சிரிப்புகள்! அழகு நடனங்கள்! இன்னிசைக் கீதங்கள்! வாணி மேடையில் ஏறி நின்றாலே, சொக்கிப் போய் இருக்கும் சபை! அவள் நடனராணி! வாணி அந்தக் கால யாழ்ப்பாணத்து நடனராணி! யாழ்ப்பாணத்துக் கோயில்கள் எல்லாத்திலும் நடனம் ஆடினாள்! அவள் நடனம் ஆடினால், ஆண்களும், பெண்களும் குவிஞ்சு நிண்டு பார்த்து ரசிப்பினம்!.... இப்ப உடல் பருத்து, முகம் உப்பி காஞ்சு அழகான தலை மயிரை அரைவாசியாக வெட்டினாள்! அதிக வயது

இருக்காது. 40, 45 ஆகியிருக்கும். நான் அவளைச் சந்திச்சு 25 வரியம் இருக்கும்..... இப்ப போய் அவளைச் சந்திப்பமா? சந்திக்காமல் எப்பிடி விடுகிறது? என்னோடை எவ்வளவு தூரம் பழகினவள்! கலைச் சேவை செய்தவள்! (இறங்கி அகதிமுகாமுக்குள் போகிறார்) ஆ! அவளும் என்னைக் கண்டுட்டாள். என்னைப் பாத்து அறிமுகப் புன்னகை பூக்கிறாள். எப்பிடி அடையாளம் காண முடியாமல் போகும்? 15 வரியப் பழக்கம்! ஓ கலைவாணியே என்னை நோக்கி வாறாள்! இதிலை நிப்பம்!.....”

இது 1995 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இடம் பெயர்வை அண்டிய காலம். யாழ்ப்பாணம் திரும்பியவர்கள் பலர் தங்களது வீடுகளில் குடியேறினர். சிலர் மற்றவர்களது வீடுகளில் குடியேறினர். வீடுகள் அழிந்தவர்கள் அகதி முகாம்களில் குடியேறினர். பல அகதி முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவை இப்பொழுதும் இருக்கின்றன. அரசாங்கமும் தொண்டு நிறுவனங்களும் அகதிகளுக்கு நிவாரணம் வழங்குகின்றன. இந்தச் சித்திரம் இவ்வளவு கதையையும் சொல்லி, அதற்கு மேலும் சொல்கிறது!

நாடகாசிரியர் வருகிறார்! கதாநாயகி கலைவாணியும் அறிமுகமாகிறாள். அவளது கடந்த கால கலைச் சேவையையும் அவள் தனது நாடகங்களில் நடித்ததையும் நாடகாசிரியர் நினைத்துப் பாக்கிறார். எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட கால யாழ்ப்பாணத்துக் கலை வாழ்க்கை வரலாறு முழுதும் சொல்லப்படுகிறது. ரசிகர்கள் அவற்றைத் தமது மன மேடையில் அரங்கேற்றிப் பார்ப்பார்!

சொற் சித்திரங்களை உரையாடல்களிலும் காட்டலாம். உ-ம் எனது ‘எங்கள் நாடு’ நாடகத்தின் கதிர்காமக் காட்சி. ‘மழை வெள்ளம்’ நாடகத்தின் மக்கள் தாங்கள் படும் அவலங்கள் பற்றிச் சொல்லும் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஒவ்வொரு படம் வரைகிறது.

குறியீடும் படிமமும் :

நாடகாசிரியர்கள் தாம் சொல்ல வந்ததை சுருக்கமாகவும், உடனடியாகவும், திறமையாகவும் உணர்த்த உவமை, உருவகம், குறியீடு, படிமம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துவர். இவற்றில் உவமையும் உருவகமும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவை. ஒன்று இன்னொன்றிற்காக வருவது குறியீடு. ஒன்றோடு தொடர்புடைய கதைகள், அனுபவங்கள், கருத்துக்கள், உணர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் உணர்த்தி நிற்பது படிமம்.

எதையும் வலித்து புகுத்தக்கூடாது. எதுவானால் என்ன, துருத்தித் கொண்டு நிற்பது அழகில்லை. வருவதும் போவதும் தெரியாதபடி அவற்றை நாடகத்தில் அமைப்பதே சிறந்தது. அதில் நாடகாசிரியனது திறமை பளிச்சிடும்.

எனது ‘ஆசைகளும் அவலங்களும்’, நாடகத்தில் ‘காவலரண்’, ‘சோதனைச் சாவடி’ ஆகிய சொற்கள் அடிக்கடி வருகின்றன. அவை அரசாங்கத்திற்கும் ராணுவத்திற்கும் குறியீடாக நிற்கின்றன. பின்பு அந்தக் குறியீடுகளே படிமமாகி காவலரண்களில் நடந்தவற்றை எல்லாம் சுட்டி நிற்கின்றன. அங்கே என்னென்ன வெல்லாம் நடந்திருக்கின்றன!. அவரவரது அனுபவத்திற்கும், அவர்கள் கேள்விப்பட்ட கதைகளுக்கும் ஏற்ப, அவர்களது மனதில் காட்சிகள் விரியும்.

ஒரு சொல்லில், சொல் தொடரில் இருந்துகூட ஒரு படிமம் தோன்றலாம். எனது ‘பவளவிழா நாடகப் பரிசு’ நாடகத்தில் சிவா சொல்கிறான்: “சனத்தைப் பாருங்கோவன். அலை மோதாது கொழும்புக்குப் போக!” கொதிக்கும் வெய்யிலில் கால் கடுக்க நின்று, பாசும், ரிக்கெற்றும் எடுத்து, பிளேன் ரிக்கெற்றுக்கும், கப்பல் ரிக்கெற்றுக்கும் அலைஞ்சு-தெல்லாம் ஞாபகம் வரவில்லையா? அப்பொழுது பட்ட துன்பங்கள் எத்தனை! எத்தனை! மறக்கக்கூடிய அனுபவங்களா அவை? ஒரு வாக்கியத்தில் அவையெல்லாம் உடனடியாக ஞாபகம் வருகின்றன!

இதே நாடகத்தில் ராணுவ முகாம்பற்றிய பேச்சும் வருகிறது. அது ராணுவ முகாமோடு சம்பந்தப்பட்ட சகல விடயங்களையும் ஞாபகப்படுத்தும்!

“எங்கள் நாடு” நாடகத்தில் வருகின்ற. தருமராசா குடும்பம் இந்த நாட்டில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களுக்குக் குறியீடு. குணசேனா குடும்பம் சிங்கள மக்களுக்குக் குறியீடு. இந்த மாதிரியாக குறியீடுகளையும். படிமங்களையும் நிறையக் காணலாம். எனது வானொலி நாடகங்களில்!

ஒலித் தாக்கங்கள் (Sound Effects) :

ஒலி அமைப்பது நாடகத் தயாரிப்பாளரது வேலை. இருந்தாலும் உங்கள் நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஒலிகளை நீங்களே கற்பனை செய்து, நாடகப் பிரதியில் குறித்துவிடுவது நல்லது. ‘கதவு தட்டப்படுகிறது!’ ‘மணி அடிக்குது ஆரெண்டு-பார்!’ ‘குண்டு வெடிக்கும் சத்தம்’ ‘கார் மோதும் சத்தம்’ என்று எல்லா ஒலிகளையும் குறிக்க வேண்டும். வானொலியில் சத்தங்கள் கேட்கும். ஆனால் இன்ன சத்தம் என்று உடனடியாக இனம் கண்டு கொள்ள முடியாது சில வேளைகளில். எனவே கிட்ட உள்ள ஒரு பாத்திரத்தைக் கொண்டு அவற்றைச் சொல்லுவிக்க வேண்டும். பயங்கர விடயமானால், உரத்துக் கத்த வேண்டும். சாதாரண விடயமானால், சுமமா சொன்னால் போதுமானது. சொல்பவருடைய குரலில் தொனிக்கும் உணர்ச்சியில் இருந்தே, கேட்போர் செயல் மறுதலிப்பர் (React)

இத்தாக்கங்கள் நாடகத்தைத் தத்ருபமாகத் தயாரிக்க உதவும். அவற்றிற்கு ஒரு நம்பகத் தன்மையைக் கொடுக்கும். கேட்போருக்கு ஒரு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்து, விழித்தெழ வைத்து, நாடகத்தை உன்னிப்பாகக் கேட்கத் தூண்டும்.

சிறுகதையும் வானொலி நாடகமும்

வானொலி நாடகங்களை எல்லோரும் கேட்கின்றனர். எழுத்தாற்றல் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் அதை எழுத முயற்சிக்கின்றனர். என்னிடம்கூடப் பலர் கேட்டிருக்கின்றனர், வானொலி நாடகம் எப்படி எழுதுவது என்று. என்னால் எல்லோருக்கும் உதவ முடியவில்லை. நல்ல நாடகங்களை எழுதும் கலை இலகுவில் கை வந்துவிடாது. அதற்கு நாடகம் பற்றிய நிறைந்த அறிவும் நல்ல அனுபவமும் உதவி செய்யும். நிற்க; வானொலி நாடகம் எழுதுவதில் சில கலை நுணுக்கங்கள் (Techniques) உள்ளன. அவற்றைக் கற்றுக் கொண்டால், எழுத்தாற்றல் உள்ளவர்கள் வானொலி நாடகங்கள் எழுதமுடியும்.

வானொலி நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்களை (Salient Features) மட்டும் எடுத்துக் கூறுவதை விட, அந்த இலக்கிய வடிவத்தை சிறு கதையுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டினால், வானொலி நாடகமும் விளங்கும், சிறுகதையும் விளங்கும்.

எழுதப்படுபவை எல்லாமே சிறந்த கதைகளுமல்ல, சிறந்த வானொலி நாடகங்களுமல்ல. மோசமானவையும் எழுதப்படுகின்றன. சிறந்த சிறுகதைகளையும் சிறந்த வானொலி நாடகங்களையும் கருத்தில் கொண்டே இந்தக் கட்டுரையை வரைகிறேன்.

எனது 335 நாடகங்களை இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பியிருக்கிறது. இலங்கைப் பத்திரிகைகள் எனது 60 சிறு கதைகளைப் பிரசுரித்திருக்கின்றன. எனவே, இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு எனக்கு எல்லாத் தகுதியும் உண்டு. நீங்கள் இந்தக் கட்டுரையை வாசித்தால் அது உங்களுக்கு நிச்சயம் வழிகாட்டும்.

வடிவம்

சிறுகதைக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவம் இல்லை. எழுத்தாளன் கொடுப்பதுதான் அதன் வடிவம். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஒலிக்கும் வானொலி நாடகத்திற்கு, அந்தந்த நேரங்களுக்கேற்ப வடிவங்கள் கொடுத்தே ஆக வேண்டும்.

ஒரே இடத்தில் ...

சிறுகதை ஒரே இடத்தில், ஒரே முறையில் (In one sitting) வாசித்து முடிக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்பர். வானொலி நாடகத்தையும் வானொலிப் பெட்டி அருகே தொடர்ந்து இருந்துதான் கேட்டு முடிக்க வேண்டும். எழுந்து போனால், நாடகம் ஓடி முடிந்துவிடும். ஆணி அடித்தாற்போல நேயர்களது கவனம் அந்த இலக்கிய ஆக்கத்தின் மீது பதிந்து இருக்கச் செய்வதில் தான், எழுத்தாளனது திறமை வெளிப்படுகிறது.

கட்டடங்கள் :

நாடகத்தில் வருவதுபோலவே ஒரு நல்ல சிறுகதையிலும் தொடக்கம், பிரச்சினை, எழுச்சி, உச்சக்கட்டம், வீழ்ச்சி, சமநிலை ஆகிய கட்டங்கள் வரும். சிறுகதையில் அவற்றை தொடக்கம், நடு, முடிவு என்பர்.

சூழ்நிலை (Atmosphere) :

சிறுகதை, நாடகம் இரண்டிலும் கதைக்கேற்ற சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட வேண்டும். அது கதைக்கு ஒரு நம்பகத்தன்மையைக் கொடுக்கும். கதை நடக்கும் களத்தையும் காலத்தையும் காட்டினால் மட்டும் சூழ்நிலை உருவாகிவிடாது. கதை, அதில் வரும் பாத்திரங்கள், அவற்றின் உரையாடல்கள், அவை பேசும் பொருள், ஆசிரியர் கூறும் கருத்து, அவர்கையாளும் மொழிநடை, வர்ணனைகள் - எல்லாம் சூழ்நிலை உருவாக்கத்திற்கு உதவி செய்யும். இந்த நூலில் உள்ள நாடகங்களையே வாசித்துப் பார்க்கலாம்.

சம்பந்தப்படுத்துதல் (Involvement) :

இந்த இரு இலக்கிய வடிவங்களும் அவை காட்டும் வாழ்க்கையுடன் உங்களைச் சம்பந்தப்படுத்துகின்றன. அவற்றில் வரும் பாத்திரங்களுடன் சேர்ந்து வாழச் செய்கின்றன. உங்களை ஏதோ ஒரு வகை உணர்ச்சியில் மூழ்கவைக்கின்றன. இது நடக்கவில்லையானால் ரசனை குறையும்.

இந்தச் சம்பந்தப்படுத்தலும் மூழ்கச் செய்தலும், சிறுகதையைவிட வானொலி நாடகத்தில் தான் அதிகம். தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற உரையாடலும், நடிப்பும், ஒலித்-

தாக்கங்கங்களும் பின்னணி இசையும் உங்கள் கவனத்தை ஈர்த்துக் கொண்டே இருக்கும். சரியான சூழ்நிலையை உருவாக்கினால், அதுவே உங்களை நாடகத்தில் மூழ்கச் செய்துவிடும். சமகாலக் கதைகளைப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டால்தான் இது நல்லபடி நடக்கும்.

கதை

சிறுகதையில் ஒரு சிறிய கதையாவது இருக்கும். கதையே இல்லாத சிறுகதைகளும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. வானொலி நாடகத்தில் கட்டாயமாக ஒரு கதை இருக்க வேண்டும். கதைதான் நாடகமாக்கப்படுகிறது.

சிறுகதையில் ஒரு கதை மட்டும் தான் வரும். இரண்டாவது கதைக்கு அதில் இடமில்லை. அதற்கு ஓர் இலக்குத்தான் உண்டு. அந்த இலக்கை நோக்கியே எழுத்தாளன் கதையை வேகமாக நகர்த்திச் செல்வான். வானொலி நாடகத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கதைகளும் வரலாம். பல கதைகள் வந்தால் தானே நீண்ட நேரம் நாடகத்தை ஓடச் செய்யலாம்? பல கதைகள் வருவதால் குழப்பமும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நாடகம் பல தாக்கங்களையும் ஏற்படுத்தும். பல கதைகளையும் சொல்லி, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தாக்கங்களையும் ஏற்படுத்திய ஒரு நாடகத்தைக் கேட்டு முடிக்கும் பொழுது, உலகத்தைப் பார்த்த திருப்தி ஏற்படும்.

சமகாலக் கதைகளிலேயே மக்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம். இன்று எழுதப்படுகின்ற தொண்ணூற்றொன்பது சதவீதச் சிறுகதைகளும், எங்களது சமகால வாழ்க்கையையே சித்திரிக்கின்றன. இந்திய வானொலி நிலையங்கள் பல வகையான நாடகங்களையும் ஒலிபரப்புகின்றன. ஆனால், இலங்கை வானொலி இந்நாட்டு மக்களது சமகால வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற நாடகங்களையே அதிகமாக ஒலிபரப்புகின்றது. அவற்றில்தான் புதுமையும் நம்பகத்தன்மையும் இருக்கின்றன. அவற்றின் மூலமே மக்களுக்கு வேண்டிய நல்ல செய்திகளையும் இலகுவாகக் கூறலாம்.

கதைப் பின்னல்

கதை, கதைப் பின்னலாக (Plot) மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும். சிறுகதையில் ஒரு மெல்லிய கதைப் பின்னல் இருக்கும். கதைப் பின்னலே இல்லாத சிறுகதைகளும்

உண்டு. வானொலி நாடகத்தில் கதைப்பின்னல் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். அது பின்பு காட்சிகளாக மாற்றப்படும். இல்லையென்றால் நாடகம் வளர்ந்து செல்லாது. அது கேட்போரைக் கவர்ந்திழுக்கவும் செய்யாது.

மோதல்

கதைப் பின்னலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது மோதல். (Conflict) அநேகமான சிறுகதைகளில் ஒரு மோதல் இருக்கும். மோதலே இல்லாத சிறுகதைகளும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. வானொலி நாடகத்தில் கட்டாயமாக ஒரு மோதல் இருக்க வேண்டும். மோதல் இல்லாவிட்டால் நாடகமே இல்லையே! அதிலும் வானொலி நாடகத்தில் மோதல் இல்லையாயின் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் தூங்கிவிடுவர். மோதல் வந்தால்தான் நாடகத்தில் சூடு பிடிக்கும். சுவையும் ஏறும். அந்த மோதலில் சில திருப்பங்களும் வர வேண்டும். கதைப் பின்னல்தான் மோதல். அதுவே நேயர்களை இறுதிவரை நாடகத்தைக் கேட்கச் செய்கிறது.

விறுவிறுப்பு

இரண்டிலும் விறுவிறுப்பு இருப்பது அவசியம். சிறுகதை சிறியதாதலால் அதில் சின்ன விறுவிறுப்பே இருக்கும். நாடகத்தில் கரும் விறுவிறுப்பு இருக்கவேண்டும். விறுவிறுப்பு இல்லாவிட்டாலும் சிறுகதையைச் சிலர் வாசிப்பர். நாடகத்தில் விறுவிறுப்பு இல்லையென்றால் வானொலியையே முடிவிடுவர். மோதல் சரியாக அமைந்தால், விறுவிறுப்பு தானாக வந்துவிடும்.

பாத்திரங்கள்

கதையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவை பாத்திரங்கள். சிறுகதையில் ஒரு பாத்திரம் மட்டுமே வரும். ஒரு பாத்திரத்தின் நோக்குநிலையின் நின்றே கதை சொல்லப்படும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்கள் வந்தால், அவை பிரதான பாத்திரத்தைத் துலங்கச் செய்வனவாகவே இருக்கும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்கள் வந்தால் தானே நாடகம்? வானொலி நாடகத்தில் நாடகாசிரியன் பாத்திரங்களை வெவ்வேறு குணப்பண்புகள் உடையனவாகவும், அவற்றின் தனிப்பண்புகள் நன்கு துலங்குமாறும் படைக்கவேண்டும். அது நாடகத்திற்குக் கவர்ச்சி ஊட்டுவதுடன், பாத்திரங்களை அடையாளம் காட்டிக் குழப்பத்தையும் தவிர்க்கும்.

இதிகாச புராணக் கதைகளில் பாத்திரங்கள் ஏற்கனவே படைக்கப்பட்டு, 'றெடிமேட்'டாக இருக்கின்றன. சமூக நாடகங்களிலும் சிறுகதைகளிலும் பாத்திரங்களைப் புதிதாகப் படைக்க வேண்டும். அங்கே தான் புதுமையும் திறமையும் வெளிப்படுகின்றன. நாங்கள் ஒரு சிறு கதையை வாசித்த பிறகோ, ஒரு நாடகத்தைக் கேட்ட பிறகோ எங்கள் மனதில் நிற்பவை அவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள் தான்! இராமன், இலக்குவன், தூரியோதனன், கர்ணன் போன்ற பாத்திரங்களை மக்கள் நினைவில் வைத்திருக்க மாட்டார்கள். அவை எல்லோருக்கும் தெரிந்த பழைய பாத்திரங்கள். புதிதாக உருவாக்கப்படும் பாத்திரங்களிலேயே மக்கள் கவனம் செலுத்துவர்! தங்களைப் போன்ற பாத்திரங்களையே மக்கள் விரும்புவர்! தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும், இதிகாச புராணங்களில் வருகின்ற பாத்திரங்களுக்கும் என்ன நடக்கிறது என்று மக்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள். மனதிலே நன்கு பதியக்கூடிய பாத்திரங்களை உருவாக்குங்கள்!

உரையாடல்

சிறுகதையில் ஆசிரியர் தன் கூற்றாகச் சொல்லும் பகுதியை, எந்த மொழி நடையிலும் எழுதலாம். சிறுகதையாயினும் சரி நாடகமாயினும் சரி பாத்திரங்களது உரையாடல், அவற்றின் இயல்பான பேச்சு வழக்கு மொழியிலேயே அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அந்த மொழி நடையிலேயே பாத்திரங்கள் தாங்கள் சொல்ல வந்ததை இயல்பாகவும் விரைவாகவும் அழகாகவும் வெளியிடும். நேயர்களும் அவற்றை இலகுவில் புரிந்து கொள்வர். அந்த உரைநடையே பாத்திரவார்ப்பும் செய்துவிடும். உரையாடல் எப்பொழுதும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேலைகளைச் செய்யும். சிறுகதையில் உரையாடல் சுருக்கமாகவும் நறுக்குத் தெறிந்தாற் போலவும் வேகமாகவும் ஓடவேண்டும். நாடகத்திலும் அவ்வாறே. ஆனால் நாடகாசிரியன் உரையாடலைக் கொண்டு பல வேலைகளைச் செய்கிறான். அதனால் அங்கே உரையாடல் சற்று விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் இருப்பது தவிர்க்க முடியாதது. அதற்காக அனாவசியமாக ஒரு சொல்லையோ, சொல் தொடரையோ கூடப் புகுத்தக் கூடாது. ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் பொதிந்ததாய் இருத்தல் வேண்டும்.

உதயன்

27.07.2003

வானொலி நாடகமும் தொலைக்காட்சி நாடகமும்

இது வானொலி T.V. நாடகங்களின் காலம். இரண்டுமே புதியவை. ஆனால் வேகமாக வளர்ந்து வருபவை. இன்று வீட்டுக்கு வீடு வானொலி நாடகம் கேட்கிறார்கள்; தொலைக்காட்சி நாடகம் பார்க்கிறார்கள். எனவே இரண்டையும் கொஞ்சம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது எல்லோருக்கும் பயனளிக்கும்!

நாடகம் என்பது ஒன்று தான். நாங்கள் மேடை, வானொலி, தொலைக்காட்சி - என்று ஊடகங்களுக்கு ஏற்ப அதில் மாற்றங்கள் செய்து கொள்கிறோம். அவ்வளவுதான்.

நேரடிக்காட்சிதான் ரி.வி. நாடகத்தின் சிறப்பு அம்சம். எத்தனையோ காட்சிகளையும் நடிப்புகளையும் அதில் அழகாகக் காட்டலாம். ஆனால் ரி.வி.யில் நடித்துக் காட்ட முடியாத எத்தனையோ காட்சிகளை வானொலி நாடகத்தில் அமைத்துக் காட்டலாம். வானொலியில் நடிக்க முடியாத நாடகம் என்று எதுவுமே இல்லை! அங்கே ரசிகர்களது கற்பனைக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது.

வானொலி நாடகம் கேட்பதைவிட ரி.வி. நாடகம் பார்க்கவே மக்கள் அதிகம் விரும்புகின்றனர். ஆனால் ரூபவாஹினி போதிய தமிழ் நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்கவில்லையே! அதில் சிங்கள நாடகங்களில் காணுகின்ற அழகைத் தமிழ் நாடகங்களில் காண முடியவில்லை. அதனால் யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தியத் தொலைக்காட்சி நாடகங்களையே அதிகமாகப் பார்க்கின்றனர்.

இலங்கை வானொலிக்கு நீண்ட நாடகப் பாரம்பரியம் இருக்கிறது. அதன் தமிழ்ச் சேவையும் முஸ்லிம் சேவையும் சுதந்திரமாக இயங்குகின்றன. அதனால் பயிற்றப்பட்ட தயாரிப்பாளர்கள், கலை ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டு, நல்ல நாடகங்களைத் தெரிவு செய்து திறமைமிக்க கலைஞர்களைக் கொண்டு தயாரித்து வழங்குகின்றனர். ரூபவாஹினிக்கு இத்தகைய பாரம்பரியம் இல்லை. அதன் தமிழ் நாடகங்களில் அரசியல் வாடை அதிகம் அடிக்கிறது.

நாடகம் உட்பட ரி.வி. நிகழ்ச்சிகள் பலவும் வன்முறையைத் தூண்டுகின்றன என்பதே, உலகம் முழுவதிலும் அதன் மீது சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டு. ஆனால் அதைத் தடுக்க எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை! வானொலி நாடகங்கள் மீது அந்த மாதிரியான குற்றச் சாட்டுகளைச் சுமத்த முடியாது. எவ்வித சங்கடமும் இல்லாமல், குடும்ப உறுப்பினர் எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து கேட்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளையே வானொலி நிலையங்கள் ஒலிபரப்புகின்றன!

நாடகமும் சினிமாவும்

சினிமா நாடகத்தின் குழந்தை. ஆனால் அது இன்று தாயாரையே முடி மறைத்து இல்லாமல் செய்துவிடும் அளவுக்கு பூதாகாரமாக வளர்ந்து நிற்கிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் உலகம் முழுவதிலும் நாடகங்களையே சினிமாவாகப் படம் பிடித்தனர். பின்பு தொழில் நுட்பத்தின் உதவியுடன், அது மின்னல் வேகத்தில் முன்னேறிவிட்டது! காட்சிகளையும் நடிப்பையும் அது தத்ரூபமாகவும் அழகாகவும் தருகிறது. மேடை நாடக மண்டபத்தில் முன் வரிசைகளில் இருந்தால் மட்டுமே நடிப்பை நன்றாகப் பார்த்து ரசிக்கலாம். சினிமாத் தியேட்டரில் எங்கே இருந்தாலும், எல்லாவற்றையும் நன்றாகப் பார்த்து ரசிக்கலாம்!

நாடகம் ஒரு இடத்தில் தான் நடிக்கப்படுகிறது. அங்கே போய்த்தான் அதைப் பார்க்க வேண்டும். சினிமா மக்களை நாடிச் செல்கிறது.

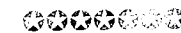
சினிமா பல கலைகளின் சங்கமம். ஒவ்வொரு படத்திற்கும் நூற்றுக் கணக்கான கலைஞர்கள் பங்களிப்புச் செய்கின்றனர். எழுத்தாளர்கள், தொழில்நுட்பவியலாளர்கள், கலைஞர்கள் என்று எல்லோரும் சினிமாவை நாடி ஓடுகின்றனர்!

உலகம் முழுவதிலும் திரைப்படக் கல்லூரிகள் அமைத்து, அந்தக் கலை சம்பந்தமான எல்லாவற்றையும், அவ்வத்துறை விற்பன்னர்கள் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். கற்றவற்றை உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்துகின்றனர். தமிழ்மொழியில் மட்டும் ஆண்டுதோறும் நூற்றுக்கும் அதிகமான படங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் ஏதாவது ஒரு புது அம்சம் இருக்கும்.

வானொலி நாடகத்தையும் ரி.வி. நாடகத்தை சினிமாவால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சினிமா வளர், அவையும் சேர்ந்து வளர்ந்தே வந்திருக்கின்றன. மேடை நாடகம் தான் பரிதாபமாக நிற்கிறது! அதன் எதிர்காலம் அவ்வளவு ஒளிமயமானதாகத் தெரியவில்லை. நாடகக் கலை பின் தங்கிவிட்டதற்கு சினிமாவின் வளர்ச்சி மட்டும் காரணமல்ல. காலத்தின் தேவைக் கேற்ப, அதை வளர்த்தெடுக்காதது தான் பிரதான காரணம்!

சினிமாவிலும் நாடகம் இருக்கிறது என்று நாங்கள் திருப்திப்படலாம். நாடகத்திற்கு எந்தக் காலத்திலும் இருந்திராத மதிப்பைச் சினிமா அதற்கு வழங்கியிருக்கிறது!

சினிமா மக்களைப் பாதித்த அளவிற்கு வேறு எந்தக் கலையோ இலக்கியமோ பாதிக்கவில்லை! சினிமாவின் செல்வாக்கு பெரிய செல்வாக்கு!

தமிழ் நாடகத்தின் எதிர்காலம்

நாடகத் தமிழ் வளரவில்லை :

முத்தமிழில் ஒன்றான நாடகத் தமிழ் வளரவில்லை என்பது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட விடயம். நல்ல நாடகாசிரியர்கள் தோன்றவில்லை. நல்ல நாடகங்களும் எழுதப்படவில்லை. தமிழகத்தில் வாழ்ந்த, வாழுகின்ற சிறந்த கவிஞர்கள், திறமான சிறுகதை ஆசிரியர்கள், நாவலாசிரியர்கள் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் எழுதிய நூல்களை வாசிக்கிறோம். அவ்வளவு செல்வாக்குப் பெற்ற ஒரு நாடகாசிரியரைப் பற்றிக் கூட அறிய முடியவில்லையே!

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை கவிதை நடையில் எழுதிய மனோன்மணியம் தழுவல் நாடகம். நடிப்பதற்குப் பொருத்தமற்றது. பம்மல் சம்பந்தமுதலியார் வசன நடையில் 95 நாடகங்கள் எழுதி நடித்ததாக அறிகிறோம். சினிமாப் படமாக வந்தவற்றைத் தவிர, அவரது நாடகங்கள் எதுவும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவை பரவலாக வாசிக்கப்படவில்லை. அவை எப்படிப்பட்ட நாடகங்கள்? அவை எப்படி நடிக்கப்பட்டன? என்பதைக்கூட அறியமுடியவில்லை!

தமிழகத்தில் நாடகக் குழுக்கள்:

தமிழகத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டிலிலும் இருப்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பல தொழில் முறை நாடகக் குழுக்கள் இருந்து நாடகக் கலையை வளர்த்தன. சங்கீத வித்துவான்களான கிட்டப்பா, சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் போன்றோர் இசை நாடகங்களை ஆடினர். மனோகர் போன்றோர் வசன நடையில் எழுதப்பட்ட புராண, இதிகாச வரலாற்று நாடகங்களை நடித்தனர். T.K.S சகோதரர்கள் போன்றோர் சமூக நாடகங்களை நடித்தனர். அங்கே இப்படிப் பல நாடகக் குழுக்கள் சிறப்புடன் சேவையாற்றின! ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து நடித்தனர். அவை எல்லாமே பெருந் தொகைப் பணம் செலவிடப்பட்டு நடிக்கப்பட்ட நாடகங்கள்.

ஒவ்வொரு சினிமா நடிக்கரிடத்திலும் ஒவ்வொரு நாடகக் குழு இருந்தது. அவற்றில் சினிமா நடிக்க நடிக்கையரே நடித்தனர். அந்தக் கவர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டே பலர் போய் அந்த நாடகங்களைப் பார்த்தனர்.

இருந்தும் என்ன? சினிமாவின் முன் நிற்க மாட்டாது, அந்தப் பெரிய நாடகக் குழுக்கள் எல்லாம் கடை கட்டிவிட்டன. இப்பொழுது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொழுது போக்காக நாடகங்கள் நடிக்கிறார்கள்.

இலங்கையில்.....

இலங்கையில் தொழில் முறையாக மட்டுமல்ல, தொடர்ந்து நாடகங்களை நடத்தி வந்த குழுக்களோ கொம்பனிகளோ கூடக் கிடையா. சில குழுக்கள் பெயரளவில் நீண்ட காலம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவை நடித்த நாடகங்களைக் கணக்கெடுத்தால், இரண்டோ முன்றோதான். அதிகமாகப் போனால் நாலு அல்லது ஐந்து.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தொடக்கி வைத்த நாடகப் பணி, அவர் காலத்துடன் சரி. அதன் பிறகு ஆர்வலர்கள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக நாடகங்களை நடத்தி வந்தனர். நாட்டுக் கூத்துகளும் அவ்வாறே. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாடகத்துடன் களைத்துப் போவர்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், எங்கள் நாட்டில் நாடகக் கலையை வளர்ப்பதற்குத் தீவிரமான முயற்சி எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை. கூட்டங்கள் கூட்டி மேடையில் ஏறி நின்று முழக்கங்கள் செய்வார்கள். தீர்மானங்களும் தீட்டுவார்கள். கலந்துரையாடல்கள், கருத்துப் பரிமாற்றங்கள், மகாநாடுகள், விழாக்கள், மாலைகள், மேளங்கள், பாராட்டுரைகள் - ஒன்றுக்கும் குறைச்சல் இல்லை! அவற்றின் பலாபலன்கள் என்ன என்று கேட்டால், ஒன்றும் இல்லை! வெறும் பம்மாத்துகள் தான்! பெட்டைக் கோழிகள் அடைகிடந்து விட்டு, முட்டையிடாது கொக்கரித்துப் பறந்த கதைதான்!

இந்த விழாக்களிலும் கொண்டாட்டங்களிலும் செலவிட்ட பணத்திற்கு எத்தனை நாடகப் புத்தங்கள் வெளியிட்டிருக்கலாம்!

முதலில் நாடக எழுத்துப் பிரதி ஒன்று இருந்தாலல்லவோ அதை அச்சு வாகனம் ஏற்ற!

ஆடியில் ஒன்றும் அமாவாசையில் ஒன்றுமாக நடிக்கப்பட்ட நாடகங்களின் பிரதிகள் கூட, எமக்குக் கிடைக்கவில்லையே!

இந்தியாவில் மேடை நாடகங்களுக்கு இருந்த ஆதரவுகூட இங்கே எங்கள் நாடகங்களுக்கு இருக்கவில்லை. எங்கள் நாட்டு நாடகங்கள் தரம் குறைந்தவை ஆயிற்றே!

எங்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் ...

எங்கள் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் சிலவற்றில் (எனக்கு எத்தனை என்று தெரியாது) கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக 'நாடகமும் அரங்கியலும்' என்ற பாடம் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் நாடகமும் இருந்தபடியே இருக்கிறது!

எத்தனை நாடகாசிரியர்களை உருவாக்கினார்கள்? எத்தனை நாடகத் தயாரிப்பாளர்களை உருவாக்கினார்கள்? எத்தனை நாடக நூல்கள் வெளியிட்டார்கள்? கனக்க வேண்டாம், எத்தனை நாடகங்களைத் தயாரித்தளித்தார்கள்?

பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றிடுக்காத சிறுகதையும் நாவலும் இலங்கையிலும் செழித்து வளர்ந்துள்ளன. பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பித்த நாடகம், வளரவே இல்லை! இது நாடகத்தில் வருகின்ற Irony என்ற அழகிற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு!

தமிழ் மொழியில் நாடகங்கள் இல்லை. ஆங்கில மொழியில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமான காலத்து நாடகங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. போதாக்குறைக்கு, உலகத்துத் தலைசிறந்த நாடகாசிரியர்களது நாடகங்களை யெல்லாம் மொழிபெயர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். நாடகம் பற்றிய நூல்களும் அதில் ஏராளம்! ஏராளம்!

ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில், ஆங்கிலமொழியில் 'நாடகமும் அரங்கியலும்' என்ற பாடத்தைச் சிறப்பு பாடமாக (Honours) படித்து, அதில் Class உம் எடுத்தவர்தான் அந்தப் பாடத்தை

பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பிக்கத் தகுதி உடையவர். அந்தத் தகுதி உடையவர் ஒருவர்கூட இலங்கையில் இல்லை! எங்கள் காலத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் என்ற ஒரு பல்கலைக்கழகம் தான் இருந்தது. அதில் ஆங்கிலத்தில் 'நாடகமும் அரங்கியலும்' என்ற பாடம் கற்பிக்கப்படவில்லையே!

பல்கலைக்கழகத்தில் வேறு பாடங்கள் படித்தவர்கள் தான் ஒன்று சேர்ந்து, தங்கள் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, 'நாடகமும் அரங்கியலும்' என்ற கற்கை நெறியைத் தொடக்கி வைத்தனர். அவர்கள் எனது காலத்தில் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர்கள். எனக்கு நன்கு தெரிந்ததைத்தான் சொல்கிறேன். அவர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தவர்கள் எல்லோரையும் அப்பாட விரிவுரையாளர்களாக நியமித்தனர். தமிழ் நாடகம் எப்படி வளரும்?

கல்வித் திணைக்களத்தில்.....

எங்களுடைய கல்வி இலாகாவில் இருந்து தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குப் பாட நூல்கள் எழுதுபவர்களுக்கும் நாடகம் சரியாகத் தெரியாது! தெரிந்திருந்தால், இதிகாச புராணக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, நாடகமாக்கி பிள்ளைகளது தலைமீது சுமத்துவார்களா?

அவர்களில் ஒரு பண்டிதர் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், வாத்திமாரும் பிள்ளை நாட்டுக்கூத்து ஆடவேண்டும் என்று எழுதியிருக்கிறார் பாட புத்தகத்தில். வாத்திமாரும் பிள்ளைகளும் நாட்டுக் கூத்து ஆடினால் நன்றாகத் தானிருக்கும். பரம்பரையாக நாட்டுக்கூத்து ஆடியவர்களே அவற்றைக் கைவிடுகின்ற நிலையில், இவர் வாத்திமாரையும் பிள்ளைகளையும் பிடித்திருக்கிறார் அதை ஆடுவதற்கு!

அதை ஆடுவதால் பிள்ளைகளுக்கு என்ன லாபம்? பிள்ளைகளைப் பின்னோக்கிக் கூட்டிச் செல்லப்பார்க்கிறார்கள்!

எல்லோரும் கேட்கின்ற - இப்பொழுது உலகம் முழுவதிலும் வளர்ந்து வருகின்ற - வானொலி நாடகம் எழுதிப் பழகுங்கள்! - என்று ஒரு வார்த்தைகூட பாட புத்தகங்களில் இல்லை!

தமிழ் நாடகத்துறை எப்படி வளரும்?

தமிழ் நாடகத்துறை வளர்வதற்குத் தடையாக உள்ளவை:

இன்று மேடை நாடகங்கள் நடிக்கப்படுவதில்லை என்றே கூறலாம். அவை பல்கலைக்கழகங்களிலும் நடிக்கப்படுவதில்லை, நாடகத்தைக் கற்பிக்கும் கல்லூரிகள், ரியூட்டரிகளிலும் நடிக்கப்படுவதில்லை! வெளியிலும் நடிப்பதில்லை! அதற்கும் பல காரணங்கள்:

நாடகத்தைப் பழக்கி அரங்கேற்றுவது சிரமமான காரியம். 'ஏன் வீணாகக் கஷ்டப்படுவான்?' என்ற மனோபாவம்! நடிப்பதற்குப் பொருத்தமான நாடகங்கள் கிடைப்பதில்லை. நாடகங்களை அரங்கேற்றுவதற்குப் பொருத்தமான மண்டபங்கள் இல்லாமை. இருக்கின்ற மண்டபங்களுக்குப் பெரும் தொகை வாடகைப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். நாடகத்திற்குப் பொருத்தமான ஒலி ஒளி அமைப்பு, காட்சிகள், அலங்காரங்களையும் பெற முடியாதுள்ளது. அரங்கேற்றும் செலவும் விஷம் போல ஏறிவிட்டது.

நாடகத்தில் நடிப்பதற்குப் பொருத்தமான நடிக நடிகையரைக் கண்டுபிடிப்பதும் ஒரு பிரச்சினை. பெண்கள் மேடை நாடகங்களில் நடிக்க முன்வருவதே இல்லை.

பெண்கள் நாடகத்தில் நடிக்க முன்வராததற்காக அவர்களை நான் குறைகூறமாட்டேன். அது அவரவர் விருப்பம், சுதந்திரம்! நாடகத்தில் நடிப்பதால், ஆண்களுக்குச் சில நன்மைகள் கிடைக்கலாம். பெண்களுக்கு அப்படி ஒன்றும் கிடைக்கமாட்டா. மாறாக, சில வேளைகளில் சங்கடங்களும் ஏற்படும்!

இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நாடகம் நடித்தாலும், அது தரம் குறைந்த நாடகமாகத்தான் இருக்கும்.

எங்கள் தரம் குறைந்த நாடகங்களைப் பார்க்க யார் வருவார்கள்? அதிக விலை உயர்ந்த ரிக்கெற்றுக்களை கொண்டு திரிந்து விற்றால்தான் சமாளிக்கலாம். ரிக்கெற்று வங்கினாலும், சிலர் நாடகம் பார்க்கப் போவதில்லை!

இந்தக் கஷ்டங்களை எல்லாம் எண்ணிப் பார்த்துத்தானோ என்னவோ, பலர் நாடகமே எழுதுவதில்லை! அரசியல் சமய நோக்கங்களுக்காகவும், நிதி திரட்டவும் சில வேளைகளில் சில நாடகங்கள் நடிக்கப்படுகின்றன.

இன்று எல்லோரும் வீடுகளில், கதிரைகளில் வசதியாக இருந்து கொண்டு, T.V. பார்க்கிறார்கள். 'டெக்' போட்டு ஒரே இரவில் மூன்று படங்கள் கூடப் பார்க்கிறார்கள். அந்தச் சுகங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, மக்கள் மேடை நாடகம் பார்க்க வருபவர்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது மடமை!

தமிழ் நாடகத்தின் எதிர்காலம் :

சினிமாவினால் வானொலி நாடகத்தை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. உலகம் முழுவதிலும் சினிமாவும் வளர, வானொலி நாடகமும் வளர்ந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. அது இனிமேல் இன்னும் வளரும்!

இந்தியாவில் தொலைக்காட்சி நாடகம் நன்றாக வளர்ந்துள்ளது. அங்கே சினிமா, தொலைக்காட்சி நாடகங் வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்கிறது. நடிக நடிகையரை மட்டுமல்லாது, சினிமாவில் கையாண்ட கலை நுணுக்கங்கள் உத்திகள் எல்லாவற்றையும் T.V.யிலும் பயன்படுத்துகின்றனர். எழுத்தாளருக்கு நல்ல சன்மானங்கள் கொடுத்து, அந்த நாடகங்களை எழுதுவிக்கிறார்கள். அங்கே அது இன்னும் வளரும். இலங்கையில் அது இனிமேல்தான் வளர வேண்டும்.

தமிழ் மேடை நாடகம் வளரக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் தென்படவில்லை. இவ்வளவு காலமும் வளராதது இனியா வளரப் போகிறது? பரவாயில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தமிழ் நாடகத்துறை வளர உழைப்போம்!

படைப்பு இலக்கிய உலகில் நான்: செயற்பாடுகளும் சாதனைகளும்.

இது எனது வாழ்க்கை வரலாறல்ல, எனது இலக்கிய உலக சாதனைகளின் சுருக்கமான விளக்கம். நான் கடந்த ஐம்பது ஆண்டு காலத்தில் பலவகைப்பட்ட நாடகங்களை எழுதி, அரங்கேற்றி, நடித்து நூல்களும் வெளியிட்டவன். எல்லா வகை இலக்கியங்களும் படைத்தவன். அதனால் என்னைப்பற்றி அறிய பலர் ஆவலாக இருக்கக்கூடும். அவர்களுக்காகவே இவ் வரலாற்றுச் சுருக்கத்தை எழுதுகிறேன்.

குடும்பம் :

எனது மூதாதையர் கல்வி கற்றவர்களே தவிர, நாடகம் ஆடியவர்களல்ல. வசதியான குடும்பம். எனது தகப்பனாரும் பேரனாரும் ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்று அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்தவர்கள். எனது சிறிய தந்தையாரும் மைத்துனரும் அராலி தெற்கு - கிழக்கு கிராமத்தின் கிராம விதானையாராக இருந்தவர்கள். எனது உறவினர் பலர் அராலிக் கிராமத்தின் கிராம விதானையாராக இருந்திருக்கின்றனர். எங்கள் குடும்பம் மட்டுமல்ல, எங்களது உறவினர்கள் எல்லோருமே சைவம்.

எனது இளம் வயதிலேயே பெற்றோர் இறந்துவிட்டாலும் உறவினரது அதரவு நிறையக் கிடைத்தது.

வீட்டிலேயே கல்வி கற்பதற்குரிய சூழ்நிலை. இன்று தமிழ் மொழியில் மலிவு பொலிவாகக் கிடைக்கும் நவீன நாவல்கள், சிறுகதைகள், சஞ்சிகைகள் அன்று அருமை. அவற்றை வாங்கி வாசிக்கும் பழக்கமும் பரவவில்லை. வாசிக்காலைகளே குறைவு. அவற்றிற்குப் புதினப் பத்திரிகைகள் மட்டும் வரும். இராமாயணம், மகாபாரதம், விக்கிரமாதித்தன் கதை, ஏழுபிள்ளை நல்லதங்காள் கதை போன்ற நூல்களையே வாசிப்புப் பழக்கம் உள்ளவர்கள் வாசித்தனர். ஒருவர் வாசிக்க மற்றவர்கள் கேட்டு கொண்டிருப்போம். இல்லாத நூல்களை உறவினர்களிடம் இரவல் வாங்குவோம். பத்துப் பதினொரு வயதிற்குள்ளாகவே அவற்றை எல்லாம் வாசித்து முடித்துவிட்டேன்.

கல்லூரியில் :

நான் கல்வி கற்றது ஆங்கில மொழியில். வீட்டிலும் சரி, பாடசாலையிலும் சரி ஆங்கில நூல்களையே வாசிக்கும்படி வற்புறுத்துவார்கள். தமிழ் நூல்கள் வாசிப்பதானால் களவாகத்தான் வாசிக்க வேண்டும்.

பாடசாலைகளுக்கு நவீன தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் வாங்கும் வழக்கம் இல்லை. தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் வகுப்பிலேயே வெளிப்படையாகச் சொல்வார்கள், நவீன தமிழ் இலக்கியங்களை வாசிக்க வேண்டாம் என்று. பெரிய கல்லூரிகளில் மட்டும் தான் நூல் நிலையங்கள் இருந்தன. அவற்றிலும் தொண்ணூறு வீதம் ஆங்கில நூல்கள்தான்.

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்தில் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்த மு. சின்னத்தம்பி அ.நாகலிங்கம் ஆகியோர் எனது கட்டுரைகளுக்கு 'நன்று' போட்டு என்னை எழுதும்படி ஊக்குவித்தனர். ஆங்கில இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய பாடங்களில் அதிக புள்ளிகள் பெறுவேன். தமிழ்க் கட்டுரைப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறேன். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி முதல் முதலாக சஞ்சிகை வெளியிட்ட பொழுது அதன் மாணவ ஆசிரியனாக இருந்தேன். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பயின்ற காலத்தில் அக்கல்லூரியின் 'இளஞாயிறு' 'மிசலெனி' சஞ்சிகைகளை எனது கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எல்லாம் அலங்கரித்திருக்கின்றன. 'சுதந்திரன்' 'வீரகேசரி' பத்திரிகைகளின் பாலர் கழகங்களில் எனது கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் பிரசுரமாயி-
யிருக்கின்றன. எனது முதலாவது சிறுகதையான 'கையொப்பம்' 1950 ஆம் ஆண்டு சுதந்திரனில் வெளிவந்தது.

அரசாங்க கிளறிக்கல் சேவிசில் கொழும்பில் வேலை செய்த அப்பா, தான் வாங்கி வாசித்த சஞ்சிகைகளையும் நவீன தமிழ் நூல்களையும் கவனமாக வைத்திருந்து, யாழ்ப்பாணம் வரும் பொழுது கொண்டு வந்து தருவார். நாங்கள் அவற்றை விழுந்து விழுந்து வாசிப்போம். பல்கலைக்-
கழகம் செல்வதற்கு முன்பே அப்பொழுது வெளிவந்திருந்த நவீன தமிழ் நூல்களில் சிறந்தவை என்று கருதப்பட்ட பலவற்றையும் வாசித்து விட்டேன்.

எனது முதல் நாடகம் :

எனது முதலாவது நாடகம் சரியாக ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 1954ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 31ஆம் திகதி அரங்கேற்றப்பட்டது. அந்த அரங்கேற்றத்தின் பின்னால் ஒரு பெரிய கதையே இருக்கிறது.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் 'மனோன்மணியம்' என்ற நாடகத்தை பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பரி செந்தமிழ் நடையில் ஒரு சிறு நாடகமாக எழுதியிருந்தார். அந்நூல் 1950 ஆம் ஆண்டு எஸ்.எஸ்.ஸி பரீட்சையில் தமிழ்ப் பாடத்திற்கு எங்களுக்கு ஒரு பாட நூலாக இருந்தது. அந்த நூலைப் படித்த பொழுது தான் எனக்கு முதல் முதலாக தமிழ் நாடக அறிமுகம் கிடைத்தது. அத்துடன் நாடகம் நடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் என் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

எஸ்.எஸ்.ஸி. பரீட்சை எழுதியதும், அந்த நாடகத்தை நடிப்போமா என்று ஊரில் உள்ள எனது நண்பர்களிடம் கேட்டேன். "போடா உனக்குவிசர்!" என்று என்னைக் கேலி செய்து சிரித்தனர். அவர்கள் அப்படிச் செய்ததிலும் வியப்பில்லை!

பாடசாலைகளிலும் சரி, வெளி உலகத்திலும் சரி அந்தக் காலத்தில் நாடகங்களே நடிக்கப்படுவதில்லை, என்று தான் சொல்ல வேண்டும். பெரிய கல்லூரிகளில் மட்டும்தான் விழாக்கள் கிரமமாக நடக்கும். அவற்றில் பேச்சுக்களும் கதம்ப நிகழ்ச்சிகளும் மட்டும்தான் இடம் பெறும். நாடகம் நடிக்கப்படுவதே இல்லை. 'தமிழ்த்தினம்' 'ஆங்கில தினம்' என்பவை எல்லாம் அண்மைக் காலத்தில் வந்தவை. இந்துப் பாடசாலைகளில் சரஸ்வதி பூசை தவறாமல் கொண்டாடப்படும். அதில் பூசைக்குத்தான் முக்கியத்துவம். பாட்டு நிட்சயமாக இடம்பெறும்.

அந்தக் காலத்தில் இந்தியக் கலைஞர்களும் இலங்கைக் கலைஞர்களும் ஒன்றிணைந்து கர்நாடக சங்கீத இசை நாடகங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் நடித்தனர். அவை சில கோவில்களில் எப்பொழுதாவது நடக்கும். நீண்ட காலம் காத்திருந்து, நெடுந்தூரம் நடந்து போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணம் உட்பட இலங்கை முழுவதிலும் 'அண்ணா-விமார்' தங்களுக்குத் தெரிந்த நாட்டுக் கூத்துக்களை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அவை இடத்திற்கு இடம் வேறுபடும். அந்த அரங்கேற்றங்களும் அரிதாகவே நடக்கும்.

சமூக நாடகங்கள் என்ற பேச்சே இல்லை! தமிழ் மொழியில் பம்மல் சம்பந்தமுதலியார்தான் முதல் முதலில் நடிக்கக்கூடிய வசன நடை நாடகங்களை எழுதினார். இலங்கையில் அந்தப் பெரும் பணியைச் செய்தவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை.

ஊர் மத்தியில் ஒரு வாசிகசாலை, சரஸ்வதி சனசமூக நிலையம். மாணவர்களாக இருக்கும் பொழுது நாங்களே கல்லும் மண்ணும் சுமந்து கட்டிய கட்டிடம். அந்தக் காலத்தில் பொது விடயங்களுக்குப் பணம் சேர்ப்பதென்றால் கல்லில் நார் உரித்த கதை. ஊரவர்களிடம் ஒரு ரூபா ரண்டு ரூபாவாகச் சேர்த்துத்தான் அதைக் கட்டி முடித்தோம்.

ஊர் இளைஞர்கள் எல்லோரும் கூடி இருந்து பேசுவதற்கு அது ஒரு மத்திய நிலையமாக இருந்தது. அனேகமாக ஊரில் உள்ள படித்த இளைஞர்கள் எல்லோரும் மாலை நேரத்தில் அங்கே வந்து பேப்பர் வாசிப்பார்கள். அது முடிந்ததும் பலதும் பத்தும் பேசுவார்கள். நான் ஒருவன் மட்டும் தான் இடையிடையே நாடகம் பற்றிப் பேசவேன். அந்தக் கதைக்கு அவ்வளவு வரவேற்பு இருக்காது. நண்பர்கள் எப்படி வரவேற்பார்கள்? அவர்கள் தான் ஒரு நாடகம் கூடப் பார்த்ததில்லையே!

H.S.C. பரீட்சை (பல்கலைக்கழகப் புகுமுகத் தேர்வு) எழுதியதும். ஒரு சமூக நாடகத்தை எழுதிக் கொண்டு போய், அதை நடிப்போமா என்று நண்பர்களிடம் கேட்டேன். அரை மனத்துடன் சம்மதித்தார்கள்.

எல்லோருமே கல்லூரி மாணவர்கள். கையில் ஒரு சதம் கூட இல்லாதவர்கள்! இந்தக் காலத்தில் சில மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு மோட்டர் சைக்கிளில் கூடப் போகிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் சைக்கிள் ஒரு ஆடம்பரப்பொருள். மாணவர்கள் கல்லூரிக்கு நடந்து தான் போவார்கள். சிலர் பல மைல் தூரம் நடந்து போவார்கள், காலில் செருப்புக்கூட

இல்லாமல். மாணவர்களென்ன சில ஆசிரியர்களே நீண்ட தூரம் நடந்து தான் பாடசாலைக்கு வருவார்கள்.

எனக்கு நாடகத் துறையில் இருந்த இயல்பான ஆர்வம் காரணமாகவே நான் அதில் ஈடுபட்டேன். பம்மல் சம்பந்த முதலியாரது நாடகங்களையோ பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களையோ நான் அப்பொழுது வாசித்திருக்கவில்லை - அவை எனக்குக் கிடைக்காமையினால்

நண்பர்கள் ஒருவருக்காவது நாடகம் பற்றிய அறிவோ முன் அனுபவமோ இல்லை. வழிகாட்டியும் இல்லை. நாங்களே பழகினோம். ஒரு பொழுது போக்காகத்தான் நடிக்கத் துவங்கினோம். மாலை நேரங்களில் வாசிக்கசாலையில் சந்தித்து ஒத்திகை பார்ப்போம்.

எனது நாடகம் எழுதுவது எப்படி? * நூலில் அந்த நாடக அரங்கேற்றம் பற்றி விரிவாக எழுதியிருப்பதால், இங்கே சுருக்கமாகவே எழுதுகிறேன்.

‘இழந்த காதல்’ என்பது நாடகத்தின் பெயர் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு, தென்னிந்தியப் பேச்சு வழக்கு, செந்தமிழ் என்ற மூன்று மொழி நடைகளும் கலந்த ஒரு மணிப்பிரவாள நடையில் நாடகத்தை எழுதியிருந்தேன். ‘இழந்த காதலில்’, காதல், பிரிவு, சோகம், கண்ணீர், குடி, மரணம் எல்லாம் இருந்தன. எனது இளந்தாரி வயது காரணமாக நாடகத்தை தல்ல உணர்ச்சிச் செறிவு உடையதாக எழுதியிருந்தேன். நண்பர்களுக்கும் அது பிடித்திருந்தது. நானே கதாநாயகனாக நடித்தேன்!

விளையாட்டு விளையாட்டாகத் தொடங்கிய முயற்சியில் இப்பொழுது குடு பிடிக்கத் துவங்கியது. ஒரு சிறு விளம்பரம் அச்சிட்டு வெளியிட்டோம். அரங்கேற்றத்திற்கு வேண்டிய சீன், ஒலி ஒளி அமைப்பு எல்லாவற்றையும் வாடகைக்கு அமர்த்தினோம். எல்லாவற்றிற்கும் துணியே துணை! தனி ஒருவராகச் செயற்பட்டிருந்தால் அந்தத் துணிவு வந்திராது. நண்பர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒற்றுமையாகச் செயற்பட்டதால் தான் துணிவு வந்தது!

அராலி சரஸ்வதி வித்தியாசாலைதான் என்களது அரங்கேற்று மண்டபம். கல்லினால் கட்டப்பட்ட அரைச் சுவர். கூரையைத் தாங்கி நிற்கும் பெரிய மரத்தூண்கள். கிடுகு வேய்ச்சல். இதுதான் மண்டபம். ஊர்ப் பொதுப் பள்ளிக் கூடம். ஊர்க் கூட்டங்கள் எல்லாம் அதில்தான் நடக்கும். இன்று பெரிய கல்லூரிகளாகத் திகழ்பவை எல்லாமே அன்று அப்படித்தான் இருந்தன.

அரங்கேற்ற நாடும் வந்தது. பாடசாலை வாங்குகளை அடுக்கிக் கட்டிய மேடை தான். ஊரவர்களும் கொஞ்சப் பேர் வந்து பார்த்தார்கள். நூறு ரூபா சேர்ந்தது. பதினைந்து ரூபா பற்றாக்குறை. பெரிய வெற்றி!

நாடகத்தைப் பார்த்த ஊரவர்களுக்குத் திருப்தி. என்களுக்குத் திருப்பதியும் மகிழ்ச்சியும். பெரியவர்கள் செய்யாததை நாங்கள் செய்துவிட்டோமே! இனிமேலும் நாடகம் நடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது!

எனது பல்கலைக்கழக நாடகங்கள் :

1955 ஆம் ஆண்டு நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். அங்கே தமிழ்ச் சங்க புதிய மாணவர் விவாதத்தில் ஒரு அணிக்குத் தலைவனாகப் போடப்பட்ட நான், அழகாகப் பேசியமையால், பல்கலைக்கழக நடகத்தில் நடிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன்.

அந்த ஆண்டு பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் ‘சுந்தரம் எங்கே?’ நாடகத்தை தமிழ்ச் சங்கத்திற்காக கலாநிதி வித்தியானந்தன் தயாரித்தார். அதில் என்னையும் நடிக்க வைத்தார்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் செல்வாக்கு பெரிய செல்வாக்கு. அவரது நாடகங்கள் தான் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கு மொழிக்கு ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தன. இலக்கியம் படைப்பதற்குப் பேச்சு வழக்கு மொழியைத் தயங்கித் தயங்கிப் பயன்படுத்தியவர்கள், அதன் பிறகு துணிச்சலுடன் செயல்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் நாடகம் பற்றி சரியாகத் தெரியாத சிலர், அந்த மொழி

நடையைக் கிண்டல் செய்தாலும், காலக்கிரமத்தில் நாடக உரையாடலுக்கு உரிய மொழி பேச்சு வழக்கே என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இலங்கை வானொலிகூட, பேராசிரியரைப் பின்பற்றியே பேச்சு வழக்கு நாடகங்களை ஒலிபரப்பத் துவங்கியது.

அது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கலைப் பீடம் மட்டும் பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டிருந்த காலம். அப்பொழுது அந்தப் பெரிய வளாகம் முழுவதிலும் நாடகம் அரங்கேற்றுவதற்கு ஒரு பெரிய அரங்குகூட இருக்கவில்லை. ஒரு வகுப்பறை மண்டபத்திலேயே மாலை நேரத்தில் கூடியிருந்து ஒத்திகை பார்ப்போம். முதலில் வசனங்களை ஒழுங்காகப் பேசிப் பழகுதல். இறுதி வாரத்தில்தான் நடிப்பு. இயல்பான பேச்சு வழக்கு என்பதால், அதைப் பேசி நடிப்பதில் நாங்கள் அதிகம் சிரமப்படவில்லை.

கொழும்பு லயனல் வென்ட் மண்டபத்தில் முதலாவது அரங்கேற்றம். ஆங்கில நாடகங்கள் நடிப்பதற்கென்றே அமைக்கப்பட்ட அழகான மண்டபத்தில் அடுத்தடுத்து இரண்டு நாடகங்கள் நாடகம். அதிக அலங்காரங்கள் இல்லாத எளிமையான மேடை அமைப்பு. நாங்களும் எங்களது இயல்பான உடைகளில் தோன்றி இயல்பாகப் பேசி நடித்தோம். கொழும்பின் கல்வி கற்ற 'ஆடியன்ஸ்' நாடகத்தை நன்றாக ரசித்தது.

'சுந்தரம் எங்கே?' பின்பு யாழ்ப்பாணம் கண்டி, திருகோணமலை ஆகிய நகரங்களிலும் அரங்கேற்றப்பட்டது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் இவ்விரண்டு நாடகங்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் தான் நல்ல சனக்கூட்டம். அழகிய யாழ்ப்பாண மாநகரசபை மண்டபம், நாடக ரசிகர்களால் நிரம்பி வழிந்தது! (அந்த நகர மண்டபம் போரில் அழிந்துவிட்டது!)

அடுத்த ஆண்டு பேராசிரியரின் 'துரோகிகள்' என்ற நாடகத்தை நடித்தோம். அது எற்கனவே அரங்கேற்றப்பட்ட இடங்களுடன் மட்டக்களப்பு நகர மண்டபத்திலும் நடிக்கப்பட்டது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்று எங்களுக்குச் சொல்லித்தரவில்லை. அவரது நாடகத்தில் நடிக்கும் பொழுதே, அவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்குத்

தமிழை எவ்வாறு கையாள்கிறார்? அந்தப் பேச்சு வழக்கு, கருத்துக்களையும். உணர்ச்சிகளையும் வெளியிட எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது? - என்பவற்றை நானே கூர்ந்து கவனித்துக் கற்றுக் கொண்டேன்.

அந்தப் பேச்சு வழக்கில் நாடக உரையாடலை எழுதும் முறையை மட்டும் தான் நான் அவரிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டேன். மற்றப்படி எனது நாடகக்கதைகள் எல்லாம் நான் உலகத்தைப் பார்த்துச் சொந்தமாக எழுதியவை. நாடகம் எழுதுவது பற்றிச் சொல்லும் பல நூல்களை ஆங்கில மொழியில் வாசித்தேன். ஆங்கில மொழியில் உள்ள எல்லா நாடகங்களையும் வாசித்தேன் என்று நான் புளுகவில்லை! அதற்கு ஒரு வாழ் நாள் போதாது என்பது விடயம் அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஹென்றிக் இப்சென், பெர்நாட்ஷா, ஓஸ்கார் வைல்ட் ஆகியோரது எல்லா நாடகங்களையும் வாசித்தேன். மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரது திறமான நாடகங்களை மட்டும் வாசித்தேன். ஏனைய பிரபலமான நாடகாசிரியர் ஒவ்வொருவரதும் ஒவ்வொரு நாடகத்தையாவது வாசித்திருப்பேன்.

அது போலவே பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் ஒரு நாடகத்தை எப்படி அரங்கேற்றுவது என்று எங்களுக்குச் சொல்லித்தரவில்லை. அவர் அரங்கேற்றும் முறைகளைப் பார்த்து, ஒரு சமூக நாடகத்தை எப்படி அரங்கேற்றுவது என்று, கற்றுக் கொண்டேன். அதன் பிறகு நாடக அரங்கேற்றம் பற்றி நிறைய நூல்கள் வாசித்தேன். ஆனால் கற்றவற்றை யெல்லாம். நடைமுறைப்படுத்தும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவே இல்லை. யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரி பொன் விழாவில் கல்லூரிப் பழைய மாணவிகளால் நடிக்கப்பட்ட 'கொழும்பில் கல்யாணம்' என்ற நாடகத்திலும் 'போர் முரசம் கேட்கிறது' என்ற நாடகத்திலும் நான் கற்ற கலையைக் கொஞ்சம் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன்.

பல்கலைக்கழக நாடக அரங்கேற்றங்களுடனும் தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டங்களுடனும் எனது துணிவும் தன்னம்பிக்கையும் வளர்ந்தன. துணிவு என்னுடன் கூடப் பிறந்தது; தன்னம்பிக்கை எனது கல்வி அறிவு தந்தது!

பல்கலைக்கழகக் கல்வியும் பட்டங்களும் :

புதிய மாணவர் விவாதத்துடன் நான் பல்கலைக்கழகத்தில் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவனானேன். எனது கூச்சம், தடுமாற்றம், பயம் எல்லாமே விடை பெற்றன. அதன் பிறகு நான் பேசாத தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டங்கள் இல்லை! எல்லா விவாதங்களிலும் நான் தமிழ்ச் சங்கக் குழுவில் இருந்திருக்கிறேன். எனது பேச்சாற்றலை நன்றாக அறிந்து கொண்டு, அதை நன்கு பயன்படுத்தினேன்.

நாடகங்களில் நடித்ததும் பேச்சுக் கலையில் ஏற்பட்ட புதிய ஆர்வமும், எனது கல்வித் திட்டத்தை மாற்றி அமைத்துவிட்டன. தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாக (Tamil Honours) படிக்கும் எண்ணத்துடன் தான் பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். கவனமும் ஆர்வமும் வெவ்வேறு திசைகளில் சென்றதால், பொதுக் கலைமாணி (General Degree) செய்தேன். தமிழ் 'ஒனோர்ஸ்' செய்யாததற்காக நான் மனவருத்தப்பட்ட நாட்கள் உண்டு. ஆனால் அதற்காக இப்பொழுது மகிழ்கிறேன்!

தமிழ் மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படித்திருந்தாலும் எனக்குக் class கிடைத்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. எல்லாருக்குமா கிளாஸ் கிடைக்கிறது? அது பேராசிரியரையும் பொறுத்தது. அவரது தயவும் வேண்டும். அப்படிக்கிடைத்திருந்தால், நான் ஒரு நிர்வாக அதிகாரியாகவோ பேராசிரியராகவோ வந்திருக்க முடியும். (கிளாஸ் எடுக்காமலேயே சிலர் நிர்வாக அதிகாரிகளாகவும், விரிவுரையாளராகவும், பேராசிரியர்களாகவும் வந்திருக்கிறார்கள். அது அவரவர் செல்வாக்கையும் முயற்சியையும் பொறுத்தது.)

நிர்வாக அதிகாரிகளுடைய அதிகாரம் அவர்களுடைய நிர்வாக அதிகார எல்லைவரைதான். பேராசிரியர் ஆனவர்கள் தங்கள் தங்கள் மாணவர்களுக்குப் பாடங்களைக் கற்பித்தனர். அதற்கு மேல் அவர்கள் என்ன செய்துவிட்டார்கள்?

அந்தக் காலத்தில் ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகம். இப்பொழுது பல பல்கலைக்கழகங்கள். பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள். பேராசிரியர்களும் பல்கிப் பெருகிவிட்டனர். அவர்களது சேவை - செல்வாக்கு வட்டங்களும் குறுகிக் குறுகி வருகின்றன.

இலங்கையர் எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரே ஒரு ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் ஊடாக, நான் இலங்கையர் எல்லோருக்கும் இருபத்தி நான்கு ஆண்டுகள் நாடக விருந்து அளித்திருக்கிறேன்! எனது பழைய நாடகங்கள், புதிய நாடகங்கள் எல்லாவற்றையும் இலங்கையர் எல்லோரும் கேட்டு மகிழ்கின்றனர். இனிமேலும் கேட்பார்கள். பத்து நாடக நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன். அவற்றை இந்தச் சந்ததியினர் மட்டுமல்ல, வருங்கால சந்ததியினரும் பயன்படுத்துவர்!

360 நாடகங்களையும் பத்து நாடக நூல்களையும் எந்தப் பேராசிரியர் எழுதியிருக்கிறார்?

பல்கலைக்கழக நாடகங்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில், நான் எதிர்காலத்தில் ஒரு பிரபல நாடகாசிரியனாக வருவேன் என்று அந்த இரு பேராசிரியர்களும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். நானே அப்படிக்கற்பனை கூடச் செய்யவில்லையே! வெளி உலகுக்குச் சென்றதும், நான் ஒரு நல்ல பேச்சாளனாகத் திகழவேன் என்று தான் எதிர்பார்த்தேன். எனது நண்பர்களும் அப்படித்தான் சொன்னார்கள். நடந்ததோ எதிர்மாறு. எனது பேச்சு ஆற்றலைக் காட்ட எனக்குச் சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. அதுவும் நல்லதாகவே போய்விட்டது. இலங்கையில் தமிழ் மொழியில் அழகாகப் பேசக்கூடியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். நல்ல வானொலி நாடகம் எழுதக்கூடியவர்கள் ஒரு சிலர்தானே!

அப்படியாக வாய்ப்புக் கிடையாமல் போனதும், நல்லதுக்குத்தான். பேச்சுக் கலையில் எனது கவனம் சென்றிருந்தால், நான் எனது எழுத்துப் பணியை அலட்சியம் செய்தாலும் செய்திருப்பேன் - எனது பல்கலைக்கழக நாட்களில் செய்தது போல! இலக்கிய - சமய மேடைகளில் எதையும் பேசிவிட்டுத் தப்பிவிடலாம். எல்லாம் காற்றோடு கலந்து, பறந்து, மறக்கப்பட்டும் விடும்!

எழுதுவதை - அதிலும் நூல்கள் எழுதுவதை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் செய்யவேண்டும். அது நீண்ட காலம் வாழப்போவது. பலரது கூரிய பார்வைக்கு உள்ளாகும். எத்தனை பேர் அதைப் பயன்படுத்துவார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. நாம் கூறுகின்ற ஒவ்வொரு விடயமும் சரி தான் என்று

உறுதிப்படுத்திக் கொண்டே எழுத வேண்டும். சொற்களை உரைத்து உரைத்துப் பார்த்து, பொருத்தமானவற்றையே பயன்படுத்தவேண்டும்.

நான் அதிகம் பேசாவிட்டால் என்ன? நான் எழுதியவற்றைத்தானே, இலங்கை வானொலி வீட்டுக்கு வீடு பேசுகிறது? நான் நாளிதழ்களில் எழுதும் கட்டுரைகளை லட்சக்கணக்கானவர்கள் வாசிக்கின்றனர். எனது நூல்களும் பேசுகின்றன. அவை தாம் போகும் இடங்களிலெல்லாம் பேசும். நான் இறந்த பிற்பாடும் அவை பேசிக் கொண்டேயிருக்கும்!

என்னோடு நாடகங்களில் நடித்த மாணவ மாணவியர் பலர். அவர்களில் ஒருவர் கூட உலையவில்லை. எல்லோரும் பரீட்சைகளில் சித்தியடைந்து, பட்டம் எடுத்து, உத்தியோகங்களிலும் அமர்ந்தனர். (கைலாசபதி, சிவாத்தம்பிகூட நடித்தனர். இருவரும் பின்பு பேராசிரியர்கள் ஆயினர்!) அவர்களில் நான் மட்டும் தான் நாடகம் எழுதுகின்றேன். சும்மாவா? எனக்குக் கற்பித்த பேராசிரியர்கள் தொட்டுக்கூடப் பார்க்காத ஒரு நாடகத்துறையில் இறங்கி, அதில் ஒரு சாதனையும் ஏற்படுத்தி விட்டேனே!

எனது மேடை நாடகங்கள் :

1959 ஆம் ஆண்டு நான் ஆசிரியரானேன். அதன் பிறகு தான் அராலியில் எங்கள் மேடை நாடகத் தொழிற்பாடுகள் முழுவீச்சில் நடை பெறத் தொடங்கின.

1961 ஆம் ஆண்டு சரஸ்வதி சனசமூக நிலையம் எனது 'பட்டிக்காடு' என்ற நாடகத்தை அரங்கேற்றியது. சுதந்திர இலங்கையில் முதலாவது சிங்கள - தமிழ் கலவரம் 1958 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தை எட்டியும் பாராது கொழும்பிலேயே நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பல தமிழர்கள், அடி வாங்கிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தனர். அரசாங்க உத்தியோகமும் கொழும்பு வாழ்க்கையும் நிரந்தரமல்ல. பிறந்த மண்ணை மறந்து, அப்படி வாழக்கூடாது! என்று எடுத்துக் கூறியது அந்த நாடகம்.

ஊரவர்கள் ஓரளவு வந்து பார்த்தனர். செலவு கையும் கணக்கும் சரியாக முடிந்தது. எங்களுக்குப் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. தொடர்ந்து நாடகங்கள் நடத்தத் தீர்மானித்தோம்.

1961க்கும் 1974க்கும் இடைப்பட்ட பதினாறு ஆண்டுகளில் இருபத்தைந்து நாடகங்களை மேடையேற்றினோம். எல்லாமே நான் எழுதிய சமூக நாடகங்கள். அராலி சரஸ்வதி சனசமூக நிலையத்தின் பெயரிலேயே அவை அரங்கேறின. அதே நடிகர்கள். சரஸ்வதி மகாவித்தியாலயம் தான் எங்களது நாடக அரங்கேற்று மண்டபம்.

நாங்கள் நடித்த நாடகங்கள் எல்லாமே எங்களது அந்தக் காலச் சமூகத்தைச் சித்திரித்தவை. சமூக சீர்திருத்த நாடகங்களானாலும், சாதிப் பிரச்சினை, இனப் பிரச்சினை, அரசியல் பிரச்சினை போன்ற தீவிரமான விடயங்களை நாங்கள் எடுத்து ஆராய்வதில்லை. நாடகம் நடிப்பதுதான் எங்களது பிரதான நோக்கம். அதற்கே போதுமான ஆதரவு இல்லாத சூழ்நிலையில், நாங்கள், ஆழமான பிரச்சினைகளைக் கிளறப் போனால், மக்கள் எங்களைப் பகிஷ்கரித்திருப்பார்கள். நாடக முயற்சிகளுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டி வந்திருக்கும். என்றாலும் மக்களுக்கு வேண்டிய கல்வி, ஒழுக்கம், மனிதாபிமானம், அன்பு போன்ற விடயங்களை நாடகங்களில் அலசியிருக்கிறேன். ஒரு நல்ல கருத்தைத் தானும் சொல்லாத எதையும் நான் எழுதுவதில்லை.

கூத்துக்குப் பழக்கப்பட்ட மக்கள் எங்களது பேச்சுவழக்கு நாடகங்களைப் பார்த்து முதலில் வியப்படைந்தாலும், போகப் போகத் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டனர். நாடகங்களைப் பார்த்து "ஓ எங்கடை கதைதான்!" என்று சொல்லி ரசித்துச் சிரித்தனர்!

ஒரு நாடகத்தைத் தயாரித்து மேடையேற்றுவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. நடிக நடிகையர் ஒழுங்காக ஒத்திகை பார்த்து மேடை ஏறி நடிப்பதுடன் கதை முடிந்துவிடாது. எத்தனையோ வேலைகள். ஒலி ஒளி அமைப்பு, மேடைத் திரைகள் தளபாடங்கள் ஒழுங்கு செய்தல், மேடை கட்டுதல், விளம்பரம் ரிக்கெற் அச்சிடுதல், மண்டபத்தில் தளபாடங்கள் அடுக்குதல், ரிக்கெற் விற்று பார்வையாளரை அழைத்து

வந்து இருக்க வைத்தல், யாராவது அடாத்தாகவோ, களவாகவோ மண்டபத்தினுள் நுழையாமலும் குழப்பம் விளைவிக்காமலும் பார்த்துக் கொள்ளுதல், நடிக நடிகையரைக் கவனித்தல்... இன்னும் எவ்வளவோ!

உதவி செய்வதற்கு ஒரு பட்டாளமே வேண்டும். எங்களிடம் ஒரு பெரிய நண்பர் குளாம் இருந்தது. சிலர் என்னைவிட வயதில் பெரியவர்கள். சிலர் இளைவர்கள். வயது வித்தியாசம் பாராமல் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து உழைப்பார்கள். எல்லோருமே நண்பர்கள். பிறகு என்ன? அவரவருக்கும் அவரவர் வேலை தெரியும். தங்களுடைய நாடகமென உணர்ந்து எல்லோரும் எல்லாம் செய்வார்கள்.

நாடகம் முடிய எல்லோருக்கும் மண்டபத்திலேயே சாப்பாடு. நண்பர்களே சமைத்துப் பரிமாறுவார்கள். நடிகைகளைத் தவிர எவரும் வீட்டுக்குப் போக மாட்டார்கள். மண்டபத்திலேயே படுத்து, நாடகத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்போம். நன்றாக நடித்த கட்டடங்கள், இனிமையாகப் பாடிய பாடல்கள், விட்ட பிழைகள், பகிழ்கள், சபையோரது ரசனை, சிரிப்பு..... இந்த ரசிப்பும் பேச்சும் சிரிப்பும் அன்றுடன் முடியாது. பல நாட்கள் நீடிக்கும். அடுத்த நாடகம் வரை நடக்கும்!

ஒரு நாளாவது எங்களுக்கிடையில் போட்டி பொறாமை, சண்டை, சச்சரவு வந்தது கிடையாது. இப்படியாக இருபது வருடங்கள். இருபத்தைந்து நாடகங்கள்! அப்படியாக இருபது ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இயங்கிய மன்றங்கள் இருக்கலாம். அவர்கள் இருபத்தைந்து நாடகங்களை அரங்கேற்றியிருக்க வேண்டுமே!

அதிலும் நாங்கள் செய்தது ஒரு சாதனைதான்! அந்த ஒற்றுமையும், அன்பும், ஒத்துழைப்பும் இன்றுவரை தொடர்கின்றன. நண்பர்களைக் கண்டால் அந்த நாடக கால வாழ்க்கை நினைவுக்கு வரும். இந்தக் கால சோலிகள், பொறுப்புகள், கவலைகளை மறந்து, அந்தக் கால வாழ்க்கை பற்றிப் பேச மகிழ்வோம்!

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜனவரி முதலாம் திகதி நாடகம். டிசெம்பர் மாதத்தில் ஏனைய ஆசிரியர்கள் க.பொ.த.பரீட்சை

மேற்பார்வை செய்தும், விடைத்தாள்கள் திருத்தியும் காசு உழைத்துக் கொண்டிருக்க, நான் காசு செலவழித்து நண்பர்களுடன் நாடகம் ஆடிக்கொண்டிருப்பேன். ஊரில் உள்ள நாடக ஆர்வலர்களிடமும் ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருக்கும். “என்ன தம்பி, இந்த முறை என்ன நாடகம்?” என்று விசாரித்து உற்சாகப்படுத்துவார்கள்.

எனது நாடகங்களில் நடித்த நண்பர்கள், அவற்றை நடத்தப் பல வழிகளிலும் உதவிய நண்பர்கள், எங்கள் நாடகங்களை வந்து பார்த்து ஆதரவு அளித்த ஊரவர்கள், ஒவ்வொருவருக்கும் நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்! அவர்கள் தான் என்னை நாடகத்துறையில் காலூன்றி நிற்கச் செய்தவர்கள்! அவர்கள் எல்லோருக்கும் மீண்டும் ஒரு முறை இந்த இடத்தில் நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன்! அந்த நன்றியறிதல் காரணமாகவே, எனது பெயருடன் எனது ஊரின் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டுள்ளேன்!

எவ்வளவு ஆதரவுதான் இருந்த போதும், மேடை நாடகங்கள் எனது கையை கடிக்கத்தான் செய்தன.

எல்லோருக்கும் வயது ஏறிக்கொண்டிருந்தது. குடும்பப் பொறுப்புகளும் கூடிக் கொண்டிருந்தன. நடிகைகளுக்கும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. எனவே இன்னோரன்ன காரணங்களால் 1974 ஆம் ஆண்டு, எங்கள் சரஸ்வதி நாடகமன்ற நாடகப் பணிகளுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தோம்.

அதன் பிறகு நான் வேறு நடிக நடிகையரைக் கொண்டு, அராலிக்கு வெளியே நாடகங்கள் நடத்தியிருக்கிறேன். அவற்றில் 1993 ஆம் ஆண்டு யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியின் பொன் விழாவின் போது, கல்லூரிப் பழைய மாணவிகளான, பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு நடிப்பித்த எனது ‘கொழும்பில் கல்யாணம்’ எனக்குப் பிடித்த ஒரு நாடகம் அது அந்தக் கால யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைச் சித்திரிக்கும் ஒரு நகைச் சுவை நாடகம்.

நான் கல்வி கற்பித்த கல்லூரிகளிலும் எனது மாணவர்களைக் கொண்டு நாடகங்கள் நடத்தியிருக்கிறேன். மட்டுவில் மகாவித்தியாலத்தில் கற்பித்த பொழுது. எனது மேடை

நாடகங்கள் பலவற்றை மாணவர்களைக் கொண்டு நடிப்பித்திருக்கிறேன். செங்குந்த இந்துக் கல்லூரியில் கற்பித்த காலத்தில், மாணவ மாணவியரைக் கொண்டு எனது வானொலி நாடகங்கள் பலவற்றை மேடையில் நடிப்பித்திருக்கிறேன். ஆனால் நான் ஒரு நாடகப் போட்டிக்கேனும் எனது மாணவர்களை அனுப்பியது கிடையாது - அவற்றில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாததால்.

எனது வானொலி நாடகங்கள் :

1980 ஆம் ஆண்டு “நானே ராஜா” என்ற ஒரு பத்து நிமிட நாடகத்தை எழுதி இலங்கை வானொலிக்கு அனுப்பினேன். அது உடனடியாகவே ஒலிபரப்பப்பட்டது. அடுத்து “கெட்டிக்காரர்கள்” என்ற ஒரு 15 நிமிட நாடகத்தை எழுதி அனுப்பினேன். அதுவும் உடனடியாக ஒலிபரப்பப்பட்டது.

நான் எனது நாடகங்களின் சிறப்பை மட்டுமல்லாது, இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை நல்ல நாடகங்களுக்குத் தவம் கிடப்பதையும் அறிந்து கொண்டேன். அந்த ஆண்டு எல்லாமாக எட்டு நாடகங்கள் அனுப்பினேன். எல்லாமே தயாரித்து ஒலிபரப்பப்பட்டன.

அதன் பிறகு நான் நாடகங்களை மளமளவென்று எழுதி அனுப்பினேன். அவர்களும் அதே வேகத்தில் அவற்றை ஒலிபரப்பினர். சில வருடங்களில் 24 நாடகங்கள் கூட ஒலிபரப்பிட்டுக்கின்றன. அந்தக் காலத்தில் இலங்கை வானொலிக்கு மண்டை தீவில் ஒரு அஞ்சல் நிலையம் இருந்தது. அதன் மூலம் தேசிய சேவை நிகழ்ச்சிகளை தெளிவாகக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. வடமாகாண நாடக ரசிகர்கள் எல்லோரும் எனது நாடகங்களை கேட்டு ரசித்து எனக்குப் பாராட்டுக் கடிதங்களும் எழுதினர்!

இத்தனைக்கும் நான் இலங்கை வானொலி நிலையத்திற்குப் போகவே இல்லை! யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தே எழுதி அனுப்பினேன். எனது நாடகங்கள் வானொலி நிலையத்திற்குள் தாமாகவே நுழைத்து, அங்கிருந்து இலங்கையர் எல்லோரது வீடுகளுக்குள்ளேயும் தாமாகவே நுழைந்தன!

எனது முதலாவது நாடகம் ஒலிபரப்பப்படும் போது, பலர் நாடகம் எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ்ச் சேவையிலேயே இருந்தனர். அவர்களது நண்பர்களும் இருந்தனர். அரச ஆதரவாளர் ஆனதினால், தமிழ்ச் சேவை நிர்வாகத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ள பலர், நாடக ஆர்வலர்களாக இருந்தனர். இருந்தாலும் தனி ஒரு நாடகாசிரியர் என்று எடுத்துப் பார்க்கையில், ஒவ்வொரு ஆண்டும் எனது நாடகங்களே கூடுதலாக ஒலிபரப்பப்பட்டிருக்கின்றன!

எனது நாடகங்கள் சந்தித்த தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர்கள் பலர். இயல் நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளர்கள், நாடகத் தயாரிப்பாளர்களும் பலர். எவர் வந்தாலும் எனது நாடகங்களை விரும்பி வரவேற்றுத் தயாரித்து ஒலிபரப்பினர்! இது எனது நாடகங்களின் சிறப்பிற்கு மட்டுமல்லாது, தமிழ்ச் சேவையில் பணி புரிந்த உத்தியோகத்தர்களது நேர்மைக்கும், தமிழ் மக்களுக்கு நல்ல நாடக விருந்து வழங்க வேண்டும் என்ற அவர்களது விருப்பத்திற்கும்கூட சான்று!

குறுகிய காலத்தில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் தமிழ்ச் சேவை எனது நூற்றுக் கணக்கான நாடகங்களைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பியமைக்கு ஏதாவது விசேட காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். பின்வருபவை அதற்கான காரணங்களறி சிலவாக இருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.

1. நான் நாடகக் கலையை ஆங்கில மொழியில் முறையாகக் கற்றவன்.
2. இருபது ஆண்டுகள் மேடை நாடகங்கள் எழுதி, நடித்து அரங்கேற்றியவன்.
3. எனது 46 ஆவது வயதில்தான் முதலாவது வானொலி நாடகத்தை எழுதினேன். அப்பொழுது எனது அறிவும் அனுபவமும் முதிர்ந்திருந்தன. எனது எழுத்திலும் மெருகேறியிருந்தது.
4. எனது நாடகங்கள் யதார்த்தமானவை. எங்களது சமகால வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பவை. சமூகத்தில் சந்திக்க முடியாத மனிதர்களையோ, வேண்டுமென்றே புகுத்தப்பட்ட திருப்பங்களையோ நான் எனது நாடகங்களில் சேர்ப்பதில்லை.
5. நான் அதற்கு முன்பே பல வகையான இலக்கியங்களையும் படைத்திருந்தேன்.

உண்மையான படைப்பாற்றல் என்பது ஒரு துறையுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது. அது பன்முக ஆற்றல் கொண்டது. கவிதை எழுதக்கூடியவனால் சிறுகதையும் எழுதமுடியும். நல்ல சிறுகதை எழுதுபவனிடம் நாடகமும், நாவலும் எழுதக்கூடிய சக்தி இருக்கிறது. நல்ல நாடகம் எழுதுபவன் வானொலி நாடகமும் எழுதலாம். படைப்பாற்றல் உள்ளவன் எந்த இலக்கியத்தையும் படைக்க முடியும். பலர் முயன்று பார்ப்பதில்லை. ஒரு துறை கைவந்தால் அதனோடு திருப்திப் பட்டுக்கொள்கின்றனர். அதையே வைத்துத் தாளிக்கத் தாளிக்க, ஒன்றை மட்டுமே வார்ப்படம் செய்யும் அச்சாக மூளை இறுகிவிடுகிறது. இவற்றைவிட வேறு காரணங்களும் இருக்கலாம். அவை தமிழ்ச் சேவை நாடகத் துறையினருக்கே தெரியும்.

நாடகங்கள் :

எனது வானொலி நாடகங்கள் எல்லாமே இலங்கை வாழ் மக்களது சமகால வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் கருத்துள்ள நல்ல நாடகங்கள். அதற்கு மேல் நான் அவைபற்றி எழுதவில்லை. நீங்கள் தான் அவற்றைக் கேட்டிருப்பீர்களே! கடைசி நாடக ரசிகர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாடகத்தையாவது கேட்டிருப்பர். மேலும் எனது நாடக நூல்களும் இருக்கின்றனவே. அவற்றில் நாடகங்களுடன், அவற்றிற்குரிய விளக்கங்களும் எழுதியிருக்கிறேன். விரும்பியவர்கள் வாசித்துக் கொள்ளலாம். சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்: நவீன நாடகத்திற்குக் கூறப்பட்ட சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டவை எனது வானொலி நாடகங்கள்!

எனது வானொலி நாடகங்களின் ஒலிபரப்பு :

எனது நாடகங்கள் இலங்கை வானொலியின் பல சேவைகளிலும் ஒலிபரப்பப்பட்டிருக்கின்றன. 'கொழும்பு சர்வதேச ஒலிபரப்பில்' கூட, எனது நாடகங்களின் மறு ஒலிபரப்பைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

'யாழ் சேவை' கொஞ்சக் காலம் எனது நாடகங்களை ஒழுங்காக மறு ஒலிபரப்புச் செய்து வந்தது. 'பல நேயர்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்த நாடகத்தை மறு ஒலிபரப்புச்

செய்கிறோம்' என்று சொல்லியே பல நாடகங்களை ஒலிபரப்பினர். யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஒலிபரப்பு தெளிவாகக் கேட்டாலும், நானே பல நாடகங்களைக் கேட்டதில்லை. மற்றவர்கள் பாராட்டுத் தெரிவிக்கும் பொழுதுதான், நாடகம் ஒலிபரப்பப்பட்ட செய்தியை அறிவேன்.

'வன்னிச் சேவை' 'மலையக சேவை' போன்று வேறு சேவைகளிலும் எனது நாடகங்கள் மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டதாக அறிந்தேன். அவற்றைக் கேட்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான்தான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே போவதில்லையே! 1998 அம் ஆண்டு ஒரு முறை மட்டும் அரசாங்கமே பிளேனில் அழைத்துச் சென்று பரிசுத் தந்துவிட்டு, உடனே திருப்பிக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டார்கள்.

'வானம்பாடி' சேவையில் எனது 30 நிமிட நாடகங்கள் எல்லாமே மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டன. இப்பொழுதும் தேசிய சேவையில் எனது நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப்படுகின்றன. சிற்றலை வரிசையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத்தான், யாழ்ப்பாணத்தில் அவற்றைக் கேட்க வேண்டும்.

இலங்கை வானொலியில் அதிகம் மறு ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டவை எனது நாடகங்கள் தான். இருந்தும் எனது 15 நிமிட நாடகங்கள் பல, மறு ஒலிபரப்பைக் காணாமல் தேங்கிக் கிடக்கின்றன.

எனது நாடகங்களைத் தழுவியும், அவற்றின் சாயலிலும் அமைந்த பல நாடகங்களை இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பியிருக்கிறது, தமிழ்ச் சேவையிலும் முஸ்லிம் சேவையாலும்! நான் அவைபற்றி எல்லாம் வானொலி நிலையத்திற்கு எழுதுவதில்லை. அவற்றை எனக்குக் கிடைத்த பாராட்டுக்களாகவே (Compliments) எடுத்துக்கொள்வேன்!

நான் பெற்ற பரிசுகள் :

நான் எனது பள்ளி வாழ்க்கையில் ஒருசில பரிசுகளே பெற்றிருக்கிறேன். ஆனால் வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டிகளில் பல பரிசுகள் பெற்றுள்ளேன்! 1995 ஆம் ஆண்டு தமிழ்ச் சேவை நடத்திய நாடகம் எழுதும் போட்டியில் எனக்கு முன்றாம் பரிசு கிடைத்தது.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயல் திட்ட பணியகமும் இணைந்து, 1998 ஆம் ஆண்டு நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் எனது 'எங்கள் நாடு' நாடகத்திற்கு முதலாம் பரிசு கிடைத்தது.

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை 2000 ஆம் ஆண்டு தனது பவள விழாவைக் கொண்டாடியது. அப்பொழுது அது நடத்திய பல போட்டிகளில், வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் எனக்கு முதலாம் பரிசு கிடைத்தது.

திருமதி அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதன் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராக இருந்த காலத்தில், 2001 ஆண்டு கொழும்பில் ஒரு நாடக விழா நடத்தினார். நான் அறிந்த வரை தமிழ்சேவை நடத்திய முதலாவது நாடக விழா அதுவாகும். என்னிடமிருந்து 'பிறந்த மண்' என்ற ஒரு நாடகத்தை வேண்டிப் பெற்று வானொலிக் கலைஞர்களே அதை மேடையில் திறம்பட நடித்தனர். அந்த நாடக விழா இலங்கை முழுவதும் அஞ்சல் செய்யப்பட்டது. அதுவும் எனக்கு ஒரு பரிசே!

இவற்றைவிட வெளி நாடுகளில் உள்ள சங்கங்களும் வானொலி நிலையங்களும் அகில உலக ரீதியில் நடத்திய நாடகம் எழுதும் போட்டிகளிலும் எனக்கு முதலாம் பரிசுகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

நோர்வே நாட்டிலுள்ள 'மொல்டே தமிழ் கலை கலாச்சார மன்றம்' நடத்திய நாடகம் எழுதும் போட்டியிலும், அதே நாட்டுத் 'தமிழ் நாதம்' வானொலி நிலையம் நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியிலும் எனக்கு முதலாம் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன.

கனடா 'ரொறன்ரோ பெருநகர் - ஆகிய வானொலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவு' நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியிலும் எனக்கு முதலாம் பரிசு கிடைத்தது.

எனது வானொலி நாடக நூல்கள் :

1988ஆம் ஆண்டு எனது ஒன்பது வானொலி நாடகங்களைக் கொண்ட 'கெட்டிக்காரர்கள்' என்ற நாடக நூலை வெளியிட்டேன். எனது நாடகங்களின் அமைப்பிலும் அவற்றின் இலக்கியத் தரத்திலும் எனக்குப் பூரண நம்பிக்கை இருந்ததாலும், தமிழ் மொழியில் நாடக நூல்களுக்குப் பஞ்சம் இருந்ததாலும், அந்த நூலை வெளியிட்டேன். எனது நாடகங்களுக்கு இலங்கை வானொலி கொடுத்த வரவேற்பும் எனது நாடகங்களில் எனக்கிருந்த நம்பிக்கையை வலுப்படுத்திற்று.

இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் முதலாவது தொகுப்பு நூலும் அதுவாகும். அப்பொழுது தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராக இருந்த V.A. திருஞானசுந்தரம் அவர்கள் என்னைக் கொழும்புக்கு அழைத்து, நூலின் வெளியீட்டு விழாவைக் கொழும்பில் நடத்தி வைத்தார். கொழும்புப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் விழாவிற்கு நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்து செய்தியை முன் பக்கத்தில் பிரசுரித்தன. வானொலிக்கும் தொலைக்காட்சிக்கும் பேட்டி அளிக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது.

1990 ஆண்டு எனது பத்து வானொலி நாடகங்களைக் கொண்ட 'முதலாம்பிள்ளை' என்ற நாடக நூலை வெளியிட்டேன். இம் முறையும் திரு திருஞானசுந்தரம் வெளியீட்டு விழாவைக் கொழும்பில் நடத்தி வைத்தார். அவை எனது நாடக நூல்கள் மட்டுமல்லவே. அவையே இலங்கை வானொலி நாடக நூல்களுமல்லவா? அவற்றால் அவர்களுக்கும் பெருமை. 'முதலாம்பிள்ளை' தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் இரண்டாவது தொகுப்பாகும். அதன் பிறகே, ஏனையோர் வானொலித் தனி நாடகத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டனர்.

அந்த இரு நூல்களும் விற்று முடிய ஐந்து வருடங்கள் பிடித்தன. அப்பொழுது சரியான சண்டை நடந்து கொண்டிருந்ததாலும், யாழ்ப்பாணத்தில் நூல் அச்சிடும் பேப்பரின் விலை விஷம் போல ஏறி இருந்ததாலும் நான் இன்னும் ஒரு நாடக நூல் வெளியிட முயற்சிக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாண இடம் பெயர்வின் பின்பு 1996 ஆம் ஆண்டு “நாடகம் எழுதுவது எப்படி?” என்று விளக்கிக் கூறும் முதலாவது தமிழ் நூலை வெளியிட்டேன். ஆம், அது முதலாவது. தமிழ் நூல்தான்! இலங்கையில் எவரும் அப்படி ஒரு நூலை எழுதியிருக்கவில்லை. இந்தியாவில் எழுதியிருந்தார்களா என்பது தெரியாது. ஆனால் அப்படி ஒரு நூல் இன்னும் எனது கைகளுக்கு வரவில்லை. அப்படி ஒரு நூல் இருந்தால், யாராவது அதை எனது கைகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்தால், நான் அவர்களுக்குப் பெரிதும் நன்றி உடையவனாக இருப்பேன்!

நான் அந்த நூலை வெளியிட்டு ஏழு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. நூல் பிரதிகளும் விற்று முடிந்துவிட்டன. இலங்கையில் இன்னும் எவரும் அப்படி ஒரு நூலை எழுத முயற்சிக்கவில்லை. எப்படி எழுத முடியும்? எனது நாடக அறிவும், 360 நாடகங்கள் எழுதிய பயிற்சியும் அனுபவமும் உடையவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்?

நாடகத்தின் அம்சங்களை விளக்குவதற்கு எனது வானொலி நாடகங்களில் இருந்தே உதாரணங்கள் தந்திருந்தேன். “வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?” என்ற ஒரு கட்டுரையும் அதில் இடம் பெற்றிருந்தது.

1998 ஆம் ஆண்டு “யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?” என்ற நாடக நூலை வெளியிட்டேன். 2002 ஆம் ஆண்டு எனது பரிசு பெற்ற வானொலி நாடகங்களைக் கொண்ட “எங்கள் நாடு” என்ற நூலை வெளியிட்டேன். எனது மகன் மணிவண்ணனது ஞாபகார்த்தமாக ‘வீடு’ என்ற வானொலி நாடகத்தில் 500 பிரதிகள் அச்சிட்டு எல்லோருக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்தேன். எனது மைத்துனரின் ஞாபகார்த்தமாக ‘மழை வெள்ளம்’ என்ற நாடகத்தில் 600 பிரதிகளை அச்சிட்டு, எல்லோருக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்தேன்.

2002 ஆம் ‘ஆண்டு இலக்கிய விமர்சனம்’ என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டேன். தமிழ் மொழியில் நாடக நூல்கள் குறைவு. இலக்கிய விமர்சன நூல்களும் குறைவு. இந்த நூலே தமிழில் முதல் முதலாக எழுதப்பட்ட, நாடக நூல், விமர்சன நூலாகும். அதில் நான் ஒரு கவிதை நாடகத்-

தையும் பாட புத்தகங்களில் உள்ள நாடகங்களையும் ஒரு நாவலையும் விமர்சித்திருந்தாலும், அந்த நூலை எழுதுவதற்கு எனக்கு எனது வானொலி நாடகங்களே ஆதாரமாய் அமைந்தன. வானொலி நாடகம் எழுதுவதில் உள்ள பல கலை நுணுக்கங்களை அதில் வழங்கியுள்ளேன்!

இப்பொழுது ‘வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?’ என்று விளக்கிக் கூறுகின்ற முதலாவது நூலை வெளியிடுகிறேன்!

இலங்கை வானொலி நாடகத்துறைக்கு நான் செய்த சேவை :

இலங்கை வானொலிக்கு நான் எழுதிய நாடகங்கள், இலங்கை வானொலிக்கும் இலங்கையருக்கும் நான் செய்த சேவையாகும்!

தமிழ்ச் சேவைத் தனி நாடகங்களின் இரண்டு தொகுதிகளையும் முதல் முதலாக வெளியிட்டு, இலங்கை வானொலியின் தமிழ் நாடகங்களுக்கு ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்றுக் கொடுத்தேன்! அழகாக ஒலிக்கும் இலங்கை வானொலி நாடகங்களை எல்லோரும் பொழுது போக்காகக் கேட்டு ரசிப்பார்களே தவிர, அவற்றை இலக்கியமாக எடுத்துச் சிந்திப்பதில்லை. கையில் நூலாகக் கிடைத்தால்தானே அவை பற்றிச் சீரியஸ்ஸாகச் சிந்திக்கலாம்? நான் நூல்கள் வெளியிட்ட பின்பே, எல்லோரும் அவற்றை இலக்கியமாகக் கணிக்கத் தொடங்கினர்!

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நாடகங்களைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பி வருகிறது. ஆனால் அதன் பணிப்பாளர்கள் உட்பட எவரும், தாங்கள் செய்யும் பணியின் சிறப்புப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. யானை தன் பலத்தை அறியாதிருப்பது போல இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பணியைச் சிறப்பாகச் செய்துவிட்டு, தங்கள் தங்கள் சேவைக் காலம் முடிந்தும் பேசாமல் போய் விடுவார்கள்.

நான் தான் முதல் முதலாக எனது “யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?” என்ற நாடக நூலில் “இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு மகத்தான சேவை செய்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது! ஒவ்வொரு

வாரமும் புதுப்புது நாடகங்களாக ஒலிபரப்புகின்றதே! அதை இலங்கை வாழ் மக்கள் எல்லோரும் கேட்டு மகிழ்கிறார்களே! வேறு எந்த நிறுவனம் தமிழ் மக்களுக்கு இவ்வளவு தொகையான நாடகங்களை வழங்கியிருக்கிறது? அந்தப் பணிக்கு நானும் என்னால் இயடூற பங்களிப்பைச் செய்துள்ளேன் என்று பெருமைப்படுகின்றேன்!” என்று கூறி, அப் பணியின் சிறப்பை எடுத்துரைத்தேன்! அதன் பிறகும் எனது நூல்கள், கட்டுரைகள், பேட்டிகள், ஒவ்வொருன்றிலும் அக்கருத்தை அடித்துக் கூறி, தமிழ்ச் சேவைக்காரரையே அதை உணர்ந்து பெருமை கொள்ளச் செய்தேன்!

இக் கருத்தை நான் பல முறை வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளேன். இதுவரை எவரும் எனது கூற்றை மறுத்துரைக்கத் துணியவில்லை! எப்படித் துணிவு வரும்? முதலில் இலங்கை வானொலி அளவு நாடகங்கள் வழங்கிய இன்னொரு நிறுவனத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்! அதை மறுத்துரைக்க முன்வருபவர், என்னளவு நாடகப் பணி செய்தவராக இருக்க வேண்டும்!. இல்லையென்றால் அவர் சொல்வது எடுபடாது!

தொடர்ந்து வானொலி நாடக நூல்கள் வெளியிடும் அவற்றின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறியும் தமிழ் மொழியில் 'வானொலி நாடக இலக்கியம்' என்றொரு புது வகை இலக்கியம் உருவாக உதவினேன்! தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கு பாடநூல்கள் எழுதுபவர்களும், பல்கலைக்கழகங்களில் நாடகம் கற்பிப்பவர்களுக்கும் வானொலி நாடகம் எழுதவும் தெரியவில்லை; அதைக் கற்பிக்கவும் தெரியவில்லை! அதனால் நடட்ட அடைபவர்கள் பிள்ளைகள் தான். தாழ்வு மனப்பான்மை காரணமாக அவர்கள் அதனைக் கற்பிக்காவிட்டாலும், வருங்கால சந்ததியினர் அதனை நிச்சயம் கற்பிப்பர்!

நானும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திற்குப் பொர்தும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்:

1. இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவையே என்னை நாடறிந்த எழுத்தாளனாக்கியது.
2. தமிழ்ச் சேவை எனது நாடகங்களைத் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பியதால் தான், நான் இவ்வளவு தொகையான நாடகங்களை எழுதி அதில் ஒரு சாதனையும் படைத்தேன்!

3. இலங்கை வானொலிக்குத் தொடர்ந்து நாடகங்கள் எழுதிப் பயிற்சி பெற்றதனால்தான், என்னால் அகில உலக ரீதியில் நடத்தப்பட்ட பல போட்டிகளிலும் வெற்றி பெற முடிந்தது.
4. தொடர்ந்து நூல்களையும் வெளியிட்டு, 'வானொலி நாடக இலக்கியம்' என்றொரு இலக்கியம் உருவாகவும் உதவினேன்!
5. தொடர்ந்து வானொலி நாடகங்கள் எழுதும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருக்காவிட்டால், நான் சிறுகதைகளையே அதிகமாக எழுதி, அதை எழுதும் ஆயிரம் ஆயிரவர்களில் ஒருவனாக அமிழ்ந்திருப்பேன். இப்பொழுது 'வானொலி நாடக ஆசிரியன்' என்ற தனிப் பெருமையுடன் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறேன்!

நான் படைத்த ஏனைய இலக்கியங்கள் :

நான் எழுதிய நூல்களில் பெரும்பாலானவை புதுமையானவை. மற்றவர்கள் எழுதாதவை!

முதல் முதலாக 1976 ஆம் ஆண்டு 'பொலிடோலே கதி' என்ற நூலையும், 1977 ஆம் ஆண்டு 'பணமோ பணம்' என்ற நூலையும் வெளியிட்டேன். இரண்டுமே நான் பல முறை மேடையேற்றிய சமூக நாடகங்கள். இப்பொழுதே தமிழில் நாடக நூல்கள் குறைவுதானே? அவை வெளியிடப்பட்ட காலத்தில் நாடக நூல்கள் அருமையிலும் அருமை! யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கில் எழுதப்பட்ட சமூக நாடகங்களுக்குத் தான் பெரும் பஞ்சம்!

'பொலிடோலே கதி' ஒரு ஒன்றரை மணித்தியால கருத்துள்ள நகைச்சுவை நாடகம். அதன் பிரதிகள் ஒரு வருடத்திலேயே விற்று முடிந்துவிட்டன. 'பணமோ பணம்' மூன்று மணித்தியால நாடகம். ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவனை மையமாக வைத்து, அந்தக் கால யாழ்ப்பாண சமூகத்தைக் கிண்டல் 'செய்து எழுதப்பட்ட ஒரு அங்கத நாடகம். (Satire) அந்த அளவு நல்ல பெரிய நாடகத்தை இலங்கையில் வேறு யாரும் இதுவரை எழுதி வெளியிடவில்லை.

ஆனால் அதன் பிரதிகள் விற்று முடிய பத்து ஆண்டுகள் பிடித்ததால், நான் எனது ஏனைய மேடை நாடகங்களைப் பிரசுரிக்கவில்லை.

நாடகங்களுக்கு அடுத்ததாக நான் சிறுகதைகளையே அதிகம் எழுதியுள்ளேன். 60 சிறுகதைகள் வரை எழுதியிருந்தாலும் 'யாழ்ப்பாணம்' என்ற தலைப்பில் பத்துச் சிறுகதைகள் கொண்ட ஒரு தொகுதியை மட்டுமே வெளியிட்டேன். அது விற்று முடியாததனால், நான் இன்னும் ஒரு தொகுதி வெளியிடுவது பற்றி எண்ணியும் பார்க்கவில்லை.

சிறுகதை இலக்கியத்தையும் முறையாகப் படித்தே அவற்றை எழுதினேன். எனது கதைகள் எல்லாமே இலங்கை வாழ், தமிழ் மக்களது கடந்த ஐம்பத்தைந்து வருட கால வாழ்கையைச் சித்திரிப்பவை.

'அக்கரைச் சீமையில்,' 'ஒரு காதலின் கதை' என்ற இரண்டு நாவல்கள் வெளியிட்டேன். இவற்றில் முதலாவது இங்கிலாந்து சென்ற இலங்கையரது கதை. அதில் ஒரு பாதி இலங்கையிலும் மறுபாதி இங்கிலாந்திலும் நடை பெறுகிறது. நாவல் எப்பொழுதுதோ விற்று முடிந்துவிட்டது.

'ஒரு காதலின் கதை' வீரகேசரிப் பத்திரிகை நடத்திய நாவல் எழுதும் போட்டியில் பரிசு பெற்று, அப்பத்திரிகையில் தொடர்கதையாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டது. நாவல் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய இலங்கையைச் சித்திரிக்கின்றது. அது தமிழரும், சிங்களவரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த காலம். இலங்கையில் இனத் துவேஷம் வளர்ந்தமை, 'சிங்களம் மட்டும் சட்டம்' இயற்றப்பட்டமை, அச் சட்டத்தை எதிர்த்துத் தமிழர் சாத்வீகப் போராட்டம் நடத்தியமை, 1958 ஆம் ஆண்டு நடந்த முதலாவது இனக் கலவரம் - எல்லாம் வருகின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னால், இலங்கை இனப் பிரச்சினை, இலங்கை வரலாறு ஆகியவற்றுடன் பின்னிப் பிணைந்த நாவல்.

நான் எழுதியவற்றில் இன்னும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நூல் 'யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்'. இருபது ஆண்டுகால உள்நாட்டுப் போரின் போது இலங்கைத் தமிழர் எல்லோருமே இடம் பெயர்ந்தனர். இடம் பெயராத தமிழரே

இல்லை எனலாம். 1995 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் இடம் பெயர், கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் பேர்வரை யாழ்ப்பாணம் வலிகாமத்தில் எஞ்சியிருந்தனர். நானும் மனைவி மங்களையும் எங்கள் சொந்த ஊரான அராலியில் இருந்தோம். மனிதர்களே இல்லாத வலிகாமத்தில் ஆறு மாதங்கள் வாழ்ந்தது ஒரு தனி அனுபவம்! எங்களுக்கும் வெளி உலகத்திற்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பும் இருக்கவில்லை. அந்தக் காலத்தில் நான் கண்டவை கேள்விப்பட்டவை எல்லாவற்றிலும் எழுதக்கூடியவற்றை கட்டுகரைகளாக எழுதி வீரகேசரிப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பினேன். பின்பு அவற்றைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டேன். இங்கையின் வேறு எந்தப் பிரதேசத்திற்கும் இப்படியான ஒரு நூல் வெளியிடப்படவில்லை. எனவே இது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நூல்!

முன்று இலக்கிய விமர்சன நூல்களும் வெளியிட்டேன், அவற்றில் முதலில் எழுதியது, 'இலக்கியக் கட்டுரைகள்' அதில் சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், நாடகம், இலக்கிய விமர்சனம் - எல்லாவற்றிற்கும் விளக்கங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். 12 சிறுகதைகள், 'பொருளோ பொருள்' நாடகம், 'வீடற்றவன்' 'நாவல்' ஆகியவற்றிற்கு விமர்சனமும் எழுதியுள்ளேன். பாட புத்தகங்களில் போடப்பட்டுள்ள நாடகங்கள், மாணவர்கள் கற்பதற்குப் பொருத்தமானவை அல்ல என்பதைக் காரணம் காட்டி விளக்கி, அவர்கள் நடிப்பதற்குப் பொருத்தமான நாடகத்திற்கு உதாரணமாக 'பரிசு' என்ற நாடகத்தையும் தந்துள்ளேன். இப்படியாக எல்லா வகை இலக்கியங்களுக்கும் விளக்கம் தருகின்ற ஒரு நூலை, இலங்கையில் இதுவரை வேறு யாரும் எழுதவில்லை!

'வீடற்றவன்' நாவலுக்கு விளக்கமும் விமர்சனமும் எழுதி வெளியிட்டேன். இதுவரை காலமும் நாவல்களுக்கு விமர்சனம் எழுதியவர்கள் எல்லாரும் தங்களது கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் எழுதி வெளியிட்டார்களேயல்லாமல், அவற்றை முறையாக விமர்சிக்கவில்லை.

முன்றாவது நூல் 'இலக்கிய விமர்சனம்'. அதில் 'நாகம்மாள்' 'நாவலுக்கும்' 'கோடை' நாடகத்திற்கும் விமர்சனம் எழுதியுள்ளேன். தமிழ் மொழியில் முதன் முதலாக ஒரு நாடக நூலுக்கு எழுதப்பட்ட விமர்சன நூல் அதுவாகும்!

இன்னும் ஒன்றை இந்த இடத்தில் கூறவேண்டும். நான் குடும்பத்தை ஓறுத்தோ, எவரையாவது வஞ்சித்தோ, இலக்கியப் பணி செய்யவில்லை. நானே வீட்டைக் கட்டி, அதில் மனைவி மட்டுமல்லாது மாமியையும் இருந்து வாழ வைத்தேன். மகன் கொஞ்சக் காலம் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்தான். இப்பொழுது மருமகனும் பேரப்பிள்ளைகளும் வாழ்கிறார்கள்!

ஒரு சாதாரண ஆசிரியராகவே எனது கற்பித்தல் பணியை முடித்துக் கொண்டேன். எந்தப் பதவியை வகிக்கவும் நான் ஆசைப்படவில்லை - அவை எனது எழுத்துப் பணிக்குக் குந்தகமாக அமையும் என்று. 1950 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை, எனது ஓய்வு நேரங்களில் படிப்பதையும் எழுதுவதையும் தவிர, நான் வேறு எந்த வேலையும் செய்யவில்லை. அதனால்தான் என்னால் இவ்வளவு தொகையாக எழுதிக் குவிக்க முடிந்தது!

எழுத்துப் பணி செய்வதற்கு அறிவும் எழுத்தாற்றலும் மட்டும் போதா. நிறைந்த பொறுமையும் விடா முயற்சியும் தேவை. நல்லதைச் செய்கிறேன் என்ற நம்பிக்கை இருப்பது அவசியம்! இது ஒரு விரதம். ஒரு மோனத் தவம்!

எல்லோருக்கும் எல்லாம் கிடைப்பதில்லை. எழுத்துலகில் நான் சாதிக்க நினைத்ததையும் விட அதிகமாகவே சாதித்து விட்டேன்! இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் அங்கீகாரம் பாராட்டு ஆகியவற்றுடன், வேறு பல நிறுவனங்களது அங்கீகாரமும் கிடைத்தது. இலங்கை அரசாங்கமும் எனது இலக்கியச் சேவையைப் பாராட்டி எமக்குக் *கலாபூஷண விருது* வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நான் எழுதியவை எல்லாம் பொது மக்களைச் சென்றடைந்து விட்டன! அவர்களது அங்கீகாரமும் பாராட்டுக்களும் நிறையக் கிடைத்துள்ளன! அடுத்தடுத்த சந்ததிகளும் எனது நாடகங்களையும் நூல்களையும் பயன்படுத்தும். இதற்குமேல் எனக்கு இன்னும் என்ன வேண்டும்?

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” என்றார் நாவுக்கரசர் இறைவன் என்னையும் இலங்கையர் எல்லோருக்கும் நாடக விருந்து அளிப்பதற்காகவே படைத்தான் என்று நம்புகிறேன். நான் படைக்கப்பட்ட நோக்கத்தை நன்றாகவே நிறைவேற்றியுள்ளேன்!

‘என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே!’

போட்டி பொறாமைகளும் பரிசுகளும்...

நாங்கள் போட்டிகளும் பொறாமைகளும், பரிசுகளும் நிறைந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். பாடசாலை வாழ்க்கையுடன் தொடங்கும் போட்டிகள், மனிதன் இறக்கும் வரை நீடிக்கின்றன.

எல்லாப் போட்டிகள் பற்றியும் எழுதினால் வாசகர்களுக்குத் தலை சுற்றும். எனவே, வாசகர் நலனைக் கருத்திற் கொண்டு, எனக்கு நன்கு தெரிந்த இலக்கிய உலகப் போட்டிகளைப் பற்றி மட்டும் சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

எழுத்தாளர்களையும் கலைஞர்களையும் அவர்கள் வாழுகின்றன காலத்திலேயே கௌரவிக்க வேண்டும், அவர் களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கங்கள் பரிசுகளும் விருதுகளும் வழங்குவதற்கான காரணங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த நோக்கங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளனவா?

இந்தியாவில் சாகித்தியப் பரிசோ வேறு எந்தப் பரிசுகளோ வழங்கப்படும் பொழுது, ஒருவரது ஒரு நூலுக்கு மட்டும் பரிசு வழங்குவதில்லை. அவரது ஒட்டுமொத்தமான இலக்கியப் பணியை கவனத்தில் கொண்டே பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன. அப்படி இருந்தும், இந்திய சாகித்தியப் பரிசுகள் குறித்தும் கண்டனங்கள் நிறைய எழுதப்பட்டுள்ளன. இலங்கை சாகியப் பரிசுகள் பற்றி ஏன் பேசுவான்? பல பெரிய ஓட்டைகள்!

என்னைப் பற்றி மட்டும் கொஞ்சம் சொல்கிறேன். நான் 1954 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நாடகத்துறையில் உழைத்து வருபவன். 1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கை வானொலி ஊடக இலங்கையர் எல்லோருக்கும் நாடகவிருந்து அளித்து வருகிறேன். வானொலி நாடக நூல்கள் உட்பட பல நாடக நூல்கள் வெளிப்பட்டுள்ளன. இலங்கை அரசாங்கத்தின் சாகித்தியப் பரிசு அவற்றில் ஒன்றிற்குக் கூட வழங்கப்படவில்லை!

காரணம் பொறாமை தான். நாடகத்துறையில் நான் நிகழ்த்திய சாதனையை இலங்கையில் வேறு எவரும் நிகழ்த்தவில்லை! இதுதான் பொறாமைக்கான பிரதான காரணம்.

சாகித்தியப் பரிசு என்ன? நான்கு சுவர்களுக்குள் இருந்து நால்வரோ, ஒருவர் இருவரோ எடுக்கும் தீர்மானம் தானே? இந்தச் சங்கதி தெரியாமல் சிலர், சாகித்தியப் பரிசு

கிடைத்துவிட்டதே என்று தலைகால் புரியாமல் துள்ளிக்குதிக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் அறிந்தவர்களும்ல்ல; முற்றும் துறந்த முனிவர்களும்ல்ல. அவர்களும் விருப்பு வெறுப்புகளும் ஆசாபாசங்களும் கொண்ட மனிதர்களே!

நான் அரசாங்கம் பரிசுகளும் விருதுகளும் வழங்கக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. அவற்றை நேர்மையாக வழங்காவிட்டால், அவற்றை வழங்குவதில் உள்ள நோக்கம் நிறைவேறாது!

பரிசுகளில் பெரிய பரிசு நோபல் பரிசு. அவற்றை வழங்குவதிலேயே இமாலயத் தவறுகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. உலகின் தலைசிறந்த நாவலாசிரியராகக் கருதப்படும் லியோ டாலஸ்டாய்க்கு நோபல் பரிசு வழங்கப்படவில்லை. அன்றைச் செக்காவிற்கும் மாக்ஸிம் கார்க்கிற்கும் கூட வழங்கப்படவில்லை. ஷேக்ஸ்பியருக்குப் பின்பு உலக நாடக வானில் தோன்றிய மாபெரும் மேதை கென்றிக் இப்சனுக்கும் நோபல் பரிசு வழங்கப்படவில்லை!

அங்கேயும் காரணம் பொறாமைதான்! நோபல் பரிசை வழங்குபவர்கள் சுவீடன் நாட்டவர்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பெரிய நாடான ரஷ்யா மீது பகை, பயம், பொறாமை! அதனால் மேற்கு ஐரோப்பிய நாட்டவர்களுக்கும் அமெரிக்கர்களுக்குமே அதிகமான பரிசுகளை வழங்கியிருக்கிறார்கள்! நீண்ட காலமாக அமெரிக்கச் செல்வாக்கு அதில் வேலை செய்கிறது. இவை எல்லாவற்றையும் விளக்கி ஒரு அமெரிக்கர் ஒரு நூலே வெளியிட்டிருக்கிறார்.*

எனது ஐம்பது வருட இலக்கிய உலக வாழ்க்கையில் இருந்து எழுத்தாளர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் நான் சொல்லும் அறிவுரை இது தான். பரிசுகளும் விருதுகளும் வழங்கப்படவில்லை என்று கவலைப்படாதீர்கள். அவை கிடைத்துவிட்டனவே என்றும் தலைகால் தெரியாமல் துள்ளிக் குதிக்காதீர்கள்! அமைதியாக இலக்கியப்பணி புரியுங்கள். சாதனைகள் செய்வீர்கள்! நீங்கள் செய்வது தான் உங்களது சாதனை! எழுத்தாற்றல் இறைவன் எங்களுக்குத் தந்த விஷேட திறமை. அதை உலக நன்மைக்காகப் பயன்படுத்தவேண்டியது எங்களது கடமை!

உதயன்

29.12.2002

தமிழ் இலக்கியக் குழு இனி என்ன செய்யப் போகிறது?

29.12.2002 வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் செ.யோகநாதன் 'தமிழ் இலக்கியக் குழு இனி என்ன செய்யப்போகிறது?' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரை அருமையானது. துணிச்சலானது!

தெரிந்தவர்களின் பெயர்கள் மட்டும் போதுமா? அவர்களது தகுதிகளையும் தமிழ் இலக்கியக் குழு வெளியிட்டிருக்க வேண்டாமா? இலங்கையில் வெளியிடப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பரிசீலித்து, பொதுப் பணத்தில் பரிசுகள் வழங்குவதற்குச் சிபாரிசு செய்கின்றவர்களது தகுதியை எல்லோரும் அறிய வேண்டும். அவர்களது தகுதிகளை இலக்கியக் குழு கட்டாயம் வெளியிட வேண்டும்.

அவர்களில் சிலர் பேராசிரியர்களாம். பேராசிரியர்களும் இன்று பல்கிப் பெருகியுள்ளனர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்! முன்பு இலங்கையில் ஒரே ஒரு பல்கலைக்கழகம் தான் இருந்தது. இப்பொழுது பல பல்கலைக்கழகங்கள். அவற்றிற்குப் பல பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள். அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் ஒவ்வொரு பேராசிரியர். அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு துணைப் பேராசிரியர். கீழே விரிவுரையாளர்களும் கலாநிதிகளும்.

பேராசிரியர் பதவிகளும், கலாநிதிப் பட்டங்களும் இலக்கியத்தகுதி ஆகமாட்டா. சிலருக்கு ஒன்றுமே இல்லை! அவர்கள் எல்லோரும் இலக்கியத்தில் எந்தத் துறையில் விற்பன்னர்கள்? எத்தனை ஆராய்ச்சிகள் செய்திருக்கிறார்கள்? எத்தனை நூல்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்பன போன்ற விபரங்களை வெளியிட வேண்டும். எழுத்தாளரை அவர்கள் வாழும் காலத்திலேயே கௌரவிக்க வேண்டும். அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்றே அரசாங்கம் இலக்கியப் பரிசுகள் வழங்குகின்றது. அவை நேர்மையாக வழங்கப்படாவிட்டால் அவற்றை வழங்குவதில் உள்ள நோக்கம் நிறைவேறாது!

தமிழ் இலக்கியக் குழு இனிமேலாவது நேர்மையாகச் செயற்பட்டும். எழுத்தாளருக்கு நீதி கிடைக்கட்டும்!

வீரகேசரி

02-02-2003

சாக்சூக்யப் பரிசு

இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் இடையிட்டுத் தான் தமிழ் நூல்களுக்குப் பரிசளிக்கத் தொடங்கியது. அது தொடர்ச்சியாக வழங்கப்படவுமில்லை; அக் குழுவினரின் செயற்பாடுகள் பற்றி தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நல்ல அபிப்பிராயமும் இல்லை!

அக் குழுவினரின் நேர்மையற்ற நடத்தை பற்றிப் பல பத்திரிகைகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல விதமாக விமர்சித்திருக்கின்றன. அவர்கள் மீது பல குற்றச் சாட்டுக்களைச் சுமத்தியிருக்கின்றன. அவை பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

நான் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக இலக்கியப் பணி செய்து வருகிறேன். அவர்கள் எனது ஒரு நூலுக்குக் கூடப் பரிசளிக்கவில்லை! இப்பொழுது எனது “எங்கள் நாடு” நூலுக்கும் கூட பரிசளிக்க மறுத்ததன் மூலம், அந்தக் குற்றச் சாட்டுக்கள் எல்லாம் சரிஎன அவர்களே நிரூபித்துவிட்டனர்!

தமிழ் மொழியில் நாடக நூல்கள் குறைவு. அவற்றிலும் சமகால வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற நாடக நூல்கள் இன்னும் அருமை. வானொலி நாடக நூல்கள் அருமையிலும் அருமை! “எங்கள் நாடு” நூலோ, பரிசுபெற்ற இலங்கை வானொலி நாடகங்களை கொண்ட நூல்! இந்த நூலுக்குப் பரிசளிக்காமல் வேறு எந்த நூலுக்குப் பரிசளிக்கப் போகிறார்கள்?

இருப்பதற்கு வீடே இல்லாதவன் மாடி வீட்டுக்காரனைப் பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டது போல, ஒரு நாடகத்தைத் தானும் எழுதி அரங்கேற்ற மாட்டாதவர்கள் - ஒரு வானொலி நாடகத்தைத்தானும் எழுத மாட்டாதவர்கள் - என்னைப் பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். பொறாமைப்பட்டு பொறாமைப்பட்டுத் தங்கள் முகங்களில் தாங்களே கரியைப் பூசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை!

எனக்கு அவர்கள் மீது கோபம் இல்லை. நான்தான் அவர்களால் எட்டியும் தொட முடியாத உயரத்தில் இருக்கிறேனே! அவர்கள் மீது கோபப்பட்டு, நான் ஏன் என்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளப் போகிறேன்?

நான் ஒன்றும் இலக்கிய அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக அவர்களுக்கு நூல் அனுப்பவில்லை! எனக்கு அங்கீகாரம் வழங்க அவர்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?

அரசாங்கம் பரிசாக முப்பத்தையாயிரம் ரூபா கொடுக்கிறதாம். அதைப் பெறுவதே எனது பிரதான நோக்கம். பரவாயில்லை. அவர்கள் தங்கள் நண்பர்களுக்கும் உறுவினர்களுக்குமே அந்தப் பணத்தைக் கொடுப்பிக்கட்டும். எனது இலக்கியப் பணி தொடரும்.

இதோ கையோடு அடுத்த நூலை வெளியிட்டுவிட்டேனே! அவர்கள் கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத நூல்! இத்தோடு 40 நாடகங்களை அச்சு வாகனம் ஏற்றியுள்ளேன். அதுவும் ஒரு சாதனையே! அவர்களது பெயர்ப் பட்டியல் வெளியான தினத்தை அடுத்து வந்த சனிக்கிழமை, இலங்கை வானொலி எனது “பவளவிழா நாடகப் பரிசு” நாடகத்தை ஒலிபரப்பியது. எனது நாடக உலகச் செயற்பாடுகள், சாதனைகள், நான் பெற்ற பரிசுகள் - எல்லாவற்றையும் சொல்லும், நாடகம்! அதை இந்த நாடு முழுவதும் கேட்டிருக்கும். சம்பந்தப்பட்டவர்களும் கேட்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு முகத்தில் அறைந்தது போல இருந்திருக்கும்.

எனது நாடகங்களை இலங்கை வானொலி இப்பொழுதும் ஒலிபரப்புகின்றது. எனது நூல்களை இந்தச் சந்ததியினர் மட்டுமல்லாது, அடுத்த சந்ததியினரும் பயன்படுத்தப் போகிறார்கள்! அரசு இலக்கியக் குழுவினர் என்னை என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

இந்த ஆண்டு முதல் முறையாக வடக்கு - கிழக்கு மாகாணசபையின் இலக்கியக்குழு, அதே “எங்கள் நாடு” நூலுக்கு நாடக நூலுக்கான பரிசை வழங்கியிருக்கிறது! விடயம் தெரிந்தவர்கள், நேர்மையாக வழங்கியிருக்கிறார்கள்!

எங்கள் நாடு

நாடக நூல் வீமர்சனம்

நான் அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளையின் நாடகங்களை வானொலியில் கேட்டிருக்கிறேன், பொருத்தமான பின்னணி இசை, திறமான, நடிப்பு, தயாரிப்பு ஆகியவற்றுடன் அவை இதமாக, இனிமையாக ஒலிக்கும். அந்த மேலதிக மெருகுகள் இல்லாது வெறும் நாடகங்களாக வாசிக்கும் பொழுது அவை எப்படி இருக்குமோ என்ற சந்தேகத்துடன் தான் நூலைக் கையில் எடுத்தேன். ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடித்தேன்! அவ்வளவு விறுவிறுப்பாகவும் சுவையாகவும் இருந்தன நாடகங்கள்.

அதற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று அவை எங்களது சமகால வாழ்க்கையைத் தத்ருபதாகச் சித்திரிப்பது. இரண்டாவது காரணம் ஐம்பது ஆண்டு காலமாக சுந்தரம்பிள்ளையின் நாடக எழுத்தில் ஏறியுள்ள மெருகு!

தனிக் குடித்தனம்

இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச்சேவை நடத்திய பவள-விழா நாடகப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற 'தனிக் குடித்தனம், ஒரு குடும்பக் கதை மாமி' - மருமகள் பிரச்சினை ஒன்றாக இருந்து குத்துப்படுவதிலும் பிரிஞ்சு தனித்தனியாக, சந்தோஷமாக ஒற்றுமையாக இருக்கிறது நல்லது தானே என்று பிரச்சினைக்கு ஆசிரியர் கொடுக்கும் தீர்வில், நாட்டின் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வும் குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது.

கல்யாணம் செய்வதற்காகக் கன்னிப் பெண்களை கட்டாயப்படுத்தி, வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிவைக்கும் பிரச்சினை பற்றியது கல்வியா? கனடா கல்யாணமா? கன்னிப் பெண்கள் பலர் கல்யாணம் செய்வதற்காக வெளிநாடுகளுக்குப் பறந்துவிட்டனர். இங்கேயும் ஒரு பெண் 'தொடர்ந்து கல்வி கற்பதா, அல்லது கல்யாணம் செய்யக் கனடாவுக்குப் போவதா? என்று தீர்மானிக்க முடியாமல் கலங்கித் தவிக்கிறாள்!

விமர்சிப்பவர்: நா. குகராசா - ஓய்வுபெற்ற பொறியியலாளர்

கலைஞர்களைக் கௌரவிப்பதில் அரசாங்கமும், அது நியமித்த குழுக்களும் கடைப்பிடிக்கும் போலித்தனங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது, 'கலைஞர் கௌரவிப்பு'. அதே நேரத்தில் கலைஞர்களை உரிய முறையில் கௌரவிக்காத சமூகத்திற்கும் ஒரு இடி கொடுக்கிறார். கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நாடகத் துறையில் உழைத்து வரும் சுந்தரம்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கடந்த ஐம்பது வருட காலக் கலை வாழ்க்கையின் வரலாற்றையும் சுருக்கமாகத் தருகிறார்.

எங்கள் நாடு :

1995ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின் போது தமிழ் மக்கள் எங்கெல்லாமோ ஓடினர்! கொழும்புக்குச் சென்ற ஒரு குடும்பத்தின் கதை 'எங்கள் நாடு'. தமிழ்க் குடும்பம், அங்கே ஒரு சிங்களக் குடும்பத்துடன், அவர்கள் வீட்டில் வாழ்ந்த கதையைச் சொல்வது 'எங்கள் நாடு'. இந்த நாடகம், தமிழ் மக்கள் படும் துன்பங்களையும், இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வையும் வெளிப்படையாகவே சொல்கிறது.

இரண்டாம் ஈழப்போர் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையில் பிரயாணம் செய்தவர்கள் பட்ட துன்பங்கள் சொல்லில் அடங்கா. வெய்யிலில் காவல் நின்று, இராணுவத்திடம் அனுமதி பெற்று அலைந்து திரிந்து, பிளேன் ரிக்கற்றும் கப்பல் ரிக்கெற்றும் பெற்று கஷ்டப்பட்டுப் பிரயாணம் செய்து... அந்தச் சொல்ல முடியாத துன்பங்களில் கொஞ்சத்தைச் சொல்கிறது 'பவள விழா நாடகப் பரிசு'. ஆசிரியரது வானொலி நாடக உலகச் சாதனைகளும் இதில் சொல்லப்படுகின்றன.

1996ஆம் ஆண்டு மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் மீளக் குடியேறத் துவங்கிய காலத்தில் இங்கு எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் இராணுவம்! மக்கள் மூச்சு விடுவதற்கே பயந்திருந்த அந்தக் காலத்தை நகைச்சுவை ததும்ப சித்திரித்துக் காட்டுகிறார் 'ஆசைகளும் அவலங்களும்' நாடகத்தில்.

மக்கள் மீளக் குடியேறிய காலத்தில், மற்றவர்களது பொருள்களை எடுப்பதற்கு இங்கு நடந்த போட்டிகளுக்கும்

சண்டைகளுக்கும் கணக்கே இல்லை. அந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் நகைச்சுவையுடனும் விறுவிறுப்பாகவும் சித்திரிக்கிறது “அடாத்து” நாடகம்.

இந்த ஏழு நாடகங்களிலும் நம்பகத்தன்மை அற்ற பாத்திரங்களையும் நம்ப முடியாத சம்பவங்களையும் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது!

யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கு :

எல்லாப் பாத்திரங்களும் தங்களுக்கே இயல்பான யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்குத் தமிழில் உரையாடுவதால், உரையாடல் தங்குதடை இன்றி ஓடுகின்றது. சூடாகவும் சுவையாகவும் அமைந்த உரையாடல், நாடகங்களுக்கு விறுவிறுப்பும் வேகமும் கொடுக்கின்றது.

இந்தக் காலத்தில் தமிழ் மேடை நாடகங்களைக் காண்பது அரிது. அவற்றில் நகைச் சுவையைக் காண்பது அரிதிலும் அரிது! “அடாத்து”, “ஆசைகளும் அவலங்களும்” நாடகங்களில் குத்தலும் நகைச்சுவையும் பொங்கிப் பிரவகிக்கின்றன. கொழும்பில் சிங்களக் குடும்பத்தினர் பேசுகின்ற தமிழும் சிரிக்க வைக்கிறது. இனத்துவேஷத்தைத் தூண்டாத, ஆபாசமற்ற நகைச்சுவை!

சுந்தரம்பிள்ளை இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவைக்கு மட்டும் மகத்தான சேவை செய்யவில்லை.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் மகத்தான சேவை செய்து வருகிறார். நாடகத்துறை நன்கு வளராத தமிழ் மொழியில், வானொலி நாடக இலக்கியம் என்ற ஒரு புதிய துறையை வளர்த்து வருகின்றார்!

சுந்தரம்பிள்ளையின் நாடகங்களை இந்த நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் கேட்டு மகிழ்ந்திருப்பர். மக்களின் ஆதரவு, அவரது ஏனைய நாடகங்களும் வெளிவர வழிவகுக்கும்!

வலம்புரி

21.10.2002

2. துவிய நூல்கள்

நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை வாசித்தேன். எதை எங்கே வாசித்தேன் ஒன்று எனக்கே தெரியாது. எனது குறிப்பில் இருந்து சில நூல்களின் பெயர்களை மட்டும் தருகிறேன்.

1. Play writing – Bernard Grebanier
2. History of English Drama – Allardyce Nicoll.
3. The Art of Bernard Shaw – J.C.N. Gutta
4. British Drama; A History of Nineteenth Century Drama – A Nicoll.
5. Drama from Ibsen to Eliot – R. Williams
6. Essays on Modern Dramatists - W.L. Phelps
7. A Short History of English Drama - B.I. Evans.
8. Shaw – C. E. M. Joad.
9. Bernard Shaw – E. Shaw – E. Shanks.
10. Modern English Writers – H. Williams.

ஆசிரியர் எழுதிய நூல்கள்

வானொலி நாடகங்கள்

01. கெட்டிக்காரர்கள்	1988
02. முதலாம்பிள்ளை	1990
(இவை இரண்டும் முறையே, இலங்கை வானொலி தமிழ் சேவைத் தனி நாடகங்களின் முதலாம் இரண்டாம் தொகுப்புக்களுமாகும்)	
03. வீடு	1997
04. யாழ்ப்பாணமா? கொழும்பா?	1998
05. எங்கள் நாடு	2002
06. மழைவெள்ளம்	2003

மேடை நாடகங்கள்

01. பொலிடோலே கதி	1976
02. பணமோ பணம்	1977

இலக்கியப் படைக்க வழிகாட்டும் நூல்கள்

01. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?	1997
02. வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி?	2003

உண்மைச் சம்பவங்கள் கொண்ட வரலாறு

01. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்	1997

இலக்கிய விமர்சனம்

01. இலக்கியக் கட்டுரைகள்	2000
02. 'வீடற்றவன்' நாவலின் விளக்கமும் விமர்சனம் ...	2001
03. இலக்கிய விமர்சனம்	2002

சிறுகதைத் தொகுப்பு

01. யாழ்ப்பாணம்	1999

நாவல்

01. அக்கரைச் சீமையில்	1994
02. ஒரு காதலின் கதை	2001

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை எழுதியவை

- 1) 365 நாடகங்கள்
- 2) 60 சிறுகதைகள்
- 3) இரண்டு நாவல்கள்

அவர் பெற்ற பரிசுகள்

1. இலங்கை வானொலியின் தமிழ் சேவை, 2000 ஆம் ஆண்டு நடத்திய பவள விழா இலக்கியப் போட்டிகளில், வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம் பரிசு!
2. இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயல்திட்டப் பணியகமும் ஒருங்கிணைந்து, 1998 ஆம் ஆண்டு நடத்திய வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம் பரிசு!
3. நேர்வே நாட்டுத் 'தமிழ் நாதம்' வானொலி நிலையம் அகில உலக ரீதியில் நடத்திய, வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம் பரிசு!
4. நேர்வே நாட்டிலுள்ள 'மொல்டே தமிழ் கலை கலாச்சார மன்றம்' அகில உலக ரீதியில் நடத்திய, வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம் பரிசு!
5. கனடா ரொறன்ரோ பெருநகர் - ஆசிய வானொலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவினால், அகில உலக ரீதியில் நடத்தப்பட்ட வானொலி நாடகம் எழுதும் போட்டியில் முதலாம் பரிசு!
6. இலங்கை வானொலி 1995 ஆம் ஆண்டு நடத்திய, நாடகம் எழுதும் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு!
7. இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை / 2001 ஆம் ஆண்டு நடத்திய, மெல்லிசை நாடக விழாவில், ஆசிரியரது 'பிறந்த மண்' நாடகத்தை வேண்டியப் பெற்று மெடையேற்றியது. அதுவும் ஆசிரியருக்கு ஒரு பரிசே!
8. வீரகேசரிப் பத்திரிகை 1997 ஆம் ஆண்டு நடத்திய, நாவல் எழுதும் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு!
9. அவுஸ்ரேலியாவில் உள்ள 'விக்ரோரியா இலங்கைத் தமிழர் சங்கம்' நடத்திய, இலக்கியப் போட்டிகளில் சிறுகதைக்கான மூன்றாம் பரிசு!
10. 1989 ஆம் ஆண்டு வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின் நாடக நூலுக்கான பரிசு!
11. 2002 ஆம் ஆண்டு வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின் நாடக நூலுக்கான பரிசு!
12. 2003 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் நாடக நூலுக்கான பரிசு!